ASIMOV

GALAKSİ ŞEYTANLARI

ALTIN KİTAPLAR

GALAKSİ ŞEYTANLARI

Isaac Asimov

Orijinal Adı: NIGHTFALL ONE

1. BASIM / MAYIS 1991

ISBN 975-405-257-3

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

ISAAC ASIMOV ÜZERİNE

Bilim-kurgu türünün büyük ustası Isaac Asimov 1920 yılında Rusya'da doğdu. 1923'de ailesiyle birlikte B. Amerika'ya göç etti. Columbia Üniversitesine giderken babasının önerdiği tıp mesleği yerine, kimyager olmaya karar verdi. Kısa bir süre Amerikan Deniz Kuvvetlerinde görev yaptıktan sonra 1949'da kimya doktorasını alan Asimov, Boston Üniversitesine bağlı Tıp Fakültesinde biyokimya dersleri vermeye başladı. Bir yandan da nükleik asit alanında araştırmalar yapıyordu. Kimya araştırmalarını yazarlık mesleğiyle birlikte sürdürmenin giderek zorlaşması sonucu, 1958'de tüm zamanını yazarlığa adamak üzere üniversiteden ayrıldı. Böylece bilim-kurgu türünün dünyaya yayılmasını sağlayan büyük bir yazar olarak edebiyat alanının unutulmaz adları arasına katıldı.

İmparatorluk. Altın Galaksi, Gizli Tanrılar, Galaksi Çöküyor, Ben Robot, Ölü Gezegen ve İntikam Tanrıçası yazarın en önemli bilim-kurgu romanlarıdır.

GALAKSİ ŞEYTANLARI

Rose Smollett çok mutluydu. Hatta zaferle karışık bir gurur bile duyuyordu. Eldivenlerini çıkararak şapkasını kaldırdı. Dönüp sevinçten parlayan gözleriyle kocasına baktı.

«Drake,» dedi. «Onu burada ağırlayacağız.»

Drake ona sıkıntıyla bir göz attı. «Akşam yemeğini kaçırdın. Senin yedide döneceğini sanıyordum.»

«Ah, önemli değil. Eve gelirken bir şeyler yedim. Ama Drake, o burada kalacak!»

«Kim kalacak? Sen neden söz ediyorsun?»

«Hawkins Gezegeninden gelen doktordan. Bugünkü konferansın konusunun bu olduğunun farkında değil miydin? Bütün gün bundan söz ettik. Olabilecek şeylerin en heyecanlısı bu.»

Drake Smollett piposunu ağzından çekti. Önce pipoya baktı, sonra da karısına. «Dur, şunu iyice anlamaya çalışayım. 'Hawkins Gezegeninden gelen doktor,' dedin. Bununla Enstitüdeki Hawkins'liyi mi kastettin?»

«E, tabii. Başka kimi kastedebilirim ki?»

«Şimdi... onu burada ağırlayacağımızı söylerken ne demek istediğini sorabilir miyim?»

«Drake, anlamıyor musun?»

«Anlayacak ne var? Belki senin Enstitün o şeyle ilgileniyordun Ama ben ilgilenmiyorum. Bunun bizimle ne ilgisi var? Bu, Enstitünün işi değil mi?»

Rose sabırla, «Ama, hayatım,» dedi. «Hawkins'li özel bir evde kalmak istiyor. Böylece resmi törenlere katılma sıkıntısından kurtulacak. O evde kendi keyfine göre yaşa yacak. Ben bunu anlayışla karşılıyorum.»

«Ama neden bizim ev?»

«Herhalde bu işe uygun olduğu için. Bana buna razı olup olmayacağımı sordular. Doğrusu...» Kadın bir an durdu, sonra da biraz soğukça bir tavırla ekledi. «Ben bunu bir onur sayıyorum.»

«Dinle!» Drake parmaklarını kumral saçlarının arasına sokarak karıştırdı. «Evet, bizim bu küçük yerimiz uygun. Bunu kabul ediyorum. Burası dünyanın en zarif yeri değil belki ama bize uygun. Yalnız başka dünyalardan gelen biri için yerimiz olduğunu sanmıyorum.»

Rose endişelenmeye başlıyordu. Gözlüğünü çıkararak kılıfına koydu. «O boş odada kalabilir. Odayla kendisi ilgilenir. Hawkins'liyle konuştum. Çok nazik bir yaratık. Bence kendimizi duruma biraz uydurmamız yeterli olacak.»

Drake, «Ah, tabii ya,» dedi. «Biraz uydurmamız! Hawkins'liler siyanür soluyorlar. Herhalde kendimizi buna da alıştıracağız.»

«O siyanürünü küçük bir tüpte taşıyor. Sen bunun farkında bile olmayacaksın.»

«Farkında olmayacağım başka şeyler de var mı?»

«Başka hiçbir şey yok. Hawkins'liler zararsız yaratıklar. Tanrı aşkına! Onlar et bile yemiyorlar. Sebzelerle besleniyorlar.»

«Peki, bu ne anlama geliyor? Ona akşam yemeklerinde bir kucak saman mı vereceğiz?»

Rose'un alt dudağı titremeye başladı. «Drake, mahsus böyle zalim davranıyorsun! Arzda da sürüyle et yemeyen insan var. Onlar karınlarını samanla doyurmuyorlar.»

«Peki, ya biz? Biz et yiyecek miyiz? Yoksa Hawkins'li yamyam olduğumuzu düşünür diye bundan vaz mı geçeceğiz? O yaratığa yaranmak için sadece salata yiyecek değilim. Bunu böyle bil.»

«Saçmalama, Drake.»

Rose kendini çok çaresiz hissediyordu. Oldukça geç evlenmiş sayılırdı. Mesleğini seçmiş ve kendini buna adamıştı. Jenkins Doğal Bilimler Enstitüsünde doçentti. Yirmiden fazla eser yayınlamıştı. Yani yolunu seçmişti ve ilerliyordu. Mesleğinde yükselecek ve ihtiyar bir kız olacaktı. Ama şimdi otuz beşindeydi ve Drake'le evleneli daha bir yıl olmadığını düşünerek şaşıyordu.

Arada sırada bu gerçek onu utandırıyordu da. Çünkü bazen kocasına karşı nasıl davranacağını bilemiyordu. Ailenin reisinin katır inadı tuttuğu zaman insan ne yapmalıydı? Gördüğü kurslardan hiçbirinde böyle konulardan söz edilmemişti. Meslek sahibi, özgür bir kadındı. O yüzden de kocasına yaltaklanıp yalvarmayı kendine yediremiyordu.

Rose, Drake'e uzun uzun bakarak kısaca, «Bu benim için çok önemli,» dedi.

«Neden?»

«Çünkü burada uzun bir süre kalırsa onu yakından iyice inceleyebilirim, Drake. Hawkins'liler üzerinde psikolojik ve biyolojik araştırmalar pek yapılmadı. Başka dünyalarda yaşayan diğer akıllı yaratıklar üzerinde de. Tabii onların tarih ve toplumları konusunda bilgimiz var. Ama hepsi o kadar. Bunun benim için ne büyük bir fırsat olduğunu anlamalısın. Onu inceleyebilir, onunla konuşuruz. Alışkanlıklarını, davranışlarını gözlemleriz...»

«Bu konu beni ilgilendirmiyor.»

«Ah, Drake, seni anlayamıyorum.»

«Galiba şimdi de her zaman böyle davranmadığımı söyleyeceksin.»

«Doğru değil mi?»

Drake bir süre sesini çıkarmadı. Sanki kendine özgü bir âleme dalmıştı. Elmacık kemikleri çıkık, iri çeneli yüzü hafifçe çarpılmış, suratında sıkıntılı bir ifade belirmişti.

Sonunda, «Dinle,» dedi. «Kendi işim yüzünden Hawkins'lilerden biraz söz edildiğini duydum. Toplumlarının incelendiğini ama biyolojileri konusunda bir çalışma yapılmadığını söylüyorsun. Bu doğru. Çünkü bir Hawkins'li bir denek gibi incelenmek istemez. Bizim de istemeyeceğimiz gibi. Arza çeşitli görevlerle gelmiş olan Hawkins gruplarının güvenliğiyle ilgilenen timlerin amirleriyle konuştum. Hawkins'liler kendilerine ayrılan odalarda kalıyor ve ancak çok önemli resmi işler için oradan ayrılıyorlarmış. Arzlılarla hiçbir ilişki kurmuyorlarmış. Bundan da bizden tiksindikleri anlaşılıyor. Benim de onlardan tiksindiğim gibi.»

Rose yorgun yorgun, «Bu farklı,» diye cevap verdi. «Bunu anlayamamana şaşıyorum, Drake. Konuğumuz bir doktor. Buraya tıp araştırması yapmak için geliyor. Evet, kabul, herhalde insanların yanında kalmak hiç hoşuna gitmeyecek. Bizim çok iğrenç yaratıklar olduğumuzu düşünecek. Ama yine de burada kalması gerekiyor! Bizim doktorlarımızın tropiklere gitmekten hoşlandıklarını mı sanıyorsun? Mikrop taşıyan sivrisineklerin onları ısırmalarını istediklerini?»

Drake sert sert, «Sivrisineklere ne olmuş?» dedi. «Onların bu konuyla ne ilgisi var?»

Rose şaşırdı. «Hiçbir ilgisi yok tabii. Sadece aklıma bu örnek geldi. Reed'i ve onun sarı

hummayla ilgili deneylerini düşünüyordum.»

Drake omzunu silkti. «Nasıl istersen öyle yap.»

Rose bir an durakladı. «Bana kızmadın değil mi?» Sesi kulağına mide bulandıracak kadar cilveli geldi.

«Hayır.»

Kadın o zaman kocasının ona gerçekten kızmış olduğunu anladı.

Rose boy aynasında kendine kuşkuyla baktı. Hiçbir zaman güzel sayılacak bir kadın olmamıştı. Buna iyice alışmıştı artık. O yüzden de aldırmıyordu. Herhalde Hawkins Gezegeninden bir yaratık da aldıracak değildi. Onu endişelendiren, kendine düşen evsahibeliği göreviydi. Garip koşullarda başka dünyalardan gelen bir yaratığa incelikle davranacaktı. Kocasına da öyle. Acaba hangisi daha zor olacak, diye kendi kendine sordu.

Drake o gün eve geç dönecekti. Gelmesine daha yarım saat vardı. Rose kocasının onu sorunuyla başbaşa bırakmak için mahsus böyle davrandığını düşünüyordu. Bu yüzden de öfkeliydi biraz.

Drake öğleye doğru Enstitüye, ona telefon etmiş ve hemen, «Onu eve ne zaman götüreceksin?» diye sormuştu.

Kadın da sertçe, «Üç saat kadar sonra,» demişti.

«Pekâlâ. Adı nedir? Hawkins'li adı?»

«Bunu neden soruyorsun?» Rose bütün gayretine rağmen soğuk bir tavırla konuşmuştu.

«Benim de küçük bir araştırma yaptığımı düşünebilirsin. Ne de olsa o nesne evimde oturacak.»

«Tanrı aşkına, Drake! İşini lütfen eve de taşıma.»

Kocasının sesi öfkeden madenileşmişti. «Neden Rose? Sen de aynı şeyi yapmıyor musun?»

Tabii doğruydu bu. Rose da onun üzerine kocasına istediği bilgiyi vermişti.

Evleneli beri ilk kez tartışıyorlardı. Orada, boy aynasının önünde otururken, olaya kocamın açısından bakmaya çalışmam gerekmez mi, diye düşündü. Aslında bir polisle evlenmiş sayılırdı. Tabii Drake basit bir polis değildi. Dünya Güvenlik Örgütündendi.

Drake'le evlenmesi Rose'un arkadaşlarını şaşırtmıştı. Aslında Rose'un evlenmesi de hayret edilecek bir şeydi. Arkadaşları, «Madem evlenecekti, neden kendi gibi bir biyoloji uzmanı seçmedi?» diye sormuşlardı. «Ama belki başka bilim dalından birini seçmek istiyordu... o halde neden bir antropologla evlenmedi örneğin? Hatta bir kimyacıyla? Neden bir polisi seçti?» Tabii bütün bunları Rose'a açık açık söylememişlerdi. Ama evlendiği sırada herkesin aklından böyle şeylerin geçtiği belliydi.

Rose buna çok kızmıştı. Hâlâ da kızıyordu. Bir erkek istediğiyle evlenebiliyordu. Ama felsefe doktoru olan bir kadın kendine koca olarak sadece üniversiteyi bitirmiş birini seçtiği zaman herkes şok geçiriyordu. Neden böyle oluyordu? Niçin başkalarının işine karışıyorlardı? Drake bir bakıma çok yakışıklıydı. Bir bakıma çok zekiydi. Ve Rose yaptığı bu seçimden memnundu.

Ama acaba dostlarının bu ukalalıklarının birazını kendisi de evine getiriyor muydu? Her zaman kendi işinin, biyolojik araştırmalarının çok önemli olduğuna inanmıyor muydu? Buna karşılık, kocasının işinin Doğu Nehri kıyısındaki Birleşmiş Milletler binasındaki küçük bürosunun

dört duvarı arasında kaiması gereken bir şey olduğunu düşünmüyor muydu?

Rose endişeyle yerinden fırladı. Sonra derin bir soluk alarak bütün bu düşünceleri kafasından kovmaya karar verdi. Kocasıyla kavga etmeyi hiç istemiyordu. Drake'in işine de karışacak değildi. Hawkins'liyi evine konuk olarak almayı kabul etmişti, artık geri dönemezdi. Ama diğer bakımlardan Drake'in istediği gibi davranmasına izin verecekti. Zaten kocası yeterince özveride bulunuyordu.

Rose merdivenden indiğinde Harg Tholan oturma odasının ortasında sessizce duruyordu. Oturmamıştı. Çünkü vücudu anatomik açıdan oturacak biçimde gelişmemişti. Birbirine yakın dört ayağının üzerinde duruyordu. Bunlardan tümüyle farklı bir biçimde olan bir çift kol ise insanlarda göğsün üst kısmı sayılabilecek bir yerden sarkıyordu. Harg Tholan'ın derisi parlak, sert ve yumru yumruydu. Suratı do acayip bir ineğinkine benziyordu. Ama yine de insanda tiksinti uyandıran bir yaratık değildi. Birlikte oturacağı insanları rahatsız etmemek için vücudunun alt kısmını bir tür giysiyle örtmüştü. '

Harg Tholan, «Bayan Smollett,» dedi. «Bu konukseverliğinizi ne kadar takdir ettiğimi sizin dilinizle açıklamam imkânsız.» Birdenbire gevşeyerek eğildi. Kolları bir an yere süründü.

Rose, Hawkins Gezegeninde yaşayan canlıların minnetlerini bu hareketle açıkladıklarını biliyordu. Yaratığın İngilizceyi ustalıkla konuşması da onu sevindirdi. Harg Tholan ağız yapısı ve kesici dişleri olmaması yüzünden s ve z gibi harfleri söylerken ıslığa benzer bir ses çıkarıyordu. Bunun dışında İngilizceyi aksansız konuşuyordu. Kendisine dikkatle bakmayan onun Arzda doğmuş olduğunu sanırdı.

Rose, «Kocam neredeyse gelir,» dedi. «Ondan sonra yemek yeriz.»

«Kocanız mı?» Harg Tholan bir an durdu, sonra da ekledi. «Evet, tabii.»

Rose bunun üzerinde durmadı. Galaksideki bilinen beş akıllı ırk arasındaki karmaşanın temel nedeni, cinsel yaşamları ve bunlarla ilgili toplumsal yapılar arasındaki farktı. Örneğin, karı ve koca kavramı sadece Arza özgü bir şeydi. Diğer ırklar bunu kafalarıyla kavrayabiliyorlardı ama duygularıyla asla.

Rose, «Yemek listenizi hazırlamak için Enstitüdekilere danıştım,» diye açıkladı. «Sizi rahatsız edecek bir şey seçmediğimi umarım.»

Hawkins'li gözlerini çabuk çabuk kırptı. Rose bunun neşeyi gösteren bir hareket olduğunu anımsadı. Harg Tholan, «Protein her zaman proteindir, sevgili Bayan Smollett,» dedi. «İhtiyacım olan ama sizin besinlerinizde bulunmayan maddeleri de ben yanımda getirdim. Yoğun türdekileri. Onlar yeterli olacak.»

Ve protein her zaman proteindi. Rose da biliyordu bunu. Aslında bu yaratığın besiniyle daha çok, nezaket gereği ilgilenmişti. Dış yıldızlarda canlılar bulunduğu zaman çok ilginç bir genelleme yapılmıştı. Canlılar proteinden başka temeller üzerinde de gelişebilirlerdi. Hatta karbon dışındaki elementler de temel olabilirdi. Ancak bilinen akıllı yaratıkların hepsinin temelinde protein vardı. Yani bu beş türden 'herhangi biri, diğer dört ırkın besinlerini yiyerek yaşayabilirdi.

Rose, Drake'in anahtarını kapıya soktuğunu duydu ve endişeyle kaskatı kesildi.

Ama sonradan kocasının çok ustaca davrandığını itiraf etmek zorunda kaldı. Droke içeri girdi ve hiç duraklamadan elini Hawkins'liye uzattı. Kesin bir tavırla, «İyi akşamlar, Doktor Tholan.»

dedi.

Hawkins'li de oldukça hantal ve iri olan kollarından birini uzattı. Böylece bu iki canlı sözümona el sıkışmış oldular. Rose daha önce aynı şeyi yaptığı için insanın bir Hawkins'linin elini parmaklarının arasında tuttuğu zaman nasıl garip bir duyguya kapıldığını biliyordu. Bu el sert, sıcak ve kuruydu. Herhalde Harg Tholan da Drake'le benim ellerimizin soğuk ve ıslak olduğunu düşünmüştür, dedi kendi kendine.

Yabancı yaratıkla resmen tanıştırıldıkları zaman onun elini inceleme fırsatını bulmuştu. Bu «birbirlerine yaklaşan evrimler» için kusursuz bir örnekti. Morfolojik gelişimi insan elininkinden tümüyle farklıydı. Ama yine de arada benzerlikler olduğu kesindi. Dört parmağı olan Hawkins'linin başparmağı yoktu. Her parmakta öne arkaya kıvrılabilen beş eklem bulunuyordu. Böylece başparmak olmadığı için kaybedilen kolay hareket etme yeteneği eklemler sayesinde elde edilmiş oluyordu. Rose gibi bir biyoloji uzmanı için Hawkins'linin parmaklarının küçük birer toynakla sona ermesi daha da ilginçti. Belli belirsizdi bunlar. Ama bu durumdan Hawkins'lilerin bir zamanlar ellerinin üzerinde koştukları anlaşılıyordu. İnsanların elleri de tırmanmak için gelişmiş değil miydi?

Drake oldukça dostça sayılacak bir tavırla, «Burada rahat mısınız, efendim?» diye sordu.

Harg Tholan, «Çok rahatım,» dedi. «Karınız çok düşünceli davranmış ve her şeyi hazırlamış.»

«Bir içki içer miydiniz?»

Hawkins'li cevap vermeyerek Rose'a baktı. Yüz hatlarını hafifçe çarpıttı ama kadın bunu yorumlayamadı. Sinirli sinirli, «Arzda etil alkolle güçlendirilmiş sıvılar içmek âdettir,» diye açıkladı. «'Bizi canlandırır.»

«A, evet. O halde korkarım bu teklifi reddetmek zorunda kalacağım. Etil alkol metabolizmamı çok kötü bir biçimde etkiler.»

Drake atıldı. «Arzlıları da öyle. Ama ne demek istediğinizi anlıyorum, Dr. Tholan. Acaba benim içki içmemin bir sakıncası var mı?»

«Tabii ki yok.»

Drake büfeye doğru giderken Rose'un iyice yakınından geçti. Kadın kocasının fısıldadığı sözlerden sadece birini seçebildi. «Tanrım!» Ama Drake sanki bu sözcüğün arkasına on yedi ünlem işareti koymuştu.

Hawkins'li masanın başında duruyordu. Çatal ve bıçağı çok ustalıkla kullanmaktaydı. Harg Tholan yemek yerken Rose ona bakmamaya çalışıyordu. Hawkins'li lokmaları dudaksız, geniş ağzına atarken sanki yüzü ikiye ayrılıyordu. Yemeği çiğnerken geniş çenesi insanı sarsacak bir biçimde bir yandan diğerine doğru kayıyordu. Bu da atalarının toynaklı olduklarını gösteren başka bir kanıttı. Rose farkına varmadan içinden, acaba daha sonra odasında geviş mi getirecek, diye sordu. Sonra da Drake'in aynı şeyi düşünerek tiksintiyle masadan kalkmasından korktu. Ama kocası pek sakindi.

Adam, «Dr. Tholan,» dedi. «Şu yanınızdaki tüpte siyanür var sanırım.»

Rose irkildi. Kendisi o tüpü farketmemişti. Madenden yapılmış, mataraya benzeyen, kavisli bir şeydi. Yaratığın derisinin üzerine iyice oturmuştu. Hawkins'linin giysisi de tüpü yarı gizliyordu. Ama tabii Drake polisti ve gözünden hiçbir şey kaçmazdı.

Hawkins'li hiç şaşalamadı. «Gerçekten öyle,» diyerek toynaklı parmaklarıyla ince, esnek bir boruyu hafifçe kaldırdı. Tüp gövdesinden yukarıya doğru çıkıyor ve geniş ağzının kenarından içeri girerek kayboluyordu. Harg Tholan'ın sarımsı cildinin rengindeydi boru. Rose biraz utandı. Sanki yaratık onlara iç çamaşırlarını göstermişti.

Drake, «İçinde saf siyanür mü var?» diye sordu.

Hawkins'li neşeyle gözlerini kırpıştırdı. «Arzlıların bir tehlikeyle karşılaşabileceklerini düşünmediğinizi umarım. Gazın sizin için çok zehirli olduğunu biliyorum. Ama benim fazla siyanüre ihtiyacım yok. Tüpün içindeki gazın yüzde beşi hidrojen siyanür, gerisi ise oksijen. Ben borunun ucunu emmedikçe gaz dışarı kaçamıyor. Ve bunun sık sık yapılması da gerekmiyor.»

«Anlıyorum. Yaşamak için 'bu gaza gerçekten ihtiyacınız var, öyle mi?»

Rose biraz sinirlendi. Kimse dikkatli bir giriş yapmadan böyle sorular soramazdı. Bir yabancının psikolojisinin duyarlı noktalarının hangileri olduğunu önceden kestirmek olanaksızdı. Drake herhalde mahsus böyle davranıyordu. Çünkü aslında bu soruların yanıtlarını karısından kolayca öğrenebileceğinin farkındoydı. Yoksa... bu soruları Rose'a sormamayı mı yeğliyordu?

Ama Hawkins'li görünüşte çok sakindi. «Siz biyoloji uzmanı değil misiniz, Bay Smollett?»

«Hayır, Dr. Tholan.»

«Ama Bayan Dr. Smollett'le yakın ilişkileriniz var.»

Drake hafifçe gülümsedi. «Evet, ben bir Bayan Doktor'la evliyim. Ama yine de bir biyoloji uzmanı değilim. Ben sadece küçük bir devlet memuruyum.» Bir an durdu, sonra da ekledi. «Karımın dostları benden 'polis' diye söz ederler.»

Rose yanağının içini dişledi. Bu kez Hawkins'li yabancı psikolojisinin duyarlı noktasına değinmişti. Hawkins Gezegeninde sıkı bir kast sistemi vardı, sınıflar arasında pek ilişki kurulmazdı. Ama Drake bunun farkında değildi tabii.

Hawkins'li kadına döndü. «Biyokimyamızı kocanıza biraz açıklamama izin verir misiniz, Bayan Smollett? Tabii bu sizin için sıkıcı olacak. Çünkü bu konuyu artık çok iyi anladığınızdan eminim.»

Rose, «Tabii açıklayabilirsiniz, Dr. Tholan,» dedi.

Yabancı yaratık Drake'e döndü. «Bay Smollett, sizin ve Arzdaki havayla nefes alan bütün canlıların vücudundaki solunum sistemlerini belirli maden içeren enzimler kontrol eder. Bu maden genellikle demirdir. Ama bazen bakır da olabilir. Her iki durumda da çok çok az miktarda siyanür bu madenlerle birleştiği zaman solunum sistemi durur. O zaman Arzlı canlılar oksijen alamaz ve birkaç dakika içinde ölürler.

«Benim gezegenimde yaşam yapısı bu biçim değildir.

Solunumu sağlayan ana bileşimlerde demir ya da bakır yoktur. Hatta bunlarda hiç maden bulunmaz. İşte o yüzden kanım renksizdir. Bizim bileşimlerimizde yaşamak için çok gerekli olan bazı organik gruplar vardır. Bu grupların dağılmalarını ancak az miktarda siyanür sağlayabilir. Bu tür bir proteinin, atmosferinde doğal biçimde az bir siyanür olan bir dünyada milyonlarca yıl süren bir evrim sonucu ortaya çıktığı kesindir. Yerel mikro-organizmalarımızdan bazıları gazın serbest kalmasını sağlar.»

Drake, «Konuyu çok iyi anlattınız, Dr. Tholan,» dedi. «Çok ilginç bir hale soktunuz. Siyanür

alamadığınız zaman ne olur?» Parmaklarını şıklattı. «Hemen ölür müsünüz?»

«O kadar çabuk değil. Bu, havada siyanür bulunmasının üzerinizde yaptığı etkiye benzer bir durumdur. Benim için siyanür alamamak havasızlıktan ağır ağır boğulmaya benzer. Bazen kendi dünyamdaki iyice havalandırılmayan odalarda görülür bu durum. Siyanür ağır ağır kullanılır ve sonunda miktar gerekli düzeyin altına düşer. Sonuçlar çok ıstıraplıdır. Bu tür vakaları tedavi de zordur.»

Rose, Drake'i takdir etmek zorunda kaldı. Kocası bu konuyla gerçekten ilgileniyor gibiydi. Neyse ki yabancı da bu sorgulamaya kızmamıştı.

Yemeğin geri kalanı olaysız geçti. Hatta sofraya hoş bir hava hakim oldu, da denilebilirdi.

Drake bütün akşam tavırlarını değiştirmedi. Yani yaratık onu ilgilendiriyormuş gibi davrandı. Hatta bu konuca bayağı daldı. Karısının konuşmasına bile pek izin vermedi. Rose da buna sevindi. İlginç bir kişiliği olan aslında Drake'di. Kocasını silikleştirip sönükleştiren isö Rose'un işi ve uzmanlığıydı. Rose, Drake'e sıkıntıyla bakarak, neden benimle evlendi, diye kendi kendine sordu.

Drake ayak ayak üstüne atmış, ellerini de birbirine kenetlemişti. Çenesini ellerine dayamış, dikkatle Hawkins'liyi süzüyordu. Harg Tholan ise onun karşısında, dört ayağının üzerinde duruyordu.

Drake, «Sizi doktor olarak düşünmek bana zor geliyor,» diye açıkladı.

Hawkins'li neşeyle gözlerini kırptı. «Ne demek istediğinizi anlıyorum. Ben de sizin bir polis olduğunuzu düşünmekte zorluk çekiyorum. Benim dünyamda polisler çok belirgin ve özel kimselerdir.»

«Öyle mi?» Drake'in sesinde hafif bir alay vardı. Sonra konuyu değiştirdi. «Arza zevkli bir yolculuk yapmak için gelmediğinizden eminim.»

«Öyle. Buraya sadece iş için geldim. Sizin Arz diye tanımladığınız bu acayip dünyayı incelemek istiyorum. Bu gezegen şimdiye kadar bizimkiler tarafından hiç incelenmemişti.»

Drake, «Acayip mi?» dedi. «Hangi bakımdan?»

Hawkins'li Rose'a baktı. «'Engelleyici Ölüm' konusunu biliyor mu?»

Rose utandı. «Kocamın işi çok önemli. Korkarım çalışmalarımın ayrıntılarını dinlemek için fazla zamanı yok.» Aslında bu yanıtın yetersiz olduğunu biliyordu. Ayrıca yine Howkins'linin duygularını anlayamadığının da farkındaydı.

Yıldızların ötesinden gelen yaratık tekrar Drake'e döndü. «Siz Arzlıların olağanüstü özelliklerinizi pek az anlamanız beni her zaman şaşırtıyor. Dinleyin. Galakside sadece beş akıllı ırk var. Bu ırklar birbirleriyle hiçbir bağlantıları olmadan gelişmişler. Ama yine de şaşılacak kadar birbirlerine benzer tarafları var. Bu, uzun sürede zekânın gelişebilmek için belirli bir fiziksel özelliğe ihtiyacı olduğunu gösteriyor sanırım. Neyse bu konuyu filozoflara bırakıyorum. Ama bu noktanın üzerinde fazla durmama da gerek yok. Herhalde bildiğiniz bir konu.

«Şimdi... akıllı yaratıklar arasındaki farklar incelendiğinde, siz Arzlıların diğerlerine göre çok daha eşsiz olduğunuz tekrar tekrar ortaya çıktı. Örneğin, sadece Arzda: yaşam, solunum için gerekli maden enzimlerine dayanıyor. Yalnızca hidrojen siyanür siz Aralıları zehirliyor. Tek etobur olan canlılar da sizlersiniz. Sadece siz otlayan hayvanlardan gelişmemişsiniz. Ve

hepsinden de ilginci, tanınan akıllı ırkların içinde sadece sizin olgunluk çağına eriştiğiniz zaman gelişmeniz duruyor.»

Drake yabancı yaratığa gülümsedi. Rose'un kalbi birdenbire hızla çarpmaya başladı. Kocasının en hoş yanı buydu. Bu gülümseyişi. Şimdi de doğal bir biçimde gülümsüyordu. Kendini zorladığı yoktu. Gülümseyişi yapmaca değildi. Drake'in yabancı yaratığın varlığına alışmaya başladığı anlaşılıyordu. Nezaketle davranıyor, bunu karısr için yapıyordu. Bu düşünce Rose'un çok hoşuna gitti. Drake onun hatırı için Hawkins'liye nazik davranıyordu.

Drake gülümseyerek. «Siz pek iriyarı değilsiniz, Dr. Tholan,» diyordu. «Benden iki santim uzunsunuz sanırım. Yani bir seksen beş boyundasınız. Şimdi... bunun nedeni genç olmanız mı? Yoksa dünyanızdakilerin çoğu ufaktefek mi?»

Havvklns'li, «İkisi de değil,» diye cevap verdi. «Yıllar geçerken gelişme hızımız da azalıyor. Bu yüzden benim yaşımda birinin boyu ancak on beş yılda iki santim uzayabiliyor. Ancak önemli nokta da bu: Bizim gelişmemiz hiçbir zaman tümüyle durmuyor. Bunun sonucu olarak da biz hiçbir zaman tam anlamıyla ölmüyoruz.»

Drake inledi. Rose bile olduğu yerde hayretten kaskatı kesildi. İşte bu yeni bir şeydi. Rose'un bildiği kadarıyla, Hovrkins Gezegenine giden birkaç grup bu gerçeği öğrenememişti. Kadın iyice heyecanlanmıştı ama bağırmamak için kendini tuttu ve Drake'in onun adına da konuşmasına izin verdi.

Kocası, «Tam anlamıyla ölmüyor musunuz?» diye sordu. «Yani Hawkins Gezegenindeki canlıların ölümsüz olduklarını mı söylüyorsunuz, efendim?»

«Hiçbir canlı gerçekten ölümsüz olamaz. Başka ölüm türleri olmasa bile, bir canlı her zaman kazaya uğrayabilir. Kaza olmazsa o zaman da cansıkıntısından ölür. Aramızdan pek azı sizin zaman ölçünüzle birkaç yüz yıl yaşayabiliyor. Ama yine de bir canlının istememesine rağmen ölebileceği fikri hiç de hoş değil. Bu bizler için son derecede dehşet verici bir şey. Şimdi düşünürken bile sarsılıyorum. Bütün önlemlere ve istemememe rağmen ölebileceğim düşüncesi beni rahatsız ediyor.»

Drake sertçe, «Biz bu düşünceye alışığız,» dedi.

«Siz Arzlılar bu düşünceyle birlikte yaşıyorsunuz. Biz öyle değiliz. İşte o yüzden Engelleyic ölüm vakalarının son yıllarda artmış olması bizi endişelendiriyor.»

Drake, «Henüz bu 'Engelleyici Ölüm'ün ne olduğunu açıklamış değilsiniz,» diye anımsattı. «Ama bırakın da tahmin edeyim. Engelleyici ölüm gelişmenin patolojik bir biçimde durması anlamına mı geliyor?»

«Evet. Kesinlikle.»

«Bir canlı, gelişmesinin duraklamasından ne kadar süre sonra ölüyor?»

«Bir yıl içinde. Bu yıpratıcı bir hastalık. Trajik bir şey. Ve tedavisi de olanaksız.»

«Bu hastalığa ne sebep oluyor?»

Hawkins'li hemen cevap vermeyerek uzun bir süre sesini çıkarmadı. Sonra konuşmaya başladı ama sinirleri gerilmiş ve endişelenmiş gibiydi. «Bay Smollett, hastalığın nedeni hakkında 'hiçbir fikrimiz yok.»

Drake düşünceli bir tavırla başını salladı. Rose bu konuşmayı bir tenis maçı

seyrediyormuşçasına izliyordu.

Drake, «Bu hastalığı incelemek için neden Arza geldiniz?» diye sordu.

«Çünkü Arzlılar bu bakımdan da eşsizler. Bu hastalığa karşı bağışıklığı olan tek ırk onlar. Engelleyici Ölüm bütün diğer ırkları etkiliyor... Sizin biyoloji uzmanları bunu biliyorlar mı, Bayan Smollett?»

Yaratık birdenbire ona döndüğü için Rose hafifçe irkildi. «Hayır. Bilmiyorlar.»

«Buna hiç şaşmadım. Bu bilgiyi son zamanlardaki araştırmalar sonucu elde edebildik. Engelleyici Ölüm vakalarında kolaylıkla yanlış teşhis konabiliyor. Bu vakalar diğer gezegenlerde daha az görülüyor. Bu ölüm hastalığının en çok 'bizim gezegenimizde görülmesi çok garip bir durum. Tam felsefe yürütülecek bir konu. Ve Hawkins. Arza en yakın olan gezegen. Buna karşılık, Arza en uzak olan Tempora güneşinin gezegeninde bu tür vakalar çok az. Arz bu illete karşı bağışıklı. Arzlıların biyokimyasında bu bağışıklığın sırrı gizli olmalı. Bunu bulmak çok ilginç olurdu.»

Drake, «Ama buraya bakın,» dedi. «Arzlıların bağışıklı olduklarını söyleyemezsiniz ki. Bana bu ölüm vakaları yüzde yüz oranındaymış gibi geliyor. Bütün Arzlıların gelişmeleri duruyor ve bütün Arzlılar ölüyorlar. Bu Engelleyici Ölüm hastalığı hepimizde de olmalı.»

«Hiç de değil. Arzlılar gelişmenin sona ermesiyle ölmüyorlar. Kimisi daha yetmiş yıl bile yaşıyor. Bu bizim bildiğimiz anlamdaki ölüm değil. Sizin bunun karşıtı olan ölümcül hastalığınızın nedeni kontroldan çıkan gelişme. Buna 'kanser' adını veriyorsunuz... Neyse... Herhalde içinizi sıkmaya başladım.»

Rose hemen itiraz etti. Drake de öyle. Hem de daha hevesle. Ama Hawkins'li kesin bir tavırla konuyu değiştirdi. Rose ilk kez o zaman kuşkulandı. Çünkü Drake, Harg Tholan'a karşı sözlü bir saldırıya geçti. İhtiyatla. Kâh ona saldırıyor, kâh geriliyordu. Sözü her zaman konuşmanın kesildiği noktaya getirmeye çalışmaktaydı. Tabii bunu açık açık ya da beceriksizce yapmıyordu. Ama Rose kocasını tanıyordu. Bu yüzden Drake'in neyin peşinde olduğunun farkındaydı. Bunun nedeni de ancak Drake'in mesleği olabilirdi. Yabancı yaratık sanki Rose'un kafasında yankılanan sözcüğü duymuştu. O da aynısını kullandı.

«Siz polis değil misiniz?» diye sordu.

Drake sertçe, «Evet,» dedi.

«O halde sizden benim için bir şey yapmanızı rica edeceğim. Bütün bu akşam boyunca bunu açıklamak istedim. Yani mesleğinizi öğrendiğimden beri. Ama yine de kararsızım. Ev sahibimi ve sahibesini rahatsız etmek istemem.»

«Elimizden geleni yaparız.»

«Arzlıların na6il yaşadıklarını çok merak ediyorum. Belki bu, vatandaşlarımın paylaştıkları bir merak değil. Yani... acaba bana gezegeninizdeki polis bürolarından birini gezdirebilir misiniz?»

Drake ihtiyatla. «Ben sandığınız gibi bir polis değilim.» dedi. «Ama New York polis merkezindekiler beni tanırlar. Bu işi kolaylıkla halledebilirim. Yarın olur mu?»

«Bu benim için çok uygun. Kayıp İnsanlar Bürosuna da gidebilir miyim?»

«Hangi büroya?»

Harg Tholan sanki çok heyecanlanmış gibi dört bacağını birbirlerine daha da yaklaştırdı. «Bu

benim hobim. Bu konu her zaman garip bir biçimde ilgimi çekti. Anladığım kadarıyla, bir grup polisin bütün görevi kaybolan erkekleri aramakmış.»

Drake ekledi. «Kadın ve çocukları da. Ama neden bu konu sizi bu kadar ilgilendiriyor?»

«Çünkü siz Arzlılar bu konuda da eşsizsiniz. Bizim gezegenimizde 'kayıp biri' diye bir şey olamaz. Size bunun mekanizmasını anlatamam tabii. Ama Arz dışındaki diğer dünyalarda canlılar her zaman birbirlerini hissederler. Özellikle aralarında güçlü, sevgi dolu bir bağ olursa. Biz her zaman birbirimizin nerede olduğunu kesinlikle biliriz. Gezegenin neresinde olursak olalım bu böyledir.»

Rose yine heyecanlandı. Hawkins Gezegenine giden bilim adamları hiçbir zaman yerlilerin duygusal mekanizmalarını doğru dürüst anlayamamış, bu konuda zorluk çekmişlerdi. Ve şimdi bir Hawkins'li açık açık konuşuyordu. Kadın Drake için endişelenmeyi unutarak söze karıştı. «Aynı şeyi burada da hissedebiliyor musunuz? Yani Arzda?»

Yaratık, «Aramızdaki uzay boşluğuna rağmen mi demek istiyorsunuz?» diye sordu. «Hayır, korkarım bu mümkün değil. Bu konunun çok önemli olduğunu anlıyorsunuz, değil mi? Arzın eşsiz olduğu yanları birbirlerine bağlanmalı. Arzlılarm birbirlerinin nerede olduğunu farketmemeleri izah edilebilirse, belki o zaman Engelleyici Ölüm de açıklanabilir. Ayrıca bu toplumsal duygudan yoksun canlıların arasında herhangi bir türde bir grup kurulabilmesi de bana garip geliyor. Örneğin, bir Arzlı uygun bir alt-grup, yani aile kurduğunu nasıl anlayabilir? Sözgelişi, ikiniz aranızda gerçek bir bağ olduğunu nasıl bilebilirsiniz?»

Rose başını salladı. Yaratığın söz ettiği o duyguya sahip olmayı çok isterdi.

Ama Drake sadece gülümsedi. «Bizim de kendi yollarımız var. Bizim 'aşk' dediğimiz duyguyu size anlatmamız çok zor. Sizin de o toplumsal duyguyu bize açıklamanız çok zor olduğu gibi.»

«Herhalde. Yalnız bana şunu açıkça söyleyin, Bay Smollett: Bayan Smollett siz görmeden bu odadan çıkar ve bir başkasına girerse, onun nerede olduğunu gerçekten bilemez misiniz?»

«Gerçekten bilemem.»

Hawkins'li, «Hayret edilecek bir şey,» dedi. Bir an durdu, sonra da ekledi. «Bunu aynı zamanda tiksinti verici bulduğum için bana kırılmayacağınızı umarım.»

Yatak odasının ışıkları söndürüldükten sonra Rose üç kez kapıya gitti, aralayıp dışarı baktı. Drake'in onu seyrettiğinin farkındaydı. Sonunda adam, «Ne var?» diye sorduğu zaman sesi sert ama alaylıydı.

Rose, «Seninle konuşmak istiyorum,» dedi.

«Dostumuzun seni duymasından mı korkuyorsun?»

Rose fısıltıyla konuşuyordu. Kocasına sesini daha iyi duyurabilmek için yatağa girerek başını onun yastığına koydu, «Dr. Tholan'la neden Engelleyici Ölümden söz ettin?» diye sordu.

«Artık senin işinle ilgileniyorum, Rose. Her zaman bunu istemedin mi?»

«Alayı bırakmanı isterdim!» Kadının sesi hiddetliydi. «Bu olayda seni ilgilendiren bir şey olduğunu biliyorum. Yani polisi ilgilendiren bir şey olduğunu. Nedir bu?»

Orake, «Seninle yarın konuşuruz.» dedi.

«Hayır. Şimdi konuşacağız.»

Orake elini Rose'un başının altına sokarak kaldırdı. Kadın çılgın bir an kocasının onu

öpeceğini sandı. Bazen kocaların yaptığı gibi, içinden geldiği için öpeceğini. Daha doğrusu Rose diğer kocaların öyle yaptıklarını düşünüyordu. Ama Drake hiçbir zaman böyle davranmıyordu. Şimdi de davranmadı.

Sadece Rose'u kendine çekerek, «Neden bu konuyla bu kadar ilgileniyorsun?» diye fısıldadı.

Rose'un ensesine dayadığı eliyle adeta acımasızca bir baskı yapıyordu. Kadın dikleşerek gerilemeye çalıştı. «Yapma, Drakel» Artık fısıltıyla konuşmuyordu.

Kocası, «Bana soru sormanı istemiyorum,» diye homurdandı. «İşime burnunu sokmanı da! Sen kendi işini yap, ben de kendiminkini!»

«»Benim ne yaptığım ortada. Açık...»

Drake söylendi. «Benim ne yaptığımsa açıklanamaz. Ama sana şu kadarını söyleyeceğim. Şu altı bacaklı dostumuz bu eve belirli bir amaçla geldi. Seni onunla ilgilenecek biyoloji uzmanı olarak kazara seçmediler. Harg Tholan'ın iki gün önce Komisyona beni sorduğundan haberin var mı?»

«Şaka ediyorsun.»

«İşit de inanma! Bu olayın senin farkında olmadığın yanları var. Ama bu benim işim ve bu konuyu artık seninle konuşacak değilim. Anlıyor musun?»

«Hayır. Ama istemiyorsan sana başka soru sormam.»

«O halde uyu artık.»

Rose arka üstü yattı. Vücudu kaskatıydı. Dakikalar geçti. Öğrendiği bazı parçaları biraraya getirmeye çalışıyordu. Drake'in açıklamasına rağmen parçaların renkleri de, biçimleri de birbirine uymuyordu. Rose, Tholan bu geceki konuşmayı duysaydı, acaba ne yapardı, diye düşündü. Neler söylerdi?

Şu anda gözlerinin önünde çok canlı bir satıne vardı. Sanki onunla alay ediyordu bu. Hawkins'li o uzun akşamın sonunda Rose'a dönerek ciddi ciddi, «İyi geceler, Bayan Smollett,» demişti. «Siz çok sevimli bir konak... koni*... şey... yani evsahibesisiniz.»

Rose kıkır kıkır gülmemek için kendini zor tutmuştu. Yaratık onun sevimli bir evsahibesi olduğunu nasıl düşünebilirdi? Herhalde Rose onun için az sayıdaki bacakları ve çok dar suratıyla korkunç, iğrenç bir şeydi.

Hawkins'li bu anlamsız kibar sözleri söylerken Drake bembeyaz kesilmişti! Bir an gözlerinde dehşete benzeyen bir ifade belirmişti.

Rose, Drake'in o zamana kadar herhangi bir şeyden korktuğunu hiç görmemişti. Sonunda uykuya dalarak her şeyi unutuncaya kadar kocasının kapıldığı o panik aklından çıkmadı.

Roee o gün yazı masasının başına ancak öğleye doğru geçebildi. Mahsus Drake'le Hawkins'li evden ayrılıncaya kadar beklemişti. Ancak ondan sonra bir akşam önce kocasının koltuğunun arkasına yerleştirdiği kayıt aygıtını alabilmişti. Aslında başlangıçta bunu Drake'den saklamayı düşünmemişti bile. Ama kocası geç gelmişti. 6 da Hawkins'linin önünde ona bir şey söyleyememişti. Tabii daha sonra durum çok değişmişti...

Rose'un koltuğa kayıt aygıtı yerleştirmesi sadece sıradan bir manevraydı. Enstitüdeki çeşitli uzmanların ileride iyice inceleyebilmeleri için yaratığın sözlerinin ve kelimeleri kullanış tarzının kaydedilmesi gerekiyordu. Rose aygıtı görülecek bir yere koyarsa Harg Tholan'ın sıkılacağını ve

doğal davranamayacağını düşünmüştü. Ama şimdi kaydı Enstitünün üyelerine vermesi imkânsızdı. Artık bu. başka bir işe yarayacaktı. Oldukça kötü bir işe.

Rose, Drake'i gözetlemeye karar vermişti.

Parmağını küçük kutuya sürerek nedense, Drake bugün o yaratıkla nasıl başa çıkacak, diye düşündü. Ayrı dünyalarda yaşayan yaratıkların arasında dostluk kurulması öyle her zaman görülen bir şey değildi. Kent sokaklarında bir Hawkins'linin dolaşması kalabalığın ilgisini çekecekti. Ama Drake'in bu işin üstesinden geleceğini biliyordu. Kocası her zaman başarırdı bunu.

Rose tekrar bir akşam önceki konuşmayı dinledi. İlginç anları özellikle birkaç kez dinlemekten kaçınmadı. Drake'in açıklaması onu tatmin etmemişti. Neden Hawkins'li özellikle ikimizle ilgilensin, diye soruyordu kendi kendine. Ama Drake yalan söylemez. Güvenlik Komisyonundakilerle konuşmak isterdim. Ama bunu yapamam. Drake'e ihanet ediyormuşum gibi hissederim kendimi. Drake bana kesinlikle yalan söylemez!

Ama yine de... Harg Tholan hakkımızda bilgi almışsa ne çıkar? Belki de Enstitüdeki bütün biyoloji uzmanlarının aileleri konusunda bir şeyler öğrenmeye çalıştı. Belki de kendi standartları neyse ona en uygun olan yeri seçmek istedi.

Ama diyelim ki, sadece bizi inceledi. Bu, Drake'in o müthiş düşmanlığının yerini korkunç bir merakın alması için yeterli mi? Onun bir şeyler bildiği ve bunları kendine sakladığı kesin. Ne kadar bilgisi var? Bunu ancak Tanrı bilir!

Rose'un kafası ağır ağır çalışıyor, yıldızlar arası bir komplo olasılığı üzerinde duruyordu. Ama Galaksideki bilinen beş akıllı canlı türünün arasında hiçbir düşmanlık yoktu. Gezegenler birbirlerinden düşmanlığa yer bırakmayacak kadar uzaktılar. Bu canlılar pek karşılaşmıyorlardı bile. Ekonomik ve siyasal çıkarlarının çatışmaları da olanaksızdı.

Ne var ki, bu sadece Rose'un fikriydi ve o Güvenlik Komisyonunun üyesi değildi. Belki bir çatışma var, diye düşündü. Tehlike de. Howkins'linin görevinin barışla ilgisi olmadığı anlaşıldıysa, Drake'in de bundan haberi olur tabii.

Ama kocam Hawkins'li bir doktorun dünyamıza gelmesinin yaratacağı tehlikeleri hemen öğrenecek kadar önemli bir mevkide mi? Ben onun Komisyonda önemsiz bir işi olduğunu sanıyordum. O da hiçbir zaman daha önemli biri olduğunu iddia etmedi. Ama yine de...

Drake daha önemli biri mi?

Rose omzunu silkti. Bu düşünce yirminci yüzyılda okunan o casus romanlarına yakışacak bir şeydi. O Drake gibi gerçek bir polis değildi. Ve gerçek bir polisin böyle bir durumda neler yaptığını bilmiyordu.

Rose bir kâğıdı önüne çekerek kurşun kalemle ortasına diklemesine bir çizgi çizdi. Bir sütunun yukarısına «Harg Tholan,» yazdı. Diğerine de «Droke». Harg Tholan'ın adının altına. «Göründüğü gibi mi?» diye karalayarak yanına düşünceli bir tavırla üç soru işareti koydu. «O gerçekten bir doktor mu? Yoksa 'yıldızlar arası bir ajan' diye tanımlanacak biri mi? Doktor olduğunu iddia ediyor. Ama Enstitünün elinde bunu destekleyen bir kanıt var mı? Drake onu bu yüzden mi Engelleyici Ölüm konusunda öyle amansızca sorguya çekti? Önceden bilgi edinmişti ve Hawkins'linin bir hatasını mı yakalamaya çalışıyordu?»

Rose bir an kararsızca durdu. Sonra yerinden fırlayarak kâğıdı katladı. Kısa ceketinin cebine sokarak hızla bürosundan çıktı. Resepsiyona nereye gittiğine ve <ne zaman döneceğine dair bir haber de bırakmadı.

Dışarı çıkar çıkmaz metronun üçüncü katına koştu. Boş bir kompartmanın geçmesi için beklemeye başladı. Aradan geçen iki dakika dayanılamayacak kadar uzun geldi. Koltuğun hemen yukarısındaki mikrofona sadece. «New York Tıp Akademisi.» diyebildi.

Küçük hücrenin kapısı kopandı ve iki yandan akan havanın hışırtısı yükseldi.

New York Tıp Akademisi son yirmi yılda hem yatay, hem de dikey olarak genişletilmişti. Sadece kitaplık üçüncü katın bir kanadını kaplıyordu. Tabii bütün kitap, dergi ve broşürler mikrofilm değil de eskisi gibi baskı halinde olsalardı, bu dev gibi binaya bile sığamazlardı. Artık son on yıllık sürede yazılan eserler kitap halindeydi yalnızca. Rose bu sürenin beş yıla indirilmesinin düşünüldüğünü biliyordu.

Akademinin bir üyesi olduğundan istediği zaman kitaplığa gidebiliyordu. Telaşla diğer gezegenlerin tıp bilimiyle ilgili eserlerin bulunduğu bölmelere doğru gitti. O tarafta kimse olmadığını görünce rahatladı.

Bir kütüphane memurundan yardım istemesi herhalde daha akıllıca olacaktı ama böyle yapmadı. Çok hafif bir iz bırakırsa Drake bunun farkına varamazdı.

Rose ona yol gösterecek kimse olmadığı için raflardaki kitapların adlarını endişeyle okudu. Çoğu İngilizceydi. Almanca ve Rusça olanları da vardı. Ama işin garibi, hiçbiri de dünyal olmayan yaratıklara özgü o acayip sembollerle yazılmamıştı. Bu tür orijinal eserler için özel bir yer ayrılmıştı. Ve o kitapları da sadece resmi çevirmenlere veriyorlardı.

Rose'un kitap adlarını izleyen bakışları da. parmağı da durdu. Aradığını bulmuştu.

Altı cildi raftan indirerek küçük, siyah masanın üzerine yaydı. Titreyen eliyle lambayı yakıp ciltlerden birincisini açtı. Eserin kapağında «Engelleyici Ölüm Konusundaki Araştırmalar» yazılıydı. Kitabı karıştırdı. Sonra da yazarların listesine baktı. Ve Harg Tholan'ın adını gördü.

Rose teker teker belirlenmiş olan sayfaları açtı. Sonra da tekrar raflara giderek orijinal tezlerin çevirilerini arodı.

Akademide iki saatten daha uzun bir süre kaldı. Sonunda biraz bilgi edindi. Gerçekten de Harg Tholan adında Hawkins'li bir doktor vardı. Engelleyici ölüm uzmanıydı. Enstitünün mektuplaştığı Hawkins Araştırma örgütünde çalışıyordu. Tabii Smollett'lerin evindeki Harg Tholan'ın o doktorun yerini alan bir sahtekâr olması olasılığı vardı. Ama buna ne gerek vardı ki?

Rose cebindeki kâğıdı çıkararak, «Göründüğü gibi mi?» cümlesinin karşısına, «EVET,» diye yazdı. Hem de büyük harflerle. Sonra Enstitüye döndü. Saat dörtte yine masasının başındaydı. Santralı arayıp telefonla kimseyle konuşmayacağını haber verdi, sonra odasının kapısını kitledi.

Oturup «Harg Tholan» başlıklı sütuna iki soruyu yazdı. «Neden Harg Tholan Arza yalnız başına geldi?» Altında genişçe bir boş yer bıraktı. Sonra sıra ikinci sorusuna geldi. «Neden Harg Tholan Kayıp İnsanlar Bürosuyla ilgileniyor?»

Gerçekten de Engelleyici Ölüm, Hawkins'linin anlattığı gibiydi. Rose Akademide okuduklarından Hawkins Gezegeninde daha çok bu hastalıkla uğraşıldığını anlamıştı. O dünyada yaşayanlar bu illetten çok korkuyorlardı. Arzlıların kanserden korktuklarından daha fazla. Rose'a

göre, Hawkins'liler cevabı Arzda bulacaklarını düşünselerdi o zaman kalabalık bir grup gönderirlerdi. Acaba sadece bir tek araştırmacı göndermelerinin nedeni kuşku ve güvensizlik miydi?

Harg Tholan dün gece ne dedi? Engelleyici Ölüm vakalarının Arza en yakın olan kend gezegeninde çok görüldüğünü söyledi. Arzdan en uzak olan gezegende ise az görüldüğünü. Akademide okuduğum kitaplarda da bundan söz ediliyordu...

Rose istemeye istemeye bir tek sonuca vardı: Hawkin's Gezegeninde yaşayan canlılar Arzlıların, Engelleyici Ölümün nedenini keşfettiklerine ve bu hastalığı, mahsus Galaksideki diğer yabancı canlıların arasına yaydıklarına karar vermişler. Belki de bizim böylece yıldızların orasında yaşayan en üstün canlılar olmaya çalıştığımızı sanıyorlar.

Rose bu sonucu adeta paniğe kapılarak reddetti. Bu olamaz. İmkânsız. Bir kere Arz böyle korkunç bir şeyi yapamaz. İkincisi böyle bir şeyi başaramaz.

Bilimsel ilerleme bakımından Hawkins'liler Arzlılara eşittiler. Engelleyici Ölüm vakaları binlerce yıldan beri görülüyordu. Tıp bu konuda hiçbir zaman başarılı olamamıştı. Herhalde yabancı yaratıkların biyokimyalarını uzaktan inceleyen Arzın çabucak başarıya ulaşması olanaksızdı. Hatta Rose'un bildiği kadarıyla, Arzlı biyoloji uzmanları ve doktorların Hawkins patolojisini inceledikleri de pek yoktu.

Ama bütün kanıtlar, Harg Tholan'ın Arza şüpheyle geldiğini ve burada da yine şüpheyle karşılandığını gösteriyordu. Rose, «Neden Harg Tholan Arza yalnız başına geldi?» sorusunun altına dikkatle, «Hawkins Gezegeni Engelleyici Ölüme Arzın neden olduğuna inanıyor,» diye yazdı.

Ama o zaman da... bu Kayıp İnsanlar Bürosu meselesi de neydi? Bilimle uğraşan Rose geliştirdiği varsayımlar konusunda çok acımasız davranırdı. Bütün gerçeklerin bu varsayıma uymaları gerekirdi. Sadece birkaçının değil.

Kayıp İnsanlar Bürosu! Harg Tholan, Drake'i aldatmak için bu yola başvurduysa pek beceriksizce davrandı demektir. Çünkü bu ilgisini Engelleyici Ölüm hakkındaki konuşmadan sadece bir saat sonra açıkladı.

Yoksa Drake'i inceleyebilmek için bir fırsat mı yaratmaya çalıştı? Eğer öyleyse neden? Yoksa önemli olan nokta bu mu? Hawkins bizim eve gelmeden önce Drake hakkında araştırma yapmış. Bize, Drake'in Kayıp İnsanlar Bürosuna girebilecek bir polis olduğu için mi geldi?

Ama neden? Neden?

Rose bu işten vazgeçerek, yukarısında Drake yazılı sütunun üzerine eğikli.

Soru kendi kendine yazıldı adeta. Kâğıda mürekkep ve kalemle değil. Kafasına, düşünceler halinde. Drake benimle neden evlendi, diye düşündü. Sonra da bu kötü düşünceyi zihninden kovmak için elleriyle gözlerini kapattı.

Rose'la Drake bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce bir rastlantı sonucu tanışmışlardı. Drake o sırada Rose'un oturduğu apartmana taşındığı zaman. Önce nazik nazik selâmlaşırken dostça konuşmaya başlamışlardı. Bunu arada sırada yakındaki bir lokantada yedikleri yemekler izlemişti. Rose için çok dostça, normal ve heyecan verici yeni bir deneyimdi. Ve kadın âşık olmuştu.

Drake evlenme teklif ettiği zaman Rose sevinmiş ve çok da şaşırmıştı. O günlerde bu evliliği pek çok biçimde açıklamıştı kendi kendine. Drake onun zekâsını ve dostluğunu takdir ediyordu. İyi bir kadındı. İyi bir eş, harika bir arkadaş olacaktı.

Rose bütün bu yanıtları denemiş ve her birine de yarı inanmıştı. Ama yarı inanmak yeterli değildi.

Aslında Drake'in bir koca olarak belirli bir kusuru yoktu. Her zaman ince düşünceli, şefkatli bir insan ve bir centilmendi. Evlilikleri ihtiraslı değildi. Ama kırkına yaklaşmış kişilerin sakin duygularına daha uygun bir beraberlikti. Rose on dokuzunda değildi. Ne bekliyordu?

Tamam! Mesele de buydu! Rose on dokuzunda değildi. Güzel, sevimli ya da çekici bir kadın da sayılmazdı. Ve ne beklemişti? Drake gibi yakışıklı ve kanlı canlı bir erkeği mi? Kocası entelektüel konularla hiç ilgilenmiyordu. Evlilikleri süresince Rose'a çalışmaları konusunda hiçbir soru sormamıştı. Kendi işinden de ona söz etmemişti. Öyleyse... Drake onunla neden evlenmişti?

Ama bu sorunun yanıtı yoktu. Zaten Rose'un şimdi yapmaya çalıştığı şeyle de bir ilgisi olamazdı. Kendi kendine öfkeyle, bu konumuzun dışında, dedi. Bu çocukça düşünce şimdi yapmaya çalıştığım şeyi engelliyor. Gerçekten de on dokuzunda bir kız gibi davranıyorum. Ve yaşım buna hiç uygun değil.

Kurşun kalemin ucunu kırmış olduğunu farkederek bir başkasını aldı. Drake'le ilgili sütuna. «Neden Harg Tholan'dan kuşkulanıyor?» diye yazdı. Altına diğer sütunu gösteren bir ok işareti çizdi.

Kâğıda yazdıkları yeterli bir açıklama sayılabilirdi. Arz, Engelleyici Ölüm hastalığını yayıyor ya da böyle bir şey yaptığından şüphelenildiğini biliyorsa, o zaman diğer yaratıkların misillemelerine karşı hazırlık da yapıyor demektir. Hatta bu hastalığın yayılması tarih boyunca ilk kez yapılacak olan bir yıldızlar arası savaşın başlangıç manevrası da sayılabilir. Bu yeterli ama korkunç bir yanıt...

Şimdi geride ikinci bir soru kalıyordu. Rose'un yanıtlayamadığı bir soru. Ağır ağır bu soruyu yazdı. «Neden Drake. Tholan'ın sevimli bir evsahibesi olduğumla ilgili sözlerine öyle tepki gösterdi?»

O sahneyi gözlerinin önünde canlandırmaya çalıştı. Hawkins'li bu sözleri masum kayıtsız ve nazik bir tavırla söylemişti. Drake ise bu lafları duyar duymaz donmuş kalmıştı. Rose bantta konuşmanın bu yerini tekrar tekrar dinlemişti. Bir Arzlı da sıradan bir kokteyl partiden ayrılırken aynı sözleri Tholan gibi kayıtsızca söylerdi. Tabii kayıtta Drake'in suratında o anda beliren ifade yoktu. Bunu sadece Roee anımsıyordu. Drake'in gözlerinde korku ve net-/et dolu bir ifade belirmişti. Ve kocası aslında hemen hiçbir şeyden korkmazdı. «Siz sevimli bir evsahibesisiniz,» sözlerinde onu korkutacak ne vardı? Drake'in kıskançlığı mı tutmuştu? Saçma. Kocam Tholan'ın alay ettiğini mi sandı? Belki. Ama sanmıyorum. Ben Tholan'ın içtenlikle Konuştuğuna inanıyorum...

Rose çabalamaktan vazgeçerek o cümlenin altına iri bir soru işareti koydu. Şimdi kâğıtta iki soru işareti vardı. Biri Harg Tholan'ın, diğeri de Drake'in sütununda. Tholan'ın kayıp kişilere duyduğu ilgiyle Drake'in sıradan nazik sözlere karşı gösterdiği tepki arasında bir bağ bulunabilir

miydi? Aklına böyle bir şey gelmiyordu.

Rose başını kollarına dayadı. Oda karanlık olmaya başlıyordu. Çok yorgundu. Bir ara uykuyla uyanıklık arasında bocaladı. Bu garip durumda düşünceler ve sözler bilincin kontrolundan kurtulur ve insanın kafasında düzensizce, sürrealizme yakışacak bir biçimde oraya buraya sıçrarlardı. Ama bu düşünceler hangi tarafta dans ederlerse etsinler hep aynı cümleye dönüyorlardı. «Siz sevimli bir evsahibesisiniz...» Rose bazen bu sözleri Harg Tholan'ın kültürlü ama cansız sesiyle söylediğini duyuyordu. Bazen de Drake'in o canlı ve tatlı sesiyle söylediğini. Drake'in sesi sevgi doluydu. Rose onun böyle sevgiyle konuştuğunu hiç duymamıştı.

Birden irkilerek uyandı. Artık odası iyice karanlıktı. Yazı masasındaki lambayı yaktı. Gözlerini kırpıştırarak kaşlarını hafifçe çattı. Yarı uykulu haldeyken aklına bir şey daha gelmişti anlaşılan. Drake'i sarsan başka sözler de vardı. Neydi o? Anımsamaya çalışırken kaşları iyice çatıldı. Ama bu sözler kaydettiği bir gece önceki konuşma sırasında geçmemişti. Daha önce söylenmişti o halde. Rose hiçbir şeyi hatırlayamadı ve huzursuzlaştı. Saatine bakarak inledi. Hemen hemen sekize geliyordu. Herhalde evde beni bekliyorlar...

Ama eve gitmek istemiyordu. Onlarla karşılaşmaya dayanamayacaktı. O gün öğleden sonra düşüncelerini yazdığı kâğıdı alıp yırttı. Parçaları masasındaki küçük atom flaşlı tablaya attı. Kâğıtlar bir an içinde alev alev yandı, geride hiçbir şey kalmadı.

O düşünceler de Rose'un kafasında kalmasa ne iyi olacaktı.

Ama hiç yararı yoktu. Eve gitmesi gerekiyordu.

Drake'le yabancı yaratık onu evde beklemiyorlardı. Rose sokak hizasındaki metrodan indiği sırada onlara rastladı. Kocasıyla Hawkins'li bir ciro-taksiden iniyorlardı. Taksinin şoförü irileşmiş gözlerle bir an müşterilerinin arkasından baktı. Sonra havalanarak uzaklaştı. Rose, Drake ve Tholan sessiz bir anlaşmaya uyarak içeriye girinceye kadar hiç konuşmadılar.

Sonra Rose kayıtsızca, «Güzel bir gün geçirmiş olduğunuzu umarım, Dr. Tholan,» dedi.

«Gerçekten de öyle oldu. Bence bu hem ilginç, hem de kazançlı bir gün sayılır.»

«Yemek yeme fırsatı buldunuz mu?» Rose da yemek yememişti ama hiç de açlık hissetmiyordu.

«Evet. Gerçekten.»

Drake söze karıştı. «Öğle ve akşam yemeklerini yukarıya getirttik. Daha doğrusu sandviçleri.» Sesi yorgundu.

Rose, «Merhaba, Drake.» dedi. Kocasıyla ilk kez konuşuyordu.

Drake ona pek bakmadı bile. «Merhaba...»

Hawkins'li, «Domates diye tanımladığınız sebze gerçekten olağanüstü,» dedi. «Bizim gezegenimizde tat bakımından onunla kıyaslanacak hiçbir sebze yok. Galiba yirmi dört kadar domates yedim. Bir şişe de domatesten üretilmiş bir sıvıyı içtim.»

Drake kısaca, «Keçap,» diye açıkladı.

Rose, «Ya Kayıp İnsanlar Bölümüne yaptığınız ziyaret, Dr. Tholan?» diye sordu. «Bundan kazançlı çıktığınızı söylediniz sanırım.»

«Evet. Gerçekten öyle.»

Rose yaratığa arkasını dönerek kanepenin yastıklarını kabarttı. «Hangi bakımdan?..»

«Kaybolan kimselerin çoğunun erkek olması bana pek ilginç geldi. Kadınlar sık sık kocalarının kaybolduğunu bildirmişler. Ama bunun tersi vakalar hemen hiç yok.»

Rose. «Ah. Dr. Tholan,» dedi. «Bu öyle esrarlı bir şey değil ki. Arzdaki ekonomik durumu anlamıyorsunuz. Bu gezegende genellikle erkek, ailenin ekonomik bir birim olmasını sağlar. Çalışmalarına karşılık para birimleri alır. Eşin işlevi genellikle eve ve çocuklara bakmaktır.»

«Ama bütün dünyada öyle olamaz!»

Drake söze karıştı. «Aşağı yukarı bütün Arzda durum böyle. Ama karımı düşünüyorsanız, o dünyada başarı kazanabilen pek az sayıdaki kadının bir örneğidir.»

Rose kocasına çabucak bir göz attı. Drake alay mı ediyordu?

Hawkins'li. «Bayan Smollett,» dedi. «Siz şunu mu söylemek istiyorsunuz: Kadınlar ekonomik bakımından eşlerine bağımlı oldukları için ortadan kaybolmayı pek de uygun bulmuyorlar Öyle mi?»

Rose, «Bu durumun nazik bir biçimde açıklanması,» diyerek gülümsedi. «Ama gerçekten böyle.»

«New York Kayıp İnsanlar Bürosuna gelen vakaları bütün dünyada olanların uygun birer örneği sayıyor musunuz?»

«Evet. Öyle sanırım.»

Tholan'ın sesi sertleşti. «O halde şu durumu ekonomik açıdan açıklayabilir misiniz? Yıldızlar arası yolculuk geliştirildiğinden beri ortadan kaybolan genç kocaların sayısında çok artış görülmüş. Bunun sebebi ne olabilir?»

Drake ona biraz da sert bir tavırla cevap verdi. «Tanrım! Bu diğerinden daha da az esrarlı bir durum. Evlerinden kaçanların kaybolabilecekleri koskocaman bir uzay var artık. Başındaki dertlerden kurtulmak isteyen bir insanın en yakındaki uzay şilebine binmesi yeterli oluyor. O gemilerin kaptanlarının her zaman mürettebata ihtiyaçları vardır. İşe girmek isteyenlere soru da sormazlar. Ondan sonra kaçak koca ortaya çıkmak istemiyorsa onu hiç kimse bulamaz.»

«Ve kaybolan genç kocalarının hemen hemen çoğu bir yıllık evliymişler.»

Rose birdenbire güldü. «Bir erkek tam bu sürede başında türlü dert olduğunu düşünmeye başlar. İlk evlilik yılını atlatabildiği takdirde, kaçmasına yol açabilecek nedenler de ortadan kalkar.»

Drake'in hiç eğlenmediği belliydi. Rose yine onun yorgun ve mutsuz gözüktüğünü düşündü. Neden bu yükü kendi başına taşımakta ısrar ediyor, diye düşündü. Ama belki de böyle yapmak zorunda.

Hawkins'li birdenbire, «Bir süre sizinle olan bağlantımı kesersem kabalık etmiş olur muyum?» diye sordu.

Rose, «Ne münasebet,» dedi. «Fazla yorucu bir gün geçirmemiş olduğunuzu umarım. Korkarım buraya yerçekimi Arzınkinden çok daha yoğun bir gezegenden geldiğiniz için her şeye daha iyi dayanabileceğinizi düşündük.»

«Ah, ben fiziksel bakımdan yorulmuş değilim.» Tholan bir an kadının bacaklarına bakarak gözlerini hızla kırptı. Bu konunun kendisini eğlendirdiğini belirtiyordu. «Biliyor musunuz, Arzlıların ayakta durmak için kullandıkları bacaklarının sayısı pek az olduğu için hep onların

arkaya ya da öne devrilmelerini bekliyorum. Bu sözlerim çok laubaliceyse beni affetmenizi dilerim. Arzın yerçekiminin daha az olduğunu söylediğiniz zaman aklıma bu geldi. Benim gezegenimde iki bacak kesinlikle yeterli olmazdı. Ama şu anda bunların konumuzla bir ilgisi yok. Sadece yeni ve olağandışı kavramlarla karşılaştım. Onun için bir süre bağlantımı kesmeyi istiyorum.»

Rose için için omzunu silkti. Eh, bir ırk da diğerine ancak bu kadar yaklaşabilir, diye düşündü. Hawkins Gezegenine giden bilim adamları bu yaratıkların bilinçleriyle bütün vücut işlevleri arasındaki bağlantıyı kesebildiklerini öğrenmişlerdi. Arzın birkaç gününe eşit bir süre sadece düşüncelere dalabiliyorlardı. Hawkins'liler bu işlemi hoş, hatta bazen gerekli de buluyorlardı. Ama hiçbir Arzlının bunun ne işe yaradığını anlamasının yolu yoktu.

Buna karşılık Arzlıların «uyku» kavramını bir Hawkins'liye anlatmaları mümkün değildi. Bir Arzlının uyku ya da rüya diye tanımladığı şey, bir Hawkins'liye insanın zihninin hastalanmaya başladığının korkutucu bir belirtisi gibi gelirdi.

Rose kendi kendine endişeyle, işte Arzlıların eşsiz oldukları bir nokta daha, dedi.

Tholan geri geri gidiyordu. Nazikçe, «Hoşçakalın,» demek için eğilmişti. Kolları yere sürünüyordu. Yaratık koridordaki köşeyi dönüp gözden kaybolurken, Drake ona başıyla sert sert selam verdi. Karı koca yabancının oda kapısının açılıp kapandığını duydular.

Uzun süre konuşmadılar. Drake huzursuzca kımıldanırken koltuğu gıcırdadı. Rose hafif bir dehşetle kocasının dudağındaki kanları farketti. Başı dertte galiba, diye düşündü. Onunla konuşmalıyım. Bu böyle devam edemez.

Sonra, «Drake,» dedi.

Kocası ona sanki çok çok uzaklarda bir yerden baktı. Sonra ağır ağır dalgınlıktan kurtuldu. «Ne var? Sen de gidip yatacak mısın?»

«Hayır. Ben başlamaya hazırım. Sözünü ettiğin 'yarın' bu. Benimle konuşmayacak mısın?»

«Efendim?»

«Dün gece bana, 'Seninle yarın konuşurum,' dedin. Ve ben şimdi hazırım.»

Drake kaşlarını çattı. Rose kararsızlaşmaya başlıyordu. Kocası, «İşimle ilgili şeyler sormayacağına karar verdiğimizi sanıyordum,» dedi.

«Korkarım bunun için artık çok geç. Çünkü işin konusunda pek çok şey biliyorum.»

Adam, «Ne demek istiyorsun?» diye bağırarak ayağa fırladı. Sonra kendini toparlayarak karısına yaklaştı. Ellerini onun omuzlarına koyup daha alçak sesle tekrarladı. «Ne demek istiyorsun?»

Rose gözlerini kucağına gevşekçe bıraktığı ellerine dikti. Kocasının parmakları canını yakıyordu ama buna sabırla katlanıyordu. Ağır ağır, «Dr. Tholan Arzın Engelleyici Ölüm hastalığını mahsus yaydığını sanıyor,» dedi. «Mesele bu değil mi?» Bekledi.

Kocası ellerini onun omzundan ağır ağır çekti. Şimdi iki elini yanına bırakmış, onun karşısında duruyordu. Yüzünde şaşkın ve mutsuz bir ifade vardı. «Bu da nereden aklına geldi?»

«Doğru değil mi?»

Drake anormal bir tavırla, soluk soluğa, «Neden böyle söylediğini tamı tamına öğrenmek istiyorum,» dedi. «Benimle budalaca oyunlar oynamaya kalkma, Rose! Bu olay çok ciddi.»

«Sana söylersem bir tek soruyu cevaplar mısın?»

«Hangi soruyu?»

«Arz hastalığı mahsus mu yayıyor, Drake?»

Adam ellerini havaya kaldırdı. «Ah, Tanrı aşkına!» Sonra karısının karşısında diz çöktü, ellerini avuçlarının arasına aldı. Rose kocasının ellerinin titrediğini hissetti. Drake kendini zorlayarak sevgi dolu, yatıştırıcı bir sesle Konuşmaya çalıştı. «Rose. hayatım, dinle. Sen müthiş bir şeyi kuyruğundan yakalamışsın. Ve bunu kullanarak karı kocalara özgü o şakacı tavırlarla bana takılabileceğini düşünüyorsun. Hayır, senden fazla bir şey istemiyorum. Sadece bana demin... neden öyle konuştuğunu söyle.» Son derece telaşlıydı.

«Bugün öğleden sonra New York Tıp Akademisine gittim. Orada bazı şeyleri okudum.»

«Ama neden? Bunu niçin yaptın?»

«Bir kere, Engelleyici ölüm seni çok fazla ilgilendiriyordu. Ve Dr. Tholan da yıldızlar arası yolculuklar başlayalı vakaların arttığından söz etti. Özellikle ölümün en çok

Arza en yakın olan gezegende görüldüğünü söyledi.»

«Ya okudukların?» diye ısrar etti Drake. «Ya okudukların, Rose?»

«Okuduklarım Dr. Tholan'ı destekliyor. Tabii ben sadece son on beş, yirmi yılda yaptıkları araştırmaların ne yönde geliştiğini alelacele anlamaya çalıştım. Ama bazı Hawkins'lilerin Engelleyici Ölümün kaynağının Arz olduğu olasılığının üzerinde durdukları da belliydi.»

«Bunu açık açık söylüyorlar mı?»

«Hayır. Ya da belki söylüyorlar ama okuduğum yazılarda böyle bir şey yoktu.» Rose kocasına hayretle bakıyordu. Böyle bir konuda hükümet mutlaka Hawkins'lilerin araştırmalarıyla yakından ilgilenmişti. Kadın usulca, «Hawkins'lilerin bu konuyu incelediklerini bilmiyor musun, Drake?» diye ekledi. «Hükümet...»

«Bırak şimdi bunu.» Drake karısından uzaklaşmıştı. Sonra tekrar ona döndü. Gözleri tuhaf tuhaf parlıyordu. Sanki olağanüstü bir şeyi keşfetmiş gibi bağırdı. «Ah, sen bu konuda uzmansın tabii.»

Rose, gerçekten öyle mi, diye düşündü. Drake bunu şimdi, bana ihtiyacı olduğu zaman mı anladı? Kadının burun kanatları kabardı ve ifadesiz bir sesle, «Ben bir biyoloji uzmanıyım,» dedi.

Kocası, «Evet, bunu biliyorum,» diyerek başını salladı. «Ama kastettiğim senin asıl uzmanlık dalın. 'Gelişme' değil mi? Bana bir keresinde gelişme konusu üzerinde çalıştığını söylemedin miydi?»

«Öyle de diyebilirsin. Kanser Derneğinin verdiği burstan yararlanarak yirmi kez yayınladım. Bunlar nükleik asitin ince yapısıyla embriyonun gelişmesi arasındaki bağlantıyla ilgiliydi.»

«İyi. Bunu daha önce düşünmeliydim.» Drake yeni bir heyecan yüzünden boğulacakmış gibi konuşmuştu. «Onlar, Rose... Dinle biraz önce sana öfkelendiğim için üzgünüm. Hawkins'lilerin araştırmalarını okumuşsun. Bunun ne yöne doğru geliştiğini anlayacak durumdasın sanırım. Öyle değil mi?»

«Eh, öyle sayılır.»

«O halde bana Hawkins'lilerin hastalığın yayılması konusundaki fikirlerini anlat. Bunların ayrıntılarını yani.»

«Ah, bu biraz fazla. Ben sadece Akademide birkaç saat kaldım, hepsi o kadar. Sorunu yanıtlayabilmek için daha fazla zamanım olması gerekir.»

«Hiç olmazsa bir tahminde bulunabilirsin. Bu konunun ne kadar önemli olduğunu bilemezsin.»

Rose kararsızca, «Tabii 'Engelleyici Ölüm Konusundaki Araştırmalar' bu alandaki en önemli tez sayılır,» dedi. «Çünkü elde edilen bütün bilgileri içeriyor sanırım.»

«Evet? Ne zaman yayınlanmış?»

«Zaman zaman yayınlanan bilimsel eserlerden. Sonuncu cilt bir yıl kadar önce basılmış.»

«Kitapta onun çalışmalarından da söz ediliyor mu?» Drake parmağıyla Harg Tholan'ın odasını işaret etti.

«Herkesten çok onun çalışmalarından söz ediliyor. Bu alanda çalışmalar yapan en önemli uzman o. Özellikle onun tezlerini okudum.»

«Peki, Tholan'ın hastalığın kökeniyle ilgili teorileri nedir? Bunları hatırlamaya çalış, Rose.»

Rose kocasına bakarak başını salladı. «Tholan'ın Arzı suçladığına yemin edebilirim. Ama hastalığın yayılması konusunda hiçbir bilgileri olmadığını da itiraf ediyor. Buna da yemin edebilirim.»

Drake karısının önünde durdu. Vücudu kaskatı kesilmiş, yumrukları sıkılmıştı. Mırıldanır gibi bir şeyler söyledi. «Bu fazla abartılıyor olabilir. Kim bilir...» Birdenbire döndü. «Her şeyi hemen, şimdi öğreneceğim, Rose! Yardımın için teşekkür ederim.»

Kadın kocasının arkasından koştu. «Ne yapacaksın?»

«Ona birkaç soru soracağım.» Drake yazı masasının çekmesini karıştırıyordu. Sonra sağ elini kaldırdı. Parmaklarının arasında bir iğne-tabanca vardı.

Rose, «Yapma, Drake!» diye bağırdı.

Adam onu kabaca yana itti. Koridorda Hawkins'linin odasına doğru gitti.

Sonra kapıyı hızla açarak içeri girdi. Rose da onun peşindeydi. Kocasının kolunu tutmaya çalışıyordu. Ama adam birdenbire durup Harg Tholan'a baktı.

Hawkins'li yaratık odanın ortasında hareketsiz duruyordu. Gözleri bulanıklaşmış, dört bacağını mümkün olduğu kadar açmıştı. Rose bu durumda olan yaratığın odasına böyle daldıkları için utandı. Sanki mahrem bir törene katılmaya kalkışmışlardı. Ama Drake'in buna aldırmadığı anlaşılıyordu. Yaratığa yaklaştı ve ona bir metre kadar kala durdu. Şimdi yüz yüzeydiler. Drake iğne-tabancayı rahatça yaratığın gövdesinin ortasına doğru çevirmişti.

Drake karısına, «Şimdi sesini çıkarma,» dedi. «Beni yavaş yavaş farkedecek.»

«Nereden biliyorsun?»

Kocası kısaca, «Biliyorum işte,» dedi. «Şimdi çık git.»

Ama Rose kımıldamadı. Drake de yaratığa daldığı için onunla bir daha ilgilenmedi.

Hawkins'linln yüzünün derisinin bir kısmı titremeye başlamıştı. Biraz tiksinti verici bir görünümdü. Rose bakmamayı yeğleyecekti.

Drake birdenbire, «Hepsi bu kadar, Dr. Tholan,» dedi. «Kollarına, bacaklarına bağlanmaya çalışma. Duyu organların ve ses sistemin yeterli.»

Hawkins'li çok hafif bir sesle, «Neden 'bağlantımı kesme' odama girdiniz.» diye sordu. Sonra

sesi daha güçlendi. «Neden silahlısınız?» Başı, hâlâ donmuş gibi duran gövdesinin üzerinde hafifçe sallandı. Kol ve bacaklarının kafasına bağlanması konusunda Drake'in önerisine uymaya çalıştığı anlaşılıyordu. Rose. Drake böyle bir yarı-bağlantının olabildiğini nereden biliyordu, diye düşündü. Benim bu konuda hiçbir bilgim yoktu.

Hawkins'li tekrar konuştu. «Ne istiyorsunuz?»

Drake bu kez, «Bazı soruları yanıtlamanı,» dedi.

«Elinizde bir tabancayla mı? Saygısızlığınıza bu kadar göz yumamam.»

«Sadece göz yummayacak, belki canını da kurtaracaksın.»

«Bu şartlar altında bu konu beni pek ilgilendirmiyor. Bay Smollett, Arzlıların bir konuğa karşı olan görevlerini hiç anlamamış olmaları beni üzüyor.»

Drake, «Sen benim konuğum değilsin, Dr. Tholan,» dedi. «Evime bazı yalanlar uydurarak girdin. Tabii bunun bir nedeni vardı. Amacına erişmek için beni kullanmak niyetindeydin. Bu işlemi tersine çevirmekten kaçınmayacağım.»

«Beni vurun daha iyi. Böylece zaman kaybetmemiş olursunuz.»

«Yani hiçbir soruma yanıt vermeyeceksiniz öyle mi? Bundan emin misiniz? Bu bile kuşku uyandırmak için yeterli. Bazı cevapların yaşamanızdan daha önemli .oldukları anlaşılıyor.»

«Ben nezaket kurallarını çok önemli sayarım. Siz bir Arzlısınız ve onun için de bunu anlayamazsınız.»

«Belki. Ama ben bir Arzlı olarak bir şeyi çok iyi anlıyorum.» Drake ileri atıldı. Rose bir çığlık atamadan, Hawkins'li kol ve bacaklarıyla bağlantı kuramadan. Adam geri sıçradığı zaman Harg Tholan'ın siyanür tüpünün esnek hortumu elindeydi. Yaratığın daha önce borunun ucunun takılı olduğu geniş ağzının kenarından bir damla renksiz sıvı sızdı. Hawkins'linin kaba derisi yarılmıştı. Sıvı oksitlenirken kahverengi pelteye benzer bir küreciğe dönüştü.

Drake hortumu hızla çekti. Siyanür tüpü yerinden çıktı. Tüpün ucundaki iğne-valfı kontrol eden düğmeye basınca gaz hışırtısı kesildi.

Drake, «Bizi tehlikeye atacak kadar gaz kaçtığını sanmıyorum,» dedi. «Ama şimdi başına gelecekleri anladığım umuyorum. Yani sana soracağım sorulara yanıt vermezsen. Tabii bunların inandırıcı olmaları da gerekiyor.»

Hawkins'li ağır ağır, «Tüpümü bana geri verin,» dedi. «Bunu yapmazsanız size saldırmak zorunda kalırım. Siz de o zaman ister istemez beni öldürürsünüz.»

Drake bir adım geriledi. «Hiç de değil. Bana saldırırsan bacaklarına ateş ederim. Hepsi de kopar. Gerekirse dördünü de sakatlarım. Ama sen yine de yaşarsın. Hem de korkunç bir biçimde. Siyanürsüzlükten ölmek için yaşarsın. Bu çok ıstıraplı bir ölüm olur. Ben bir Arzlıyım sadece ve bu olayın dehşet verici yanlarını pek anlayamam. Ama sen anlarsın. Öyle değil mi?»

Hawkins'linin ağzı açılmıştı. Ağzının içinde sarımsı yeşil bir şey titriyordu. Rose kusmak, kocasına, «Tüpü ona geri ver, Drake,» diye bağırmak istiyordu. Ama sesi çıkmıyordu. Başını bile çeviremiyordu.

Drake, «Sadece bir saatin var sanırım,» dedi. «Ondan sonra kurtulman mümkün olmayacak. Çabuk konuş, Dr. Tholan. O zaman tüpü geri alırsın.»

Yaratık, «Ondan sonra...» diye sordu.

«Ondan sonra neler olacağı önemli mi? Seni öldürsem bile bu iş temiz olacak. Siyanür olmadığı için boğularak ölmekten kurtulacaksın.»

Hawkins'linin içinden bir şey uçtu sanki. Sesi boğuklaştı. Dili peltekleşti. Sanki artık İngilizceyi doğru dürüst konuşacak gücü kalmamıştı. «Sorularınız nedir?» dedi. Bu sözleri söylerken bakışlarıyla Drake'in elindeki tüpü izliyordu.

Adam siyanür tüpünü mahsus ağır ağır sallıyor, Tholan da bunu bakışlarıyla izliyor... izliyordu...

Rose endişeyle beklemekteydi. Soluğu kesilmişti. O da aynı soruları sormak istiyordu. Ama bu biçimde değil. Ne var ki, Drake'in mesleğinde gereklilik, şefkat ve insancıllığın yerini almak zorundaydı.

Kadın bu düşünceyi birkaç kez tekrarladı. Çünkü kocasından Dr. Tholan'a yaptıkları yüzünden nefret etmeye başlamıştı.

Hawkins'li, «Uygun cevap uzun sürecek,» dedi. «Bana verdiğiniz bir saate sığamaz. Konuşmaya zorlayarak beni çok utandırdınız. Benim gezegenimde böyle bir şeyi hiçbir zaman yapamazdınız. Ancak burada, bu iğrenç gezegende siyanürden yoksun bırakılabiliyorum.»

«Son saatini ziyan ediyorsun, Dr. Tholan.»

«Her şeyi sonunda size açıklayacaktım. Bay Smollett. Yardımınıza ihtiyacım vardı. O yüzden buraya geldim.»

«Yine sorularımı yanıtlamadın.

«Şimdi yanıtlayacağım. Yıllardan beri kendi alanımdaki bilimsel çalışmalarım dışında, Engelleyici Ölüme tutulmuş olan hastalarımın hücrelerini de inceliyordum. Çalışmalarımı gizlice sürdürmek zorundaydım. Yardımcı bile alamıyordum. Çünkü hastalarımın cesetlerine uyguladığım yöntemler halkım tarafından hoş karşılanmıyordu. Sizin toplumda da canlı insanlar üzerinde deneyler yapılmasına aynı tepki gösterilir sanırım. Bu nedenle vardığım sonuçları meslekdaşlarıma açıklayamadım. Bunu ancak burada, Arzda varsayımlarımı destekleyecek kanıtlar bulduktan sonra yapabileceğimi düşündüm.»

Drake, «Nasıl varsayımlardı bunlar?» diye sordu. Gözlerinde yine o acayip pırıltı belirmişti.

«Çalışmalarım ilerlerken Engelleyici Ölüm araştırmalarının yanlış yönde geliştirilmiş olduğunu gitgide daha iyi anlamaya başladım. Fiziksel açıdan bu hastalığın esrarını çözmek imkânsızdı. Yani Engelleyici Ölüm aslında bir kafa hastalığı.»

Rose ilk kez söze karıştı. «Dr. Tholan, bu hastalık psikosomatik olamaz ki.»

Hawkins'linin gözlerinde ince, grimsi saydam bir tabaka belirmişti. Yaratık artık onlara bakmıyordu. «Hayır, Bayan Smollett, bu hastalık psikosomatik değil. Bu gerçek bir kafa hastalığı. Bir zihin rahatsızlığı. Hastalarımda çift zihin vardı. Onlara ait olanın ötesinde ve aşağısında başka bir zihnin varolduğunu gösteren kanıtlar buldum. Yabana bir zihindi bu. Başka ırktan olan Engelleyici ölüm hastalığına tutulmuş kimselerin üzerinde de çalıştım. Ve aynı şeye rastladım. Kısacası Galakside beş değil, altı yaratık var. Ve bu altıncısı asalak.»

Rose, «Bu çılgınca bir düşünce.» diye bağırdı. «İmkânsız! Yanıtmış olmalısınız. Dr. Tholan!»

«Hayır, yanılmadım. Arza gelinceye kadar yanılmış olabileceğimi düşündüm. Ama Enstitüde kaldığım sürede yanılmadığımı anladım. Kayıp İnsanlar Bürosundaki araştırmalarım da beni ikna

etti. Asalak bir akıllı varlığın olması neden imkânsız sayılsın? Bu tür canlılardan geride fosiller kalmaz. Yapıtlar da öyle. Yani tek işlevleri diğer yaratıkların kafa faaliyetleriyle beslenmek olduğu takdirde. Böyle bir yaratığın belki de milyonlarca yıllık bir sürede bütün fiziksel özelliklerini kaybettiğini düşünebiliriz. Sizin Arzdaki fiziksel asalaklardan olan şeritin çoğalma dışında bütün işlevlerini kaybetmesi gibi bir şeydi bu. Bu asalak sonunda maddesel, fiziksel her şeyini kaybetti. Salt zihin halini aldı. Başkalarının kafasında anlayamayacağımız bir biçimde yaşamaya başladı. Özellikle Arzlıların zihinlerinde.»

Rose, «Neden özellikle Arzlıların zihninde?» diye sordu.

Drake kenara çekilmiş, dikkatini yaratığa vermişti. Ama artık soru sormuyordu. Hawkins'linin konuşmasının onun için yeterli olduğu belliydi.

«O altıncı akıllı varlığın Arzlı olduğunu anlayamadınız mı? insanlık tâ başlangıçtan beri onunla birlikte yaşadı. Onunla uyum sağladı. Asalağı fark bile etmedi. İşte, insan da dahil, Arzdaki bütün hayvanlarla gelişmenin olgunluğa eriştikten sonra durmasının nedeni bu. Normal ölüm denilen bir nedenle can vermesi de yine bu yüzden. Bu ölüm dünyaya egemen olan asalak salgınının bir sonucu. İşte siz bu yüzden uyuyor ve rüya görüyorsunuz. Çünkü o asalak zihin ancak bu sürede beslenebiliyor. Belki siz de o zaman bu asalağın biraz farkına varıyorsunuz. Ve Galaksideki bütün akıllılar arasında sadece Arzlıların akıl dengeleri bozulabiliyor. Galakside dünyanızdan başka hangi gezegende şizofrenikler var? Ya da diğer ruh hastaları? İnsan kafaları o asalaklar yüzünden zaman zaman farkedilecek bir biçimde zarar görüyor olmalı.

«Bu asalak zihinler nasıl oluyorsa uzayda dolaşabiliyorlar? Onlar için fiziksel kısıtlama diye bir şey yok. Yıldızların arasında 'kış uykusuna yatmaya* benzeyen bir durumda sürükleniyorlar. İlk asalaklar böyle bir şeyi neden yaptılar, bunu bilmiyorum. Belki kimse bunu öğrenemeyecek. Ama bu ilk asalaklar Galaksideki başka gezegenlerde de akıllı yaratıklar olduğunu öğrendikleri zaman uzayda bir hareket başladı. Bu asalaklar o gezegenlere doğru gittiler. Biz dış dünyalılar onlar için ender bulunur, nefis yemekler gibiydik. Yoksa bize erişmek için bu kadar çabalamazlardı. Herhalde çoğu yolculuk sırasında ortadan kalktı. Ama bize erişmeyi başaranlar buna değdiğini düşündüler sanırım.

«Ne var ki, biz diğer gezegenliler bu asalaklarla milyonlarca yıl boyunca birlikte yaşamamıştık. Yani insan ve atalarının yaptıkları gibi. O asalaklarla uyum sağlamamıştık. Yüzlerce kuşak boyunca zayıf bireylerimiz ağır ağır ortadan kalkmamış ve geride dayanıklılarımız kalmamıştı. İşte bu yüzden Arzlılar bu hastalığa yıllarca dayanırken, biz çabucak ölmeye başladık. Bir yıl içinde yani.»

«Arzla diğer gezegenler arasında yolculuklar başlayalı bu hastalık vakalarının arttığını söylediniz. Neden bu mu?»

«Evet.» Bir an derin bir sessizlik oldu. Sonra Hawkins'li birdenbire canlandı. «Siyanür tüpümü geri verin artık. Sorunuzu cevapladım.»

Drake, «Ya Kayıp İnsanlar Bürosu?» diye sordu. Yine tüpü sallamaya başlamıştı. Ama yaratık şimdi bunu bakışlarıyla izlemiyordu. Gözlerindeki o gri, saydam tabaka kalınlaşmıştı. Rose, bu onun yorulduğunu mu gösteriyor, diye düşündü. Yoksa bu duruma siyanür soluyamaması mı neden oluyor?

Hawkins'li, «Biz, insanlara bulaşan o zeki asalakla uyum içinde değiliz,» dedi. «Onlar da bizimle kolay uyum sağlayamıyorlar. Bu asalak içimizde yaşayabiliyor. Hatta bunu tercih ettiği de anlaşılıyor. Ama yaşam kaynağı sadece biz olduğumuz zaman asalak üreyemiyor. O yüzden Engelleyici Ölüm bizim gezegende bir canlıdan bir diğerine geçemiyor. Yani bulaşıcı değil.»

Rose, Harg Tholan'a gitgide artan bir dehşetle bakıyordu. «Ne demek istiyorsunuz?»

«Asalağın asıl konağı Arzlılar. Bir Arzlı aramıza girdiği zaman bu hastalığı bize bulaştırabiliyor. Ama asalak dış dünyalardaki akıllı bir canlının kafasına yerleştikten sonra çoğalmak isterse bir yolunu bulup bir Arzlıya dönmek zorunda kalıyor. Yıldızlar arası yolculuk mümkün olmadan önce asalak bunu ancak uzayı tekrar aşarak yapabiliyordu. O yüzden de Engelleyici Ölüm vakaları azdı. Ama şimdi asalak Arza dönüyor ve uzayda yolculuk yapan bir insanın kafasında yeniden bizim gezegene geliyor. Böylece hastalık bize tekrar tekrar bulaşmış oluyor.»

«Ve kaybolan kimseler...» Rose'un sesi çok hafifti.

«Onlar geçici konaklar. Tabii bütün bunların nasıl yapıldığını tam olarak bilmiyorum. Arzlı erkeklerin kafalarının asalakların amacına daha uygun olduğu anlaşılıyor.

Hatırlayacaksınız, bana Enstitüde vasat bir erkeğin vasat bir kadından üç yıl daha az yaşadığını söylemişlerdi. Evet... üreme sorunu halledildikten sonra hastalıklı erkek bir uzay gemisine binerek dış gezegenlere gidiyor. Ve orada ortadan kayboluyor.

Rose. «Ama bu imkânsız,» diye ısrar etti. «Bu sözleriniz. asalak zihnin içinde yaşadığı konağın hareketlerini kontrol edebildiği anlamına geliyor. Bu olamaz. Yoksa biz, Arzlılar onların varlığını farkederdik.»

«Bu kontrol pek belli belirsiz bir şey olabilir, Bayan Smollett. Ve belki de asalak konağı, ancak üreme sürecinde kontrolü altına alıyor. Size Kayıp İnsanlar Büronuzu hatırlatacağım sadece. Neden o genç adamlar .ortadan kayboluyorlar? Bu durumu ekonomik ve psikolojik nedenlerle açıklıyorsunuz. Ama bunlar yeterli değil ki... Artık gitgide kötüleşiyorum. Fazla konuşamayacağım. Ancak şunu söylemek istiyorum: Bu kafalarda yaşayan asalak sizin ve bizim ortak düşmanımız. Arzlıların da istememelerine rağmen ölmelerine hiç gerek yok. O asalak olmazsa ölmeyecekler de. Buraya gelirken, bütün bu bilgiyi olağanüstü yöntemlerle elde ettim, diye düşünüyordum. Onun için belki artık kendi dünyama dönemem. Ama bütün gerçeği Arzdaki ilgililere açıklar ve onlardan bu tehlikeyi ortadan kaldırmamız için bize yardım etmelerini isteyebilirim. İşte bu yüzden Enstitüdeki biyoloji uzmanlarından birinin kocasının, Arzın en önemli araştırma örgütünden olduğunu öğrendiğim zaman çok sevindim. O nedenle onun evinde konuk edilmek için elimden geleni yaptım. Böylece onunla baş başa konuşabilecektim. Onu o korkunç gerçeğe inandıracak, asalaklara saldırmak için mevkiinden yararlanmasını isteyecektim.

«Tabii bu artık imkânsız. Açıkçası, sizi pek suçlayamam. Arzlı olduğunuz için bizim psikolojimizi anlamanız olanaksız. Ama yine de şunu anlamalısınız: Artık ikinizle de dostluk edemem. Hatta Arzda daha fazla kalmaya do dayanamam.»

Drake, «O halde gezegeninde bunları senden başka bilen yok,» dedi.

«Evet. Sadece ben biliyorum.»

Drake tüpü uzattı. «Siyanürün, Dr. Tholan.»

Hawkins'li heyecanla elini uzattı. O çok eklemli elleriyle hortumu ve iğne valfı kaldırdı. On saniye sonra boruyu yerine takmış, derin derin nefes alıyordu. Gözlerindeki bulanıklık da geçmeye başlamıştı.

Drake, Hawkins'li normal biçimde soluk almaya başlayıncaya kadar bekledi. Sonra da ifadesiz bir suratla iğne-tabancayı kaldırarak ateş etti. Rose bir çığlık attı. Hawkins'li hâlâ ayakta duruyordu. Dört bacağının bükülmesi imkânsızdı. Ama başı öne düştü. Birdenbire gevşeyen ağzından siyanür hortumu yere düştü. Drake yine iğne valfını kapattı. Sonra da tüpü bir kenara attı. Ciddi bir tavırla durup ölü yaratığa baktı. Harg Tholan'ın öldüğünü gösteren hiçbir dış belirti yoktu. İğne-tabancadan çıkan kurşun buna adını veren nesneden daha da inceydi. Vücuda sessizce ve kolaylıkla giriyor, sonra sadece karın boşluğunda patlayarak korkunç bir etki yapıyordu.

Rose koşarak odadan çıktı. Hâlâ çığlıklar atıyordu. Drake peşinden atılarak kolundan tuttu. Rose onun tokatlarından çıkan şakırtıyı duydu ama yüzüne inen elini hissetmedi. Sonra alçak sesle hıçkırmaya başladı.

Drake, «Sana bu olayla ilgilenmemeni söyledim,» dedi.

Rose, «Beni bırak,» diye fısıldadı. «Gitmek istiyorum. Buradan uzaklaşmalıyım.»

«Görevimi yerine getirmem gerektiği için mi? O yaratığın neler söylediğini duydun. Onun kendi dünyasına dönerek bu yalanları etrafa yaymasına izin verebilir miydim? Hepsi de ona inanırlardı. O zaman ne olurdu dersin? Yıldızlar arası bir savaşın nasıl bir şey olacağını hayal edebiliyor musun? Onlar hastalığı sona erdirmek için hepimizi öldürmeleri gerektiğini düşüneceklerdi.»

Rose kendini zorlayarak sakinleşti ama o arada içi dışına döndü sanki. Kesin bir tavırla Drake'in gözlerinin içine bakarak, «Dr. Tholan'ın söyledikleri yalan değildi,» dedi. «Yanılmış da olamazdı.»

«Haydi, haydi. Sen sinir krizi geçiriyorsun. Uykuya ihtiyacın var.»

«Dr. Tholan'ın söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum. Çünkü Güvenlik Komisyonu da aynı konuda bilgi sahibi. Ve bunun doğru olduğundan da emin.»

«Neden böyle saçmasapan sözler söylüyorsun?»

«Çünkü sen bunu farkına varmadan iki kez açıkladın.»

Drake, «Otur,» dedi. Kadın onun bu isteğini yerine getirdi. Drake orada durarak merakla karısına baktı. «Demek kendimi iki kez ele verdim? Bütün gün dedektiftik etmişsin anlaşılan, hayatım. Doğrusu, benden çok iyi gizlediğin bazı yanların varmış.» Oturup ayak ayak üstüne attı.

Rose, evet, diye düşündü. Bugün oldukça çabaladım. Oturduğu yerden mutfaktaki elektrikli saati görebiliyordu. Saat ikiye geliyordu. Harg Tholan evlerine otuz beş saat önce girmişti. Ve sonra misafir yatak odasında öldürülmüştü. Şimdi orada yatıyordu.

Drake, «Evet?» dedi. «Bana o iki hatamı açıklamayacak mısın?»

«Harg Tholan bana, 'Siz sevimli bir evsahibesisiniz,' dediği zaman bembeyaz kesildin. Önce bunu anlamadım. Ama sonra Hawkins'linin bu sözden önce 'konak' ve 'konuk' dediğini hatırladım. Ve bir asalağın içinde yaşadığı canlı 'konak' diye bilinir.»

Drake mırıldandı. «Birinci hata. Ya ikincisi?»

«Bu hatayı Harg Tholan daha bize gelmeden önce yaptın. Bunu anımsayabilmek için saatlerce çabaladım. Hatırlıyor musun, Drake? Bir Hawkins'li için Arzlılarla dostluk etmenin dayanılamayacak bir şey olduğundan söz ediyordun. Ben de, 'Harg Tholan bir doktor,' dedim. 'Bunu yapmak zorunda.' Ya da buna benzer bir şey söyledim. Sana bizim doktorların tropiklere gitmekten ve mikroplu sivrisineklerin onları ısırmasından hoşlandıklarını sanıp sanmadığını sordum. Birdenbire çok sarsıldın. Bunu hatırlıyor musun?»

Drake güldü. «O kadar saydam olduğumdan haberim yoktu. Sivrisinekler malarya ve sarı humma parazitlerinin konaklarıdır.» İçini çekti. «Seni bu işe karıştırmamak için elimden geleni yaptım. Hawkins'linin bizim eve gelmesini önlemeye çalıştım. Seni tehdit etmeyi denedim. Ama şimdi artık sana gerçeği açıklamaktan başka çare yok. Bunu yapmak zorundayım. Çünkü seni ancak gerçek... ya da ölüm... susturabilecek. Ve ben seni öldürmek istemiyorum.»

Gözleri irileşen Rose koltuğunda büzüldü.

Drake, «Komisyon gerçeği biliyor,» dedi. «Ama bunun bize bir yararı yok. Biz ancak diğer dünyanın gerçeği öğrenmemesi için elimizden geleni yapabiliriz.»

«Ama gerçekler sonsuza dek gizlenemez ki! Harg Tholan işin içyüzünü öğrendi. Sen onu öldürdün. Ama başka bir yabancı yaratık da aynı şeyi keşfedecek. Tekrar tekrar olacak bu. Onların hepsini öldüremezsin.»

Drake başını salladı. «Bunu biz de biliyoruz. Ama başka seçeneğimiz yok.»

Rose, «Neden?» diye bağırdı. «Harg Tholan çözümü sana açıkladı. Dünyaların savaşa gireceğinden söz etmedi. Tehditler de savurmadı. Diğer akıllı yaratıklarla birlenerek o asalakları ortadan kaldırmamızı önerdi. Ve biz bunu yapabiliriz! Eğer biz, diğerleriyle birlikte çabalar...»

«Yani Tholan'a güvenebileceğimizi mi söylüyorsun? O hükümetinin ya da diğer ırkların resmi sözcüsü müydü?»

«Tehlikeyi görmezlikten gelebilir miyiz?»

«Sen durumu anlamıyorsun.» Drake uzanarak Rose' un soğuk ve cansız elini avuçlarının arasına aldı. «Sana uzman olduğun konuda ders vermeye kalkışmam gülünç gözükebilir. Ama beni sonuna kadar dinlemeni istiyorum. Harg Tholan haklıydı. İnsan ve onun tarih öncesi ataları eski çağlardan beri o asalak zihinle birlikte yaşıyorlar. Bu gerçekten biz daha homo sapiens halini almadan önce başladı. Ve bu sürede biz asalakla uyum sağlamakla kalmadık, ona bağlandık da. Artık bu bir asalaklık vakası değil. Karşılıklı işbirliği olayı. Siz biyoloji uzmanları bunun için bir terim kullanıyorsunuz »

Kadın elini çekti. «Sen neden söz ediyorsun? 'Simbiyoz'dan mı?»

«Evet. Tamam. Unuttun mu, bizim de bir hastalığımız var. Bu diğer illetin tersi. Kontroldan çıkan bir gelişme. Bunun Engelleyici Ölümün terei olduğundan söz ettik bile. Pekâlâ, kanserin sebebi nedir? Biyoloji, fizyoloji, biyokimya uzmanları ne kadar zamandan beri bunun üzerinde çalışıyorlar? Ne kadar başarılı oldular? Neden? Artık bu sorunun yanıtını kendin veremez misin?»

Rose ağır ağır, «Hayır, veremem,» dedi. «Sen neden, söz ediyorsun?»

«Asalağı öldürürsek istediğimiz kadar gelişip yaşayabileceğimizi söylemek çok kolay. Ya da, 'Hiç olmazsa fazla iri ya da çok uzun ömürlü olmaktan bıkıp kendimizi öldürünceye kadar

yaşayabiliriz,' demek. Ama insan vücudu böyle kontrolsuzca gelişmeyi bir tarafa bırakalı aradan kaç milyon yıl geçti? Acaba vücudumuz artık böyle bir şeyi başaracak durumda mı? Bedenimizin kimyası buna uygun mu? Bizde o uygun bilmem neler var mı?»

Rose fısıldadı. «Enzimler...»

«Evet. Enzimler. Bu bizim için imkânsız. Harg Tholan'ın asalak zihin dediği şey insan vücudunu terkettiği ya da onun kafasıyla olan ilişkisi bozulduğu zaman gelişme başlıyor. Ama anormal bir gelişme. Biz buna kanser adını veriyoruz. İşte böyle. O asalaktan kurtulmanın hiç yolu yok. Sonsuza dek birlikte yaşayacağız. Diğer gezegenlerde yaşayanların, Engelleyici Ölümden kurtulmak için önce Arzdaki bütün omurgalı hayvanları ortadan kaldırmaları gerekiyor. Onlar için başka çözüm yolu yok. İşte bu nedenle bu gerçeği öğrenmemeleri için elimizden geleni yapmalıyız. Anlıyor musun?»

Rose'un ağzı kurumuştu. O yüzden zorlukla konuşabildi. «Anlıyorum, Drake.» Kocasının alnının sırılsıklam olduğunu farketti. Yanaklarından da terler akıyordu. «Şimdi onu evden çıkarman gerekecek.»

«İyice geç oldu. Cesedi kolaylıkla dışarı çıkarabilirim.

Ondan sonra...» Drake karısına baktı. «Ne zaman döneceğimi bilmiyorum.»

Kadın yine, «Anlıyorum, Drake,» dedi.

Harg Tholan ağırdı. Drake onu sürükleyerek götürmek zorunda kaldı. Rose öğürmeye başlayarak döndü. Sokak kapısı kapanıncaya kadar da bir daha bakmadı. Sonra kendi kendine. «Anlıyorum, Drake,» diye fısıldadı.

Saat üç olmuştu. Rose kapının Drake'in arkasından hafifçe kapandığını duyduğundan beri hemen hemen bir saat geçmişti. Kocasının nereye gideceğini, ne yapmak niyetinde olduğunu bilmiyordu...

Orada uyuşmuş gibi oturmaktaydı. Uyumak da istemiyordu, yerinden kımıldamak da! Düşünceleri kafasının içinde daireler çiziyor, bildiği ama bilmek istemediği şeylerden uzaklaşmaya çalışıyordu.

Asalak zihinler! Bu bir rastlantı mıydı? Yoksa insan ırkına özgü garip bir anı mı? İnsanlığın başlangıcıyla ilgili o acayip efsane milyonlarca yıldan beri tekrarlanıyordu. Rose, başlangıçta da Arzda iki tür akıllı canlı vardı, diye düşündü. Cennet Bahçesinde insanlar yaşıyordu. Yılan da. «O kırlardaki herhangi bir hayvandan daha sinsiydi.» Yılan insanları yozlaştırmış, o yüzden de kol ve bacaklarını kaybetmişti. Bu fiziksel özelliklerine gerek yoktu artık. Ve bu yozlaştırma yüzünden Sonsuz Hayat Bahçesinden kovulmuştu. Dünyaya Ölüm gelmişti.

Rose'un istememesine rağmen düşüncelerinden oluşan halkalar genişledi ve Drake'e ulaştı. Bunu kafasından kovmaya çalıştıysa da, çok ısrarcıydı. Rose kendi kendine «ayı saydı. Gördüğü eşyaların adlarını tekrarladı, «Hayır, hayır, hayır,» diye bağırdı ama bu düşünce yakasını bırakmıyor, tekrar tekrar karşısına dikiliyordu.

Drake ona yalan söylemişti. Anlattığı inanılacak gibi bir hikâyeydi. Pek çok koşullarda kabul de edilebilirdi. Ama Drake bir biyoloji uzmanı değildi. Kanser, ,onun iddia ettiği gibi, normal gelişme yeteneğinin kaybedilmesinin bir belirtisi olamazdı. Hâlâ gelişmekte olan çocuklarda da kanser görülüyordu. Hatta bu hastalık bir ceninin dokularında bile belirebiliyordu. Balıklar bile

kanserden kurtulamıyorlardı. Oysa balıklar, dış dünyalardaki canlılar gibi, yaşarken sürekli olarak gelişiyorlardı. Ancak bir hastalık ya da kaza sonucu ölüyorlardı. Kanser kafaları olmayan, o yüzden de asalak zihinlerin bulunmadığı bitkilere bile musallat oluyordu. Normal büyüme niteliği olması ya da olmamasıyla bir ilişkisi yoktu kanserin. Genel bir hastalıktı. Hiçbir doku, hiçbir çok hücreli organizma buna karşı bağışıklı değildi.

Rose, Drake yalan söyleme zahmetine girmeseydi, diye düşündü. Romantik bir zayıflık yüzünden beni öldürmekten kaçınmamalıydı. Enstitüdekilere gerçeği açıklayacağım. O asalak yenilebilir. Onun yokluğu da kansere neden olmaz. Ama bana kim inanır? Elleriyle gözlerini kapattı. O genç adamlar genellikle evliliklerinin ilk yılında ortadan kaybolmuşlar. Asalak zihnin nasıl bir işlem sonucu çoğaldığını bilmiyorum. Ama bunun için iki asalağın birbirlerine iyice yakın olmaları gerektiği anlaşılıyor. Bu da ancak içinde yaşadıkları konaklar birbirlerine iyice yakın oldukları zaman sağlanabiliyor. Yani yeni evli çiftlerde olduğu gibi...

Rose düşüncelerinin kopuklaşmaya başladığını hissetti. Ona geleceklerdi. «Harg Tholan nerede?» diye soracaklardı. O da, «Kocamla beraber,» diyecekti. Ama o zaman da öğrenmek isteyeceklerdi. «Kocan nerede?» Çünkü Drake de gitmiş olacaktı. Kocasının artık Rose'a ihtiyacı yoktu. Bir daha da dönmeyecekti. Onu hiçbir zaman bulamayacaklardı. Çünkü uzaya kaçmış olacaktı. Rose hem Drake Smollett, hem de Harg Tholan'ın kaybolduğunu polise bildirecekti. Kayıp İnsanlar Bürosuna.

Rose ağlamak istiyor ama ağlayamıyordu. Gözleri kurumuştu. Bu yüzden canı yanıyordu.

Sonra birdenbire kıkır kıkır gülmeye başladı. Buna engel olamıyordu. Durum çok gülünçtü. Pek çok sorunun yanıtını aramış ve hepsini de bulmuştu. Hatta konuyla ilgili olduğunu sanmadığı soruların cevaplarını bile.

Rose sonunda Drake'in onunla neden evlendiğini de öğrenmişti.

KARANLIK BİR DÜNYA

«Yıldızlar bin yılda bir gece gözükselerdi, insanlar o zaman Tanrı'nın kentine nasıl inanır ve tapar, kuşaklar boyunca onu nasıl hatırlarlardı?»

Emerson.»

Saro Üniversitesinin Dekanı Aton 77 öfkeyle alt dudağını uzatarak ateş saçan gözlerle genç gazeteciye baktı.

Theremon 762 bu durumu umursamazlıkla karşıladı. Eski günlerde de «imkânsız» röportajlarla ilgilenmişti. Genç bir muhabir adayı olduğu ve şimdi her gazetede çıkan yazılarının sadece düşünü kurabildiği o eski günlerde. Tabii «imkânsızsın peşinden koşması yüzünden her yanı çürümüş. gözleri morarmış ve kemikleri kırılmıştı. Ama böylece kendine güvenmesini ve soğukkanlılıkla davranmasını öğrenmişti.

Theremon 762, Aton 77'nin kasten görmezlikten geldiği elini indirdi ve yaşlı dekanın öfkesinin biraz yatışmasını bekledi. Astronomlar garip yaratıklardı zaten. Ve Aton' un son iki ay süresince yaptıklarına bakılırsa, içlerinde en garip olanı da oydu.

Aton 77 sonunda konuşmaya başladı. Sesi baskı altında tuttuğu duyguları yüzünden titriyordu. Ama yine de ünlü astronom her zamanki gibi dikkatle konuşuyor, yine tumturaklı sözcükler seçerek bilgiçlik taslıyordu.

«Bu küstah öneriyle bana gelmekle şaşılacak kadar cüretkâr olduğunuzu kanıtlamış bulunuyorsunuz.»

Gözlemevinin iriyarı tele-fotoğrafçısı Beenay 25 kuruyan dudaklarını yalayarak endişeyle söze karıştı. «Efendim, sonuçta...»

Dekan ona dönüp kır kaşlarından tekini kaldırdı. «Sen karışma, Beenay. Bu adamı buraya getirirken iyi niyetle davrandığını düşüneceğim. Ama itaatsizliğe gelemem.»

Theremon artık sesini duyurmasının zamanının geldiğini düşündü. «Dekan Aton, sözlerimi bitirmeme izin verirseniz belki o zaman...»

Aton, «Son iki ay köşenizde her gün yazdığınız yazıları düşünüyorum da,» diye söylendi. «Şimdi söyleyeceklerinizin bir etkisi olacağını sanmıyorum, delikanlı. Ben ve meslekdaşlarım gezegenimizi, onu tehdit eden tehlikeye karşı örgütlemeye çalıştık. Ama siz aleyhimizde pek geniş bir kampanya başlattınız. Ve artık bu tehlikeden kurtulmak için hiçbir şey yapamayız. Çünkü çok geç. Gözlemevinde çalışanları gülünç duruma düşürmek için çok kişisel saldırılarda bulundunuz.»

Dekan masadan Saro City Chronicle gazetesini alarak öfkeyle Theremon'a doğru salladı «Sizin gibi küstahlığıyla ün yapmış biri bile bana gelmek için tereddüt etmeliydi. Demek, bugünkü olayları gazeteniz adına izlemek istiyorsunuz? Kentte o kadar gazeteci var ve siz buraya geliyorsunuz.» Aton gazeteyi yere atarak pencereye gitti. Ellerini arkasında kenetledi. Omzunun üzerinden, «Gidebilirsiniz,» diye homurdandı. Sıkıntıyla gökyüzüne bakıyordu. Gezegenin altı güneşinden en parlağı olan Gamma batıyordu. Ufuktaki sislerin arasında sönükleşip sarıya dönmüştü. Ve Aton onu bir daha aklıbaşında. normal bir insan olarak göremeyeceğini biliyordu. Sonra birdenbire döndü. «Hayır! Durun! Buraya gelin!» Emreder gibi elini salladı. «Size

istediğiniz hikâyeyi anlatacağım.»

Zaten gazeteci gitmek için hiçbir hareket yapmamıştı. Şimdi ağır ağır yaşlı adama yaklaştı. Aton dışarıyı işaret etti. «Altı güneşten sadece Beta gökyüzünde kaldı. Onu görüyor musunuz?»

Aslında biraz gereksiz bir soruydu. Beta hemen hemen en tepedeydi. Batan Gamma'nın parlak ışınları sönükleşirken, Beta'nın kırmızı ışıkları etrafı acayip bir turuncuya boyuyordu. Bu güneş şimdi gezegene en uzak olan noktasındaydı. Küçüktü. Theremon'un o zamana kadar gördüğünden daha da ufaktı. Ama şu anda Lagash göklerinin tek hakimi kesinlikle oydu.

Lagash'ın kendi güneşi, yani etrafında döndüğü yıldız Alpha'ydı. Ve bu şimdi gezegenin diğer tarafındaydı. Onu uzaktan izleyen çifte güneşler de öyle. Alpha'nın ikizi olan kırmızı cüce Beta gökyüzünde yalnızdı. İnsanı korkutacak kadar yalnız.

Aton'un yukarıya kaldırdığı suratı güneşte kırmızıya dönmüştü. «Hemen hemen dört saat kadar sonra bildiğimiz bu uygarlık sona erecek. Çünkü... gördüğünüz gibi, gökyüzünde artık sadece Beta kaldı.» Haşince gülümsedi. «Bunu yazın! Ama gazetenizi kimse okuyamayacak!»

Theremon, «Ama ya dört saat, hatta sekiç saat geçer de hiçbir şey olmazsa?» diye sordu.

«Bu sizi hiç endişelendirmesin. Yeterince olay göreceksiniz.»

«Tamam! Ama yine de... bir şey olmazsa?»

Beenay 25 ikinci kez söze karıştı. «Bence onu dinlemelisiniz. efendim.»

Theremon da, «Bunu oylamaya koyun, Dekan Aton.» diye önerdi.

O zamana kadar ihtiyatla tarafsız bir tavır takınmış olan beş gözlemevi görevlisi hafifçe kımıldandı.

Aton. «Buna gerek yok.» diyerek cep saatini çıkardı. «Sadık dostunuz Beenay çok ısrar ettiği için size beş dakika vereceğim. Haydi, konuşun.»

«İyi! Şimdi... olacakları kendi gözlerimle görmem ve yazmamın ne zararı olur? Kehanetiniz doğru çıkarsa burada bulunmamın kimseye bir zararı dokunmaz. Çünkü o zaman yazıyı zaten yazamam. Öte yandan, hiçbir şey olmazsa sizinle alay edilmesine razı olursunuz. Ya da daha kötü şeyler yapılmasına. Ama sizinle alay edilmesi işini dostlarınıza bırakmanız daha akıllıca bir şey olur.»

Aton burun kıvırdı. «Dostlardan söz ederken kendinizi mi kastediyorsunuz?»

«Tabii.» Theremon oturarak ayak ayak üstüne attı. «Belki köşemde çıkan yazılar biraz sertti. Ama ben her seferinde yine de haklı olabileceğinizi yazdım. Ne de olsa Lagash'da, 'Dünyanın sonu geliyor,' diye vaaz verilecek bir yüzyıl değil bu. Şunu anlamanız gerekiyor: İnsanlar artık Sırlar Kitabı'na inanmıyor. Ve bilim adamlarının birdenbire tavır değiştirerek, 'Galiba Müritler gerçekten haklıymış,' demeleri onları sinirlendiriyor...»

Aton onun sözünü ke6ti. «'Böyle bir şey yok ki, delikanlı! Evet, Müritler bize oldukça çok bilgi sağladılar. Ama vardığımız sonuçların Müritlerin mistisizmiyle bir ilgisi yok. Gerçek gerçektir. Ve Müritlerin 'mitoloji' dedikleri şeyin gerisinde de bazı gerçekler vardı. Biz gerçekleri ortaya çıkararak o esrarlı havayı sona erdirdik. Emin olan Müritler şimdi 'bizden, sizden daha fazla nefret ediyorlar.»

«Ben sizden nefret etmiyorum ki. Ben size sadece halkın öfkeli olduğunu anlatmaya çalışıyorum.»

Aton alayla dudak büktü. «Bırakın öfkelensinler.»

«Evet, ama yarın ne olacak?»

«Yarın yok artık!»

«Ya olursa? Şimdi... yarının geleceğini söyleyelim. Neler olabileceğini görmek için. O zaman halkın öfkesi ciddi bir eyleme dönüşebilir. Bildiğiniz gibi, son iki ay işyerleri iyice zarar ettiler. Yatırımcılar dünyanın sonunun geldiğine inanmıyor tabii. Ama yine de kurnazlık ediyorlar. Olay atlatılmadan para harcamak niyetinde değiller. Zaten halk da size inanmıyor. Yine de, 'Yeni eşyaları baharda alacağımıza biraz daha beklesek,' diyorlar. 'Sadece emin olmak için.'

«Ne demek istediğimi anlıyorsunuz sanırım. Bu olay sona erer ermez işadamları derinizi yüzmeye kalkacaklar. 'Eğer deliler...' Özür dilerim. 'Eğer deliler sadece garip kehanetlerle ülkenin ekonomisini altüst edebiliyorlarsa, o zaman bütün gezegen onları engellemeye çalışmalıdır,' diyecekler. Kıyamet kopacak, efendim.»

Dekan sert bir tavırla köşe yazarını süzdü. «Peki, sizin teklifiniz nedir? Bize nasıl yardım edeceksiniz?»

«Şey...» Theremon güldü. «Ben işin reklam kısmını üzerime almak istiyordum. Yazıyı, sadece olayın gülünç yanının dikkati çekmesini sağlayacak biçimde hazırlayabilirim. Biliyorum, buna katlanmak zor olacak. Günkü sizi zırvalayan birtakım budalalar haline sokacağım. Ama halkın hepinize gülmesini sağlarsam size kızmayı unuturlar.

Gazete sahibi bütün bunlara karşılık sizden sadece benimle bir röportaj yapmanızı istiyor.»

Beenay başını salladı, sonra da dayanamayarak, «Hepimiz onun haklı olduğunu düşünüyoruz, efendim,» diye açıklayıverdi. «Bu son iki ay her olasılığın üzerinde durduk. Ama varsayımlarımız ya da hesaplarımızda bir hata olabilir. Evet, bu olasılık milyonda bir ama olsun. Bu nokta üzerinde de durmalıyız.»

Masanın etrafına toplanmış olan adamlar da aynı fikirde olduklarını belirtmek için bir şeyler mırıldandılar. Aton'un yüzünde, acı bir şeyi ısıran ama lokmayı tüküremeyen insanlarda görülen o ifade belirdi.

«O halde... istiyorsanız burada kalabilirsiniz. Ancak lütfen görevlerimizi yerine getirmemize engel olmayın. Ayrıca buradaki bütün çalışmaların benim yönetimimde yapıldığını da unutmayın. Yazılarınızda açıkladığınız bütün o fikirlere rağmen, benimle tam anlamıyla işbirliği yapmanızı ve bana büyük bir saygı göstermenizi istiyorum...» Aton yine ellerini arkasında kenetlemişti. Konuşurken kararlı bir ifadeyle buruşuk yüzünü öne doğru uzatmıştı. Belki daha da konuşacaktı ama yeni bir ses duyuldu.

Tiz bir tenor ses, «Merhaba, merhaba, merhaba!» diyordu. Yeni gelen, memnun bir tavırla gülümserken tombul yanakları gerildi. «Burası neden morga döndü böyle? Kimsenin cesaretini kaybetmediğini umarım.»

Aton hayretle irkildi. Sonra da aksi aksi, «Senin burada ne işin var, Sheerin?» diye sordu. «Senin geride kalacağını sanıyordum. Sığınakta yani.»

Sheerin gülerek bir koltuğa çöktü. Tombul bir adamdı. «Aman bana sığınaktan söz etme! Orada çok sıkıldım. İşler kızışırken burada olmak istedim. Benim de herkes gibi meraklı olmadığımı mı sanıyorsun? Müritlerin durmadan söz ettikleri o 'Yıldızlar'ı görmek istiyorum.»

Ellerini ovuşturarak daha ciddi bir tavırla ekledi. «Dışarısı buz gibi. Rüzgâr burnunda buzlar oluşturacak kadar soğuk. Beta uzakta olduğu için gezegeni pek ısıtmıyor.»

Ak saçlı Dekan ani bir öfkeyle dişlerini gıcırdattı. «Neden mahsus çılgınca işlere kalkışıyorsun, Sheerin? Burada ne işe yarayacaksın?»

«Orada ne işe yarayacağım?» Sheerin komik bir bıkkınlıkla ellerini açtı. «Sığınakta bir psikologun hiçbir değeri yok. Onlar kanlı canlı, atılgan erkekler ve çocuk doğurabilecek güçlü, sağlıklı kadınlar istiyorlar. Ya ben? Ben sağa sola koşamayacak kadar şişmanım. Bu iş için elli kilo ağırım. Ve çocuk dünyaya getirebileceğimi de hiç sanmıyorum. O yüzden sığınakta kalmadım. Beslenecek biri daha, diye düşünmeleri hoşuma gitmedi. Kendimi burada daha iyi hissediyorum.» Gazeteciyi ilk kez farketti. Kaşlarını çatarak tombul yanaklarını şişirdi. «Siz de kimsiniz, kızıl saçlı?»

Aton dudaklarını büzerek somurtkan bir tavırla, «O Theremon 762,» diye söylendi. «Şu gazeteci. Herhalde ondan söz edildiğini duydun.»

Köşe yazarı elini uzattı. «Ve tabii siz de Saro Üniversitesinden Sheerin 501'siniz. Sizden söz edildiğini duydum. Şimdi... şu 'sığınak' dediğiniz şey nedir, efendim?»

Sheerin, «Şey.» dedi. «Birkaç kişiyi dünyanın sonunun geldiğiyle ilgili sözlerimizde ciddi olduğumuza ikna edebildik. Onlar da bazı önlemler aldılar. Bu grup daha çok, gözlemevi memurlarının, Saro Üniversitesi profesörlerinin ailelerinden ve dışarıdan gelen birkaç kişiden oluşuyor. Üç yüz kişi kodarlar. Ama grubun dörtte biri kadın ve çocuk.»

«Anlıyorum. 'Karanlık' ve 'Yıldızlar'ın onları etkileyemeyeceği bir yere saklanacaklar. Dünyanın geri kalanı çıldırdığı zaman hayatta kalmaya çalışacaklar.»

«Tabii başarabilirlerse. Kolay olmayacak. Bütün insanlar çıldıracak. Büyük kentler cayır cayır yanacak. Yani çevre insanların yaşamasına uygun olmayacak artık. Ama sığındıkları bir yerleri, yiyecekleri, suları ve silahları var...»

Aton atıldı. «Daha da fazlası var. Bütün kayıtlarımız sığınakta. Bugün edineceğimiz bilgi dışında tabii. O kayıtların bundan sonra yaşayacak insanlar için büyük bir önemi var. O bilgiler yaşamalı. Gerisi önemli değil.»

Theremon usulca, uzun uzun ıslık çaldı. Sonra da düşünmeye başladı. Masanın etrafındaki adamlar çok kişinin oynayabildiği o satranç takımlarından birini çıkarmışlardı. Altı kişi bu oyuna başladı. Hepsi de gözlerini müthiş bir dikkatle satranç tahtasına dikmişlerdi. Theremon onları merakla süzdü. Sonra da yerinden kalkarak Aton'a doğru gitti. Yaşlı adam Sheerin'le bir köşede oturuyor ve onunla fısıltıyla konuşuyordu.

Gazeteci, «Dinleyin,» dedi. «Oyuncuları rahatsız etmeyeceğimiz bir yere gidelim. Bazı soruları sormak istiyorum.»

Yaşlı astronom aksi bir tavırla ona bakarak kaşlarını çattı. Ama Sheerin neşeyle, «Tabii,» dedi. «Konuşmak beni rahatlatacak. Her zaman rahatlatır zaten. Aton 'bana kehanet doğru çıkmazsa dünyanın göstereceği tepkiyle ilgili düşüncelerinizi anlattı. Ben de sizinle aynı fikirdeyim. Ha aklıma gelmişken... Yazılarınızı devamlı okuyorum. Genel olarak fikirlerinizi de beğeniyorum.»

Aton, «Sheerin, lütfen,» diye homurdandı.

«Ha? Ah, peki. Yandaki odaya geçelim. Zaten oradaki koltuklar daha yumuşak.»

Gerçekten de yan odada rahat koltuklar vardı. Pencerelere kalın kırmızı perdeler geçirilmiş, yere bordo bir halı serilmişti. Beta'nın camlardan süzülen tuğla rengi ışığında her şey kurumuş kan tonundaydı.

Theremon titredi. «Bir saniye için şöyle güzel beyaz bir ışık görebilmek için on Kredi verebilirim. Keşke Gamma ya da Delta gökyüzünde olsaydı...»

Aton, «Neler sormak istiyorsunuz?» dedi. «Zamanımızın kısıtlı olduğunu lütfen unutmayın. Bir saat çeyrek dakika kadar sonra yukarıya çıkacağız. Ve ondan sonra konuşacak zamanımız da olmayacak.»

«Pekâlâ. Başlıyorum.» Theremon arkasına yaslanarak kollarını kavuşturdu. «Hepiniz de bu konuda o kadar ciddisiniz ki, size inanmaya başlıyorum. Şimdi bana neler olduğunu anlatır mısınız?»

Aton patladı. «Yani şimdi orada oturmuş, bana daha ne demek istediğimizi bile anlamadan bizi alay bombardımanına tuttuğunuzu mu söylemek istiyorsunuz?»

Theremon mahcup bir tavırla güldü. «O kadar da kötü değil, efendim. Siz. birkaç saat sonra bütün dünyanın Karanlığa gömüleceğini söylüyorsunuz. Bütün insanların çıldıracaklarını da. Ben şimdi bu tahmininizin gerisindeki bilimsel gerçekleri öğrenmek istiyorum.»

Sheerin atıldı. «Hayır, bunu sakın istemeyin. Sakın! Sakın! Aton'a bunu sorduğunuz takdirde sayılarla dolu deste deste kâğıt ve cilt cilt grafik çıkarır. Tabii cevap vermek istiyorsa. O sayılardan da, grafiklerden de bir şey anlayamazsınız. Ama bu soruyu bana sorarsanız, ben size astronomiyle ilgisi olmayan bir kişinin görüşlerini açıklayabilirim.»

«Pekâlâ. Size soruyorum.»

«O halde önce bir içki isterim.» Sheerin ellerini ovuşturarak Aton'a baktı.

Yaşlı adam. «Su?» diye mırıldandı.

«Saçmalama!»

«Asıl sen saçmalama! Bugün alkol yok. Adamlarım, kolaylıkla sarhoş olabilirler. Onların kendilerini bırakıvermelerini istemiyorum.»

Psikolog alçak sesle söylendi. Sonra Theremon'a dönerek keskin bakışlı gözlerini ona dikti. Ve konuşmaya başladı. «Sanırım Lagash uygarlığı tarihinin devre devre olduğunu biliyorsunuz. Gerçekten devre devre olduğunu.»

Theremon ihtiyatla, «Bunu biliyorum,» diye cevap verdi. «Daha doğrusu bunun son arkeolojik teori olduğundan haberim var. Ama gerçek olarak kabul edildi mi?»

«Eh, hemen hemen. Şu son yüzyılda teori genellikle kabul edildi. Devre sorunu o büyük esrarlardan biri. Ya da şimdiye kadar öyleydi. Bir dizi uygarlığı saptadık. Kesinlikle dokuz uygarlığı. Başka uygarlıklar olduğunu gösteren izler de bulduk. Bu uygarlıklar bizimkiyle kıyaslanacak derecede yükselmişlerdi. Ve hepsi de kültürlerinin en yüksek noktasında yangınlarla ortadan kalkmışlardı. Hepsi de!

«Kimse bunun nedenini keşfedemiyordu. Bütün kültür merkezleri yangınlar yüzünden mahvolmuştu. Geride nedeni açıklayabilecek en ufak bir iz bile kalmamıştı.»

Theremon, psikologu dikkatle dinliyordu. «Taş Devri diye bir şey de yok muydu?»

«Belki. Ama bu konuda henüz bir şey bilinmiyor. Sadece o çağın insanlarının zeki maymunlardan biraz üstün oldukları anlaşılıyor. Ama bu önemli değil.»

«Anlıyorum. Lütfen devam edin!»

«Herkes zaman zaman tekrarlanan bu felaketleri açıklamaya çalışıyordu. Ama bunların çoğu hayali şeylerdi. Örneğin, bazıları zaman zaman gökten alevler yağdığını iddia ediyordu. Bazıları ise Lagash'ın kimi zaman bir güneşin içinden geçtiğini. Hatta daha da garip fikirler ileri sürülüyordu. Ama bir tek teori diğerlerinden çok farklıydı. Ve yüzyıllardan beri vardı bu. Atalarımızdan bize kadar erişmişti.»

«Biliyorum. Müritlerin Sırlar Kitabı'nda sözü edilen 'Yıldızlar' efsanesini kastediyorsunuz.»

Sheerin memnun bir tavırla, «Evet, öyle,» dedi. «Müritler, Lagash'ın iki bin elli yılda bir, dev bir mağaraya girdiğini söylüyorlardı. Onlara göre bütün güneşler bu yüzden kayboluyor ve bütün gezegen tam bir karanlığa gömülüyordu. Sonra 'Yıldız' denilen şeyler beliriyor ve insanların ruhlarını çalıyorlardı. Bu nedenle onlar da mantıksız hayvanlara dönüşüyor ve kendi elleriyle yarattıkları uygarlığı yıkıyorlardı. Tabii Müritler bütün bunlara din ve mistisizm karışımı fikirleri de katıyorlardı. Ama anafikir buydu.» Sheerin bir an durarak derin bir nefes aldı. Oda sessizleşti. Sonra yeniden konuşmaya başladı. «Şimdi Evrensel Çekim Teorisine geliyoruz.» Bunu kelimelere basa basa söylerken gazetecinin gözlerinin önünde büyük harflerle başlayan sözcükler belirir gibi oldu. Aton dönerek burnundan sesli sesli soluk verdi ve öfkeyle odadan çıktı.

İki adam onun arkasından hayretle baktılar. Sonra Theremon, «Ne oldu ki?» dedi.

Sheerin, «Belirli bir şey olmadı,» diye cevap verdi.

«Adamlardan ikisinin birkaç saat önce gelmeleri gerekiyordu ama halâ ortada yoklar. Tabii Aton'un yardımcısı çok az. Çünkü gerçekten gerekli uzmanlar dışında hepsi de sığınağa gittiler.»

«O iki adamın kaçtıklarını sanmıyorsunuz ya?»

«Kimlerin? Faro'yla Yimot'un mu? Ne münasebet! Ama bir saat içinde gelmezlerse durum çok kötüleşecek.» Psikolog birdenbire ayağa kalktı. Gözlerinde muzip bir pırıltı belirmişti. «Her neyse... Aton gittiğine göre...»

Ayaklarının ucuna basarak en yakındaki pencereye gitti. Çömelerek pencerenin altındaki alçak sandıktan kırmızı sıvı dolu bir şişe aldı. Şişeyi sallarken sıvı tatlı tatlı şıpırdadı. Sheerin koşarcasına masaya dönerken, «Aton'un bunu bilmediğinden emindim,» diyerek güldü. «Şimdi! Bir tek bardağımız var. Siz konuk olduğunuza göre onu alın. Şişe de bende kalsın.» Küçücük kadehi büyük bir dikkatle doldurdu.

Theremon itiraz etmek için ayağa kalktı. Ama Sheerin ona sert sert baktı. «Büyüklerinize karşı saygılı olmalısınız, delikanlı.»

Gazeteci yüzünde acı dolu bir ifadeyle tekrar yerine oturdu. «O halde devam edin. Siz yaşlı bir tilkisiniz.»

Psikolog şişeyi başına dikti. Gırtlak kemiği aşağı yukarı oynadı. Sonra da memnun bir tavırla bir şeyler mırıldanarak ağzını şapırdattı. «Çekim konusunda ne biliyorsunuz?»

«Hiçbir şey bilmiyorum. Sadece çok yeni bir gelişme olduğunu duydum. Henüz herkes tarafından kabul edilmemiş. Bununla ilgili matematik denklemler o kadar zormuş ki, Lagash'da

sadece on iki kişi onları anlayabiliyorlarmış.»

«Püf! Saçma! Palavra! Size o matematik kuralını birkaç cümleyle açıklayabilirim. Evrensel Yer Çekimi Yasası, evrendeki tüm cisimler arasında bağlayıcı bir güç olduğunu açıklar. Belirli iki cisim arasındaki bu tür güç, kitlelerinin çarpımının aralarındaki uzaklığın karesine bölündüğü zaman elde edilen sayıya eşittir.»

«Hepsi bu kadar mı?»

«Bu kadarı yeter! Bu yasa ancak dört yüz yılda geliştirilebildi.»

«Neden bu kadar uzun sürdü? Siz açıkladığınız zaman bana çok basit gözüktü.»

«Çünkü büyük yasalar, siz ne düşünürseniz düşünün, ani esinlerle geliştirilemez. Ancak dünya dolusu bilim adamının yüzyıllar süren çalışmalarının biraraya getirilmesi sonucu elde edilir. Genovi 41, Güneş Alpha'nın Lagash'ın çevresinde dönmediğini, bunun tam tersi olduğunu dört yüz yıl önce kanıtladı. Ondan sonra astronomlar çalışmaya başladılar. Altı güneşin karmaşık hareketleri kaydedildi, incelendi ve gizemleri çözüldü. Birbiri ardına varsayımlar ileri sürüldü. Bunlar incelendi ve başka biçimlere sokuldu. Çok zor bir işti bu.»

Theremon düşünceli bir tavırla başını sallayarak boş kadehini uzattı. Sheerin o kırmızı içkiden biraz koydu.

Kendi gırtlağını da ıslattıktan sonra, «Sonunda yirmi yıl önce,» diye konuşmasını sürdürdü. «Altı güneşin yörüngelerinde yaptıkları dönüşlerin tam anlamıyla Evrensel Yer Çekimi Yasasını açıklayabildiği anlaşıldı. Büyük bir zaferdi bu.» Sheerin yerinden kalkarak pencereye gitti. Şişe elindeydi. «Şimdi o önemli noktaya geliyoruz. Son' on yıllık sürede Lagash'ın Alpha çevresindek dönüşü yer çekimine göre hesaplandı. Ve bu. gözlemlenen yörüngeyi açıklayamadı. Diğer güneşlerin yol açtığı dalgalanmalar da hesaba katıldığı zaman bile. Ya bu yasa geçersizdi ya da henüz bilinmeyen başka bir etken vardı.»

Theremon pencereye, Sheerin'in yanına giderek ağaçlıklı yamaçların yukarısına, Saro Kentinin kan rengine dönüşmüş kulelerinin ışıldadığı yere baktı. Sonra Beta'ya bir göz attı ve birdenbire sinirleri kararsızlıkla gerildi. Güneş tepede parlıyordu. Cüceleşmiş ve sanki kötü bir görünüm almıştı.

Theremon usulca, «Devam edin, efendim,» dedi.

Sheerin, «Astronomlar yıllarca çabaladılar,» diye cevap verdi. «Her biri teoriler ileri sürdüler. Bunlar birbirlerinden saçmaydılar. Savunulamayacak şeylerdi. Sonra Aton'un aklına Müritlerle konuşmak geldi. Müritlerin başı olan Sor 5, problemi iyice basitleştiren belirli bazı bilgilere sahipti. Aton bu yeni ipucu üzerinde çalışmaya başladı.

«Ya Lagash gibi ışıklı olmayan bir gezegen daha varsa, diye düşündü. Böyle bir şey olduğu takdirde bu dünya ışığı yansıtacaktı. Bu gezegen Lagash gibi mavimsi kayalardan oluştuğu için de gökyüzündeki o kızıllık, güneşlerin o sonsuz ışıkları onu görünmez hale getirecekti. Tümüyle silecekti bunu.»

Theremon bir ıslık çaldı. «Ne çılgınca bir fikir!»

«Siz bunu çılgınca mı buluyorsunuz? O halde şunu dinleyin: Diyelim ki, bu gezegen Lagash'dan şu kadar uzaklıktaydı ve belirli bir yörünge üzerinde dönüyordu. Belli bir kitlesi vardı. Ve bu dünyanın çekimi Lagash'ın yörüngesinde görülen aksamaları da açıklıyordu. Bu

varsayımı kabul ettiğinizi düşünelim. O zaman bu gezegen nasıl bir etki yapardı dersiniz?»

Gazeteci, «Bilmem,» der gibi başını salladı.

«Bu gezegen bazen bir güneşin önüne geçebilirdi.» Sheerin şişeyi başına dikerek içkiyi bitirdi.

Theremon ifadesiz bir sesle, «Ve böyle de oluyor sanırım,» dedi.

«Evet! Ama gezegenin yörüngesinin bulunduğu düzlemde sadece bir güneş var.» Başparmağıyla tepedeki küçülmüş güneşi işaret etti. «Beta! Güneş tutulmasının ne zaman ve hangi koşullarda olacağı da saptandı. Beta bu yarım kürede yalnız olduğu ve dünyamızdan en uzak olan noktaya eriştiği zaman. Bu durumda ay her zaman en yakın noktasında bulunuyor. Bu koşullar altında güneş tutulması oluyor. Ay, Beta'nın görünen çapından yedi katı büyükmüş gibi duruyor. Gölge bütün Lagash'ı kaplıyor ve yarım günden biraz daha uzun sürüyor. Gezegende hiçbir yer bundan kaçamıyor. Bu tutulma her iki bin kırk dokuz yılda bir oluyor.»

Theremon'un yüzü anlamsız bir maskeye dönüştü. «Yazacağım hikâye bu mu?»

Psikolog başını salladı. «Evet, hepsi bu. Önce tutulma. Kırk beş dakika kadar sonra başlayacak. Sonra evrensel 'Karanlık'. Ve belki de o esrarlı Yıldızlar'. Sonra çılgınlık. Ve devrenin sonu.» Sıkıntılı bir tavırla durakladı. «İki aylık bir süremiz vardı. Biz, gözlemevinde çalışanların yani. Ama bu süre Lagash'ı gerçek bir tehlike olduğuna inandırmamız için yeterli değildi. Belki de iki yüz yıl bile yeterli olmazdı. Ama kayıtlarımız sığınakta. Bugün güneş tutulmasının fotoğraflarını da çekeceğiz. Bundan sonraki devre bu gerçekle başlayacak. Bir sonraki güneş tutulması yaklaştığı zaman insanlık sonunda buna hazır olacak. Sahi... bu da hikâyenizin bir bölümü.»

Theremon pencereyi açarak dışarı sarkarken hafif bir rüzgâr perdeleri uçuşturdu. Gazeteci eline vuran güneşin kızıl ışıklarına bakarken rüzgâr saçlarını biraz karıştırdı.

«Karanlıkta ben» çıldırtacak ne var?»

Sheerin kendi kendine gülümseyerek elindeki şişeyi dalgın dalgın çevirdi. «Siz hiç Karanlıkta kaldınız mı, delikanlı?»

Gazeteci duvara yaslanarak düşündü. «Hayır. Kaldığımı söyleyemem. Ama ben onun ne olduğunu biliyorum. O... şey...» Parmaklarıyla belirsiz işaretler yaptı. Sonra gözleri parladı. «Bu, ışık olmaması demek. Mağaralarda olduğu gibi.»

«Bir mağaraya girdiniz mi biç?»

«Bir mağaraya mı? Ne münasebet!»

«Bunu tahmin etmiştim. Ben bunu geçen hafta denedim. Ne olduğunu anlamak istiyordum. Ama kendimi telaşla dışarı attım. İçeriye girip mağaranın ağzı hafif bir ışık lekesine dönüşünceye kadar ilerledim. Diğer taraflar kapkaraydı. Ve... benim gibi şişman birinin öyle hızlı koşabileceği hiç aklıma gelmezdi!»

Theremon dudak büktü. «-Ben orada olsaydım herhalde öyle koşarak kaçmazdım.»

«Ah, ne büyük sözler bunlar! Size meydan okuyorum: Şu perdeyi kapatın.»

Gazeteci şaşırdı. «Neden? Dışarıda dört, beş güneş olsaydı gözlerimizin rahat etmesi için ışığı biraz azaltmayı isteyebilirdik. Ama şimdi ışık yeterli bile değil.»

«İşte mesele de bu ya. Sadece şu perdeyi kapatın. Sonra buraya gelin ve oturun.»

«Pekâlâ.» Theremon ucu püsküllü kordonu yakalayarak çekti. Kırmızı perde geniş pencerenin

üzerinde kaydı.

Çubuğa geçirilmiş olan pirinç halkalar hışırdadılar. Ve oda siyahımsı kırmızı bir gölgeye büründü.

O sessizlikte Theremon'un adımları hafifçe etrafta yankılandı. Gazeteci masaya doğru giderken birdenbire durdu. «Sizi göremiyorum, efendim,» diye fısıldadı.

Sheerin, «Elyordamıyla yaklaşın,» dedi, sesi gergindi.

«Ama ben sizi göremiyorum, efendim!» Gazeteci hışırtılı hışırtılı soluyordu. «Hiçbir şeyi göremiyorum!»

Psikolog sertçe, «Ne bekliyordunuz?» diye sordu. «Buraya gelin ve oturun!»

Ayak sesleri yine duyuldu. Ağır ağır, sendeleyerek yaklaşan birinin adımlarıydı bunlar. Gazeteci bir sandalyeyi zorlukla çekti. Sonra tizleşmiş bir sesle. «İşte geldim...» dedi. «Kendimi...» Yutkundu, «...iyi hissediyorum.»

«Bundan hoşlandınız, öyle mi?»

«H-Hayır. Korkunç bir şey bu. Duvarlar sanki...» Theremon durakladı. «Sanki duvarlar üzerime doğru geliyor. Onları iterek uzaklaştırmak istiyorum. Ama delirmek üzere değilim! Hatta şu anda eskisinden daha iyiyim.»

«Tamam. Perdeyi tekrar açabilirsiniz.»

Karanlıkta ihtiyatlı ayak sesleri yankılandı. Theremon püsküllü kordonu bulmaya çalışırken vücudu perdeye sürünerek ses çıkardı. Sonra perde zafer dolu bir hışırtıyla açıldı. Odaya kızıl ışıklar doldu. Theremon sevinçle bağırarak başını kaldırdı ve güneşe baktı.

Sheerin, alnındaki terleri eliyle silerek titrek bir sesle, «Ve bu sadece karanlık bir odaydı,» dedi.

Theremon kayıtsızca. «Buna dayanılabilir.» diye cevap verdi.

«Evet, karanlık bir odaya dayanılabilir. Siz iki yıl önce Jonglor Yüzyıl Sergisin© gittiniz mi?»

«Hayır. Gitme fırsatını bulamadım. Sergiyi görmek için bile dokuz bin kilometrelik bir yolu aşmak biraz fazla olurdu.»

«Neyse. Ben gittim. Herhalde eğlence parkındaki bütün rekorları kıran o 'Esrarlı Tünel'i duydunuz. Daha doğrusu. ilk ay böyle oldu.»

«Evet, duydum. Bazı gürültülere neden olmadı mı?»

«Pek az. Sonra her şey örtbas edildi. Çünkü aslında Esrarlı Tünel sadece bir buçuk kilometre uzunluğunda bir geçitti. İçerde hiç ışık yoktu. Küçük, açık bir vagona biniyor ve on beş dakika Karanlıkta sarsılarak ilerliyordunuz. Önce çok kişi bundan hoşlanıyordu.»

«Hoşlanıyor muydu?»

«Tabii. İnsan korkmaktan bir dereceye kadar hoşlanır. Ama ancak bu bir oyunun parçası olursa. Bir bebek içgüdüsel üç korkuyla dünyaya gelir: Gürültü, düşme ve ışıksız kalma korkularıyla. İşte o yüzden bir yere saklanarak birine 'Böh!' diye bağırmak pek komik sayılır. Yine aynı nedenle insan inişli çıkışlı rayların üzerinde kayan o küçük trenlere binmekten hoşlanır. Esrarlı Tünel de önce çok başarılı oldu. İnsanlar Karanlıktan titreyerek, soluk soluğa çıktılar. Korkudan yarı ölmüş haldeydiler. Ama yine de para vererek o tünele girmeyi sürdürdüler.»

«Bir dakika, bir dakika! Şimdi hatırladım. Bazı kimselerin tünelden çıktıkları zaman ölmüş

oldukları anlaşıldı. Öyle değil mi?»

Psikolog burnundan sesli sesli soluk verdi. «Püf! İki. üç kişi öldü. Bu önemli değildi. Tünelin sahipleri ölenlerin ailelerine tazminat verdiler ve Jonglor Kenti Belediye Meclisiyle de olayı unutmaları için tartıştılar. 'Sonuçta,' dediler. 'Kalp hastaları tünele girdikleri zaman her türlü tehlikeyi göze almışlar demektir. Zaten bir daha böyle bir şey olacak değil.' Böylece bilet gişesinin yanındaki küçük binaya bir doktor yerleştirdiler. Her müşteri o arabalara binmeden önce muayeneden geçirildi. Ve bu, bilet satışını da arttırdı.»

«O halde?»

«Ama anlayacağınız, bir şey daha vardı. Bazı müşteriler kazasız belasız tünelden çıktılar. Ama ondan sonra binalara girmeyi kesinlikle reddettiler. Saraylara, malikânelere, apartmanlara, kulübelere, kulübeciklere. Hatta çadırlara.»

Theremon çok şaşırdı. «Yani ille açıklık yerlerde bulunmakta ısrar ediyorlardı, öyle mi? Peki, nerede uyuyorlardı?»

«Açık havada.»

«Onları zorla içeri sokmalıydılar.»

«Ah. bunu yaptılar, yaptılar. O zaman bu insanlar şiddetli sinir krizleri geçirmeye başladılar. Kafalarını en yakındaki duvara vurarak beyinlerini akıtmaya çalıştılar. Onları içeri soktuğunuz zaman deli gömleği giydirmedikçe ya da güçlü bir yatıştırıcı vermedikçe orada tutmanıza imkân yoktu.»

«Herhalde çıldırmışlardı.»

«Evet. Gerçekten öyle! Tünele giren her on insandan birinde bu durum görülüyordu. Psikologları çağırdılar. Ve biz de mümkün olan tek şeyi yaptık. O tüneli kapattırdık.» Sheerin ellerini açtı. '

Theremon sonunda, «O insanların nesi vardı?» diye sordu.

«Demin Karanlıkta duvarların üzerinize doğru geldiklerini sandınız. 0 insanların derdi de aynıydı. İnsanların içgüdüsel ışıksız kalma korkusunun psikolojik bir adı vardır. Biz bunu 'klostrofobi' diye tanımlarız. Çünkü ışıksızlık her zaman kapalı yerlerle ilişkilidir. Birinden korkmak diğerinden de korkmak anlamına gelir. Anlıyor musunuz?»

«Ve o tünele giren insanlar?»

«O zavallılar, Karanlıkta onları etkisine alan klostrofobiyi yenmek için gerekli ruhsal esneklikten yoksundular. Karanlıkta geçirilen on beş dakika bir insana çok uzun gelir. Siz Karanlıkta ancak iki, üç dakika kaldınız. Ve yanılmıyorsam, oldukça sarsıldınız.

«Tüneldeki insanlarda 'klostrofobiye marazi bağlılık' denilen ruh hastalığı vardı. Karanlık ve kapalı yerlere karşı duydukları o gizli korku billurlaştı ve faaliyete geçti. Ve anladığımız kadarıyla, bu durum bir daha düzelmeyecekti. İşte Karanlıkta geçirilen on beş dakika insanı böyle etkiliyor.»

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Theremon ağır ağır kaşlarını çattı. «Durumun bu kadar kötü olduğunu sanmıyorum.»

Sheerin, «Daha doğrusu buna inanmak istemiyorsunuz,» diye düzeltti. «Karanlığın her tarafı sardığını hayal edin. Göz alabildiğine Karanlık. Hiçbir ışık yok. Evler, ağaçlar, kırlar, dünya,

gökyüzü... kapkara! Ve üstelik bir de 'Yıldızlar' var. Onlar neyseler! Böyle bir şeyi aklınız alabiliyor mu?»

Theremon sertçe, «Evet, alabiliyor,» diye açıkladı.

Sheerin ani bir öfkeyle yumruğunu masaya indirdi. «Yalan söylüyorsunuz! Böyle bir şeyi aklınız alamıyor! Kafanız bunu kavrayacak biçimde gelişmemiş. Sonsuzluk ve ölümsüzlük gibi kavramları anlayacak biçimde gelişmemiş olduğu gibi. Siz bundan sadece söz edebiliyorsunuz. Gerçeğin ufacık bir kısmı sizi sarsıyor. Ve gerçek olaylar başladığı zaman beyniniz kavrama sınırlarının ötesinde bir fenomenle karşılaşacak. Ve o zaman çıldıracaksınız. Kesinlikle! Bir daha iyileşmemek üzere!» Bir an durdu, sonra da kederle ekledi. «Ve böylece acı mücadelelerle geçen birkaç milyon yıl da ziyan olacak. Yarın Lagash'da yakılıp yıkılmamış bir tek kent bile kalmayacak.»

Gazeteci kendini toparlamıştı. «Bu hiç de mantıklı değil. Gökyüzünde güneş olmadığı için çıldırabileceğime inanamıyorum. Ama ben de, diğerleri de çıldırsak bile bunun kentlere ne zararı olabilir? Kentleri havaya mı uçuracağız?»

Sheerin de öfkeliydi. «Karanlıkta kaldığınız takdirde her şeyden çok neyi istersiniz? Bütün içgüdüleriniz ne için haykırır? Kahretsin! Işık için, ışık!»

«Evet?»

«O ışığı nasıl bulursunuz?»

Theremon kısaca, «Bilmiyorum,» dedi.

«Güneş dışında ışığa kavuşmanın tek yolu hangisidir?»

«Ben ne bileyim?»

İki adam yüz yüze, burun buruna duruyorlardı.

Sheerin, «Bir şeyleri yakarsınız, delikanlı,» dedi. «Siz hiç orman yangını gördünüz mü? Hiç kamp yaptığınız ve ateşte yemek pişirdiğiniz oldu mu? Bildiğiniz gibi, yanan odundan elde edilen tek şey sıcaklık değildir. Odun ışık da verir. Ve insanlar bunu bilirler. Karanlık basınca etrafı aydınlatmak isterler. Ve bunu da sağlarlar.»

«Odun yakarlar, öyle mi?»

«Ellerine ne geçerse onu yakarlar. Aydınlığa kavuşmak tek istekleridir. Onun için bir şeyler yakmak zorunda kalırlar. Ve her zaman odun bulamazlar. O yüzden en yakında neler varsa onları tutuştururlar. Böylece etraf aydınlanır. Ama her yerleşim merkezi yanıp kül olur.»

İki adam sanki bu konu sadece onların iradeleriyle ilgili bir şeymiş gibi birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Sonra Theremon sessizce başını çevirdi. Hışırtılı hışırtılı, kesik kesik soluyordu. Kapalı kapının arkasından birdenbire gelen sesleri farketmedi.

Sheerin konuşmaya başladı. Bütün gücünü kullanarak kayıtsız bir tavır takınmıştı. «Galiba Yimot'un sesini duydum. Herhalde o ve Faro geri döndüler. Gelin gidip bakalım. Neden gecikmişler şunu öğrenelim.»

Theremon, «Evet, belki bu iyi olur,» diye mırıldandı. Derin bir nefes aldı. Silkindi. O gergin hava kayboldu.

Odada kıyamet kopuyordu sanki. Gözlemevinde çalışanlar paltolarını çıkaran iki gencin etrafını sarmışlardı. Genç adamlar da kendilerine arka arkaya sorulan soruları yanıtlamaya

çalışıyorlardı.

Aton kalabalığın arasından hızla geçerek öfkeyle iki yardımcısının karşısına dikildi. «O önemli an yaklaşıyor. Artık yarım saatimiz bile yok. Bunun farkında mısınız? Siz ikiniz neredeydiniz?»

Faro 24 bir iskemleye oturarak ellerini ovuşturdu. Hava soğuk olduğu için yanakları kızarmıştı. «Yimot'la ben kendimizce yaptığımız delice bir deneyi yeni sona erdirdik. Karanlık ve Yıldızların nasıl şeyler olduklarını önceden anlamak için onların benzerlerini yaratmaya çalıştık.»

Diğerleri şaşkın şaşkın mırıldandılar. Aton birdenbire ilgiyle genç adama baktı. «Bundan daha önce söz edilmemişti. Ne yaptınız?»

Faro, «Bu fikir Yimot'la aklımıza uzun bir süre önce geldi,» dedi. «Boş zamanlarımızda üzerinde çalışmaya başladık. Yimot kentte bir yerde tek katlı, kubbeli bir ev olduğunu biliyordu. Galiba orası bir zamanlar müze olarak kullanılmış. Her neyse, evi satın aldık...»

Aton otoriter bir tavırla Faro'nun sözünü kesti. «Parayı nereden buldunuz?»

Yimot 70, «Bankadaki paralarımızı çektik,» diye açık-'adı. «Bu deney bize iki bin Krediye maloldu.» Bir an durdu. Sonra da arkadaşıyla kendini savunmak ister gibi ekledi. «Ne olmuş yani? Yarın iki bin Kredi, iki bin kâğıt parçasına dönüşecek. Hepsi bu kadar.»

Faro, «Tabii,» diyerek başını salladı. «O evi satın aldık. Tavandan tabana kadar her yeri siyah kadifelerle kapladık. Tavan ve damda küçük delikler açtık. Hepsini küçük maden kapaklarla kapattık. Bir kolu çektiğimiz zaman bu kapaklar hemen yana kayıyorlardı. Tabii işin bu bölümünü biz yapmadık. Bir marangoz, elektrikçi ve daha başka birkaç kişi tuttuk. Damdaki o deliklerden içeri ışık sızmasını sağlayacaktık. Böyle yıldız denilen şeylerin benzerlerini sağlamış olacaktık.»

Derin bir sessizlik oldu. Kimse nefes almıyordu. Aton buz gibi bir sesle, «Özel bir deney yapmaya hiç hakkınız yoktu...» diye başladı.

Far.o utanmış gibiydi. «Biliyorum, efendim. Ama açıkçası, deneyin biraz tehlikeli olacağını düşündük. Deney başarılı olursa çıldıracağımıza yarı inanıyorduk. Sheerin'in söylediklerini düşünüyor ve delireceğimizi sanıyorduk. O yüzden kendimizden başkalarını tehlikeye atmak istemedik. Tabii çıldırmazsak asıl olaya karşı bağışıklık kazanabileceğimizi düşünüyorduk. Ondan sonra sizin de aynı deneyden geçmenizi sağlayacaktık. Ama hiçbir şey umduğumuz gibi olmadı...»

«Ya? Ne oldu?»

Bu soruyu Yimot yanıtladı. «Eve kapanarak gözlerimizin Karanlığa alışmasını bekledik. Çok korkunç bir duyguydu bu. Çünkü tam Karanlık, duvar ve tavanın sizi ezmek üzere olduğunu sanmanıza yol açıyor. Ama bu duygumuzu yenerek kolu çektik. Damda ışıklı noktalar belirdi...»

«Ee?»

«Şey... hiç. İşin garip yanı da buydu. Hiçbir şey olmadı. Yukarıdaki delikli bir damdı, işte o kadar. Ve öyle de gözüküyordu. Deneyi birkaç kez tekrarladık. O yüzden geç kaldık zaten. Ama hiçbir şey olmadı.»

Bu açıklamayı derin bir sessizlik izledi. Diğerleri şok geçiriyorlardı. Herkes Sheerin'e döndü. Psikolog ağzı bir karış açık, hareketsiz oturuyordu.

İlk konuşan Theremon oldu. «Bu sizin teorinizi ne duruma getiriyor, herhalde bunun

farkındasınız, Sheerin?» Rahatladığı için gülümsemeye başlamıştı.

Ama psikolog elini kaldırdı. «Bir dakika. Bırakın da bu meseleyi biraz düşüneyim.» Sonra parmaklarını şaklattı. Başını kaldırdığı zaman gözlerinde ne hayret vardı, ne de kuşku. «Tabii...» Ama cümlesini tamamlayamadı.

Yukarıda bir yerden bir şangırtı geldi. Beenay, «Ne oluyor?» diye bağırarak ayağa fırladı. Merdivenden hızla çıkmaya başladı.

Diğerleri de onu izlediler.

Olaylar pek çabuk gelişti. Beenay dama eriştiği zaman bir kırılmış olan fotoğraf camlarına dehşetle baktı, bir onların üzerine eğilmiş olan adama. Sonra öfkeyle onun üzerine atılarak boğazını sıkmaya başladı. Çılgınca bir boğuşma başladı. Diğerleri de kavgaya katıldılar. Yabancı öfkeli altı adamın altında kaldı.

Yukarı en son Aton çıktı. Yaşlı adam soluk soluğaydı. «Bırakın da ayağa kalksın!»

Diğerleri istemeye istemeye doğruldular. Hışırtılı hışırtılı nefes alan yabancıyı kolundan tutarak kaldırdılar. Adamın giysileri yırtılmış, alnı çürümüştü. Kısa sarı sakalını Müritler arasında moda olduğu gibi iyice kıvırmıştı.

Beenay adamı yakasından tutarak öfkeyle sarstı. «Pekâlâ, köpek! Söyle bakalım. Bunu neden yaptın? O camlar...»

Mürit, «Ben onların peşinde değildim,» diye açıkladı. «Bir kaza oldu.»

Beenay adamın öfkeli bakışlarını izledi ve «Anlıyorum,» diye bağırdı. «Sen aslında fotoğraf makinelerini kırmayı planlıyordun. O halde camlar kırıldığı için kendini şanslı saymalısın. Çünkü Güzel Bertha ya da diğerlerine el sürseydin seni işkenceyle ağır ağır öldürürdüm. Ama şimdi de...» Yumruğunu kaldırdı.

Aton onu kolundan tuttu. «Dur! Onu bırak!»

Genç teknisyen durakladı. Sonra istemeye istemeye elini çekti. Aton onu yana iterek Müritin karşısına dikildi. «Siz Latimer'siniz değil mi?»

Mürit eğilerek kalçasındaki bir işareti gösterdi. «Ben Latimer 25'im. Ulu Sor 5'in üçüncü sınıf yardımcısı.»

«Ve...» Aton kır kaşlarını kaldırdı. «Ulu Baş Mürit geçen hafta beni görmeye geldiği zaman onun yanındaydınız. öyle değil mi?»

'Latimer ikinci kez eğildi.

«Şimdi... ne istiyorsunuz?»

«Peşinde olduğum, bana kendi isteğinizle vereceğiniz bir şey değil.»

«Sanırım sizi Sor 5 yolladı. Yoksa bu sizin kendi fikriniz miydi?»

«Bu soruyu cevaplamayacağım.»

«Başkaları da gelecek mi?»

«Bu soruyu da cevaplamayacağım.»

Aton saatine bakarak kaşlarını çattı. «Efendiniz benden ne istiyor? Ben anlaşmamıza göre payıma düşeni yaptım.»

Latimer hafifçe güldü ama sesini çıkarmadı.

Aton öfkeyle konuşmasını sürdürdü. «Ben Sor 5'ten sadece Müritlerin verebileceği bilgiyi

istedim. Ve o da bana bunu verdi. Bunun için teşekkür ederim. Buna karşılık Müritlerin inançlarının temel gerçeğini kanıtlayacağıma söz verdim.»

Mürit gururla, «Bunun kanıtlanmasına gerek yoktu,» dedi. «Sırlar Kitabı'nda zaten kanıtlanıyor.»

«Evet, bir avuç Mürit için öyle. Ne demek istediğimi yanlış anlamış gibi bir tavır takınmayın lütfen! Ben inançlarınızı bilimsel bir biçimde desteklemeyi önerdim.»

Müridin gözleri acı duygularla kısıldı. «Evet, öyle yaptınız! Bu işi bir tilki kurnazlığıyla başardınız. Çünkü o uydurma açıklamanız inançlarımızı destekledi. Ama öte yandan da bu inançları gereksiz kıldı. Karanlık ve Yıldızları doğal bir fenomen haline soktunuz. Ve onların gerçek anlamlarını sildiniz. Bu bir küfürdü.»

«Eğer öyleyse suç bende değil. Bütün bunlar gerçek. Ben gerçekleri açıklamaktan başka ne yapabilirdim?»

«Sizin o 'gerçekleriniz' yalan ve hayal.»

Aton ayağını öfkeyle yere vurdu. «Nereden biliyorsunuz?»

Mürit büyük bir inançla cevap verdi. «Biliyorum işte.»

Dekan mosmor kesildi. Beenay telaşla bir şeyler fısıldadı. Aton elini sallayarak onu susturdu. «Peki, Sor 5 ne yapmamızı istiyor? Herhalde dünyayı çıldırma tehlikesine karşı uyardığımız ve önlem almalarını istediğimiz için sayısız ruhu mahvettiğimize inanıyor. Ama bunda başarılı olamadık. Belki Sor 5 buna sevinir.»

«Çabalarınız yeteri kadar zarar verdi. İblisçe aletlerinizle bilgi edinmek için gösterdiğiniz iğrenç çabalar sona ermeli. Biz Yıldızların emrine uyacağız. Ne yazık ki, beceriksizliğim yüzünden o iğrenç araç ve gereçlerinizi ortadan kaldıramadım.»

Aton, «Bunu yapsaydınız da size fazla yararı olmazdı» diye cevap verdi. «Bütün bilgiler şu anda kimsenin zarar veremeyeceği güvenli bir yerde saklı. Tabii şimdi elde etmeyi planladığımız kanıtlar dışında.» Öfkeyle gülümsedi. «Ama bütün bunlar da şimdiki durumunuzu etkileyemeyecek. Siz hırsızlığa kalkıştınız ve suçlusunuz.» Arkasındaki adamlara döndü. «Biriniz Saro Kentine, polise telefon edin.»

Sheerin tiksintiyle bağırdı. «Kahretsin! Nen var senin, Aton? Bunun için zamanımız yok artık. Şimdi...» Hızla öne çıktı. «Bırak da bu sorunu ben çözeyim.»

Aton, psikoloğa tepeden baktı. «Maskaralığın sırası değil, Sheerin. Bu işi bildiğim gibi halletmeme izin verir misin lütfen? Şu anda burada çalışanlardan değilsin. Bunu unutayım deme.»

Sheerin anlamlı anlamlı dudak büktü. «Neden boş yere zahmet ediyor ve olmayacak bir şeye kalkışıyoruz? Yani niçin polis çağırıyoruz? Beta birkaç dakika sonra tutulacak. Herhalde bu genç adam burada kalacağına ama hiçbir zarar vermeyeceğine yemin edebilir...»

Mürit hemen, «Öyle bir şey yapacak değilim,» diye cevap verdi. «İstediğinizi yapmakta serbestsiniz. Ama haksızlık etmemek için sizi uyarıyorum. İlk fırsatta başladığım işi bitireceğim. Benim şeref sözüme güveniyorsanız o zaman polis çağırmanız daha iyi olur.»

Sheerin dostça bir tavırla gülümsedi. «Kararlı bir insansınız, değil mi? Pekâlâ. Şimdi size bir şeyi açıklayacağım. Pencerenin önündeki şu genci görüyor musunuz? O güçlü kuvvetli biri.

Yumruklarını kullanmayı da iyi bilir. Ayrıca bizden biri de değil. Güneş tutulması başladıktan sonra sizi gözhapsine almaktan başka yapacağı hiçbir iş olmayacak. Ondan başka ben de varım. Belki artık yumruk yumruğa dövüşemeyecek kadar şişmanım ama yine de ona yardım edebilirim.»

Latimer buz gibi bir sesle, «Ee, n'olmuş?» dedi.

Psikolog, «Dinleyin,» diye cevap verdi. «Size açıklayacağım. Güneş tutulması başlar başlamaz Theremon'la ben sizi alıp tek kapılı bir dolaba kapatacağız. Bunun penceresi yok. Kapısında da dev bir kilit asılı. Bütün süreyi orada geçireceksiniz.»

Latimer öfkeyle soludu. «Ondan sonra da beni kimse dışarı çıkaramayacak. Çünkü kimse kalmayacak. Ben de Yıldızların gelişinin ne demek olduğunu sizin kadar biliyorum. Hatta sizden daha da iyi biliyorum. Çıldırdığınız için beni dolaptan çıkaramayacaksınız. Boğularak mı öleceğim? Yoksa açlıktan yavaş yavaş can mı vereceğim? işte bilim adamlarından da böyle bir şey beklenirdi. Ama size söz vermeyeceğim. Bu bir prensip meselesi. Artık bu> konuda konuşmak istemiyorum.»

Aton telaşlanmıştı. Uçuk renkli gözlerinde endişe vardı. «Sheerin, aslında onu kitlemek...»

«Lütfen!» Sheerin elini sabırsızca sallayarak yaşlı adamı susturdu. «Ben işlerin bu kadar ileriye gideceğine bir an bile inanmıyorum. Latimer şimdi zekice blöf yapmayı denedi. Ama ben sırf 'Psikolog' sözcüğü hoşuma gidiyor diye bu mesleği seçmedim.» Müride güldü. «Haydi, haydi, sizi açlıktan yavaş yavaş öldürmek gibi kaba bir yönteme başvuracağımı herhalde sanmıyorsunuz. Dostum Latimer, sizi dolaba kitlersem Karanlığı göremeyeceksiniz. Yıldızları da. Müritlerin temel inancını bilmeyen yok. Yıldızlar ortaya çıktıkları zaman saklanırsanız ölümsüz ruhunuzu kaybedeceğinize inanıyorsunuz. Şimdi... ben sizin şerefli bir insan olduğunuza inanıyorum. Başka bir şeye kalkışmayacağınıza dair şeref sözü verirseniz bunu da kabul edeceğim.»

Latimer'in şakağında bir damar atıyordu. Adam sanki büzülüp ufalmıştı. Boğuk bir sesle, «Peki,» dedi. «Öyle olsun. Söz veriyorum.» Sonra ani bir öfkeyle ekledi. «Ama bugür yaptıklarınız yüzünden lanetleneceğinizi düşünüyor ve teselli buluyorum.» Topuklarının üzerinde dönerek kapının yanında duran üç ayaklı yüksek bir tabureye doğru gitti.

Sheerin gazeteciye bakarak başını salladı. «Onun yakınında oturun, Theremon. Bu sadece bir formalite. Hey, Theremon!»

Ama gazeteci yerinden kımıldamadı. Dudaklarına kadar bembeyaz kesilmişti. «Şuraya bakın!» Gökyüzünü işaret ettiği parmağı titriyordu. Sesi kuru ve çatal çataldı.

Herkes onun gösterdiği tarafa baktı ve hepsi de aynı anda inlediler. Gazeteci gökyüzüne donmuş gibi bakıyordu.

Beta'nın kenarından küçük bir parça kopmuş gibiydi.

Güneşi kemirmeye başlayan Karanlık belki bir tırnak büyüklüğündeydi. Ama seyredenler kıyamet borularının çaldığını duyar gibi oldular.

Hepsi de bir an güneşe baktılar. Sonra ani bir kargaşa oldu. Ama çok kısa sürdü. Herkes düzenli olarak görevinin başına koştu. Bu kritik anda duygulara yer yoktu. Onlar çalışmaları gereken birer bilim adamıydılar. At.on bile uzaklaştı.

Sheerin sakin sakin, «Her şey on beş dakika önce başladı sanırım,» dedi. «Biraz erken yani. Ama bilinmeyen pek çok nokta gözönüne alınırsa, bu hesaplama hiç de fena sayılmaz.» Etrafına bakındı. Sonra da ayaklarının ucuna basarak Theremon'un yanına gitti. Gazeteci hâlâ gökyüzüne bakıyordu. Psikolog onu usulca bir kenara çekti.

«Aton çok öfkeli,» diye fısıldadı: «Onun için kendisine hiç yaklaşmayın. Bu Latimer meselesi yüzünden ilk anı kaçırdı. Ayaklarının altında dolaşırsanız sizi pencereden atabilir.»

Theremon başını sallayarak oturdu. Sheerin ona hayretle baktı. «Kahretsin! Siz titriyorsunuz.»

«Efendim?» Gazeteci kuruyan dudaklarını yalayarak gülümsemeye çalıştı. «Kendimi iyi hissetmiyorum. Gerçek bu.»

Psikologun bakışları sertleşti. «Korkmaya başlamadınız ya?»

Theremon ani bir hiddetle, «Hayır!» diye bağırdı.

«Kendimi toplamama izin verin! Ben bu ana kadar bütün bu palavralara inanmamıştım. Hiç olmazsa kafamın derinliklerinde. Bu fikre alışabilmem için bana fırsat tanıyın. Siz iki aydan, hatta daha uzun bir süreden beri kendi kendinizi hazırlıyorsunuz.»

Sheerin düşünceli bir tavırla, «Bu bakımdan haklısınız,» diye cevap verdi. «Dinleyin! Aileniz var mı? Anneniz, babanız, karınız, çocuklarınız?»

Theremon «Hayır,» der gibi başını salladı. «Sığınağı kastediyorsunuz değil mi? Hayır. Bu bakımdan endişelenmenize gerek yok. Bir ablam var ama o da üç bin kilometre uzakta. Onun adresini bile tam olarak bilmiyorum.»

«İyi ya. Peki siz? Sığınağa erişecek kadar zamanınız var. Zaten ben oradan ayrıldığım için bir kişi eksik. Ne de olsa burada size ihtiyaç yok. Ve grup için harika yeni bir üye sayılırsınız...»

Theremon ona yorgun yorgun baktı. «Ödümün patladığını düşünüyorsunuz değil mi? Şunu kafanıza iyice sokun, efendim. Ben gazeteciyim. Ve bana bu olayı izleme görevi verildi. Ben de bu işi yapmak niyetindeyim.»

Sheerin hafifçe gülümsedi. «Anlıyorum. Meslek onuru, öyle mi?»

«Öyle de diyebilirsiniz. Ama şu anda el koyduğunuz içkinin yarısı kadarına bile fitim. Doğrusu içkiye çok ihtiyacım var.»

Birdenbire sustu. Çünkü Sheerin onu şiddetle dürtmeye başlamıştı. «Duyuyor musunuz? Dinleyin.»

Theremon. psikologun çenesiyle işaret ettiği tarafa baktı. Mürit her şeyi unutmuş, pencereye doğru dönmüştü. Yüzünde çılgınca bir vecd ifadesi vardı. Şarkı söyler gibi bir şeyler mırıldanıyordu.

Köşe yazarı, «Ne söylüyor?» diye fısıldadı.

Sheerin. «Sırlar Kitabı'nın beşinci bölümünde yazılı olan şeyleri tekrarlıyor,» dedi. «Şimdi susun da dinleyin.»

Müridin sesi ani bir heyecanla yükselmişti. «'Ve o günlerde dünya dönerken Güneş Beta da gökyüzünde daha uzun sürelerle tek başına nöbet tutmaya başladı. Sonunda bir yarım dönüş süresince küçülen ve soğuyan Beta, Lagash'ın üzerinde parıldadı.

«'Ve insanlar meydanlarda ve yollarda toplandılar. Orada bu olay hakkında konuşarak

hayretlere düştüler. Çünkü garip bir sıkıntıya kapılmışlardı. Kafaları dertli, sözleri karmaşıktı. Çünkü insanların ruhları Yıldızların gelişini bekliyordu.

«'Ve Trigon Kentinde, tam öğle zamanı Vendret 2 ortaya çıkarak Trigon'lulara, «Siz, günahkârlar,» dedi. «Dürüst yolları aşağı gördünüz ama artık hesap günü geldi. Şu anda bile Mağara, Lagash'ı yutmak için yaklaşıyor. Evet. Dünyayı ve üstündekileri yutmak için.»'

«'O böyle konuştuğu sırada Karanlık Mağarasının ağzı Beta'nın kenarından geçti ve böylece Lagash bütün gözlerden saklandı. O ortadan kaybolurken insanlar acı acı bağırdılar. Ruhlarını derin bir korku sardı.

«'Böylece Mağaranın Karanlığı Lagash'ın üzerine düştü. Lagash'ın yüzeyinde artık hiçbir ışık yoktu. İnsanlar kör olmuş gibiydiler. Bir adamın komşusunu görmesi imkânsızdı. Ama onun soluğunu yüzünde hissediyordu.

«'Ve o Karanlıkta Yıldızlar gözüktü. Sayısızdı bunlar. Birlikte öyle güzel bir müzik sesi duyuldu ki, ağaçların yaprakları bile hayretle bağırdılar.

«'Ve o anda insanların ruhları vücutlarından ayrıldı. Terkedilen gövdeleri hayvanlara dönüştü. Evet, vahşi ormanlardaki yaratıklara benzediler. Çılgın gibi bağırarak Lagash sokaklarında koştular.

«'Sonra Yıldızlardan Kutsal Alev uzandı. Dokunduğu yerlerde Lagash kentleri yanıp kül oldu. Ve böylece insanlardan da, onların yapıtlarından da eser kalmadı.

«'O zaman bile...'»

Latimer'in ses tonu hafifçe değişmişti. Bakışlarını gökyüzünden ayırmamıştı ama iki adamın bütün dikkatlerini kendisine verdiklerini farketmişti. Nefes almak için duraklamadı. Ancak sesinin tonunu rahatça değiştirdi. Daha tatlılaştı bu ses.

Theremon hayretle bakıyordu. Bu sözler ona tanıdık gibi geliyordu. Ama Latimer sözcüklerdeki vurguladığı heceleri değiştirmişti. Sesli harfleri de başka bir biçimde vurguluyordu şimdi. O yüzden söylediklerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu artık.

Sheerin muzipçe güldü. «Eski bir dilde konuşmaya başladı. Töresel olarak ikinci devre lehçesini kullanırlar. Aslında Sırlar Kitabı bu dilde yazılmıştı.»

«Önemli değil. Yeterince duydum.» Theremon iskemlesini arkaya itti. Saçlarını düzeltti. Elleri artık titremiyordu. «Kendimi şimdi daha iyi hissediyorum.»

«Sahi mi?» Sheerin biraz şaşırmış gibiydi.

«Evet, sahi. Biraz önce fena halde telaşlandım. Sizi ve yer çekimiyle ilgili sözlerinizi dinledikten sonra güneş tutulmasını görmek beni adeta mahvetti. Ama...» Başparmağıyla sarı sakallı Müridi aşağılarcasına işaret etti. «Bütün bunlar dadımın bana anlattığı şeylere benziyor.' Ben her zaman bu tür şeylere güldüm. Şimdi onların beni korkutmalarına izin verecek değilim.» Derin bir nefes alarak telaşla karışık bir neşeyle ekledi. «Ama kendi kendime kızmamak için arkamı pencereye döneceğim.»

Sheerin, «İyi,» dedi. «Ama daha alçak sesle konuşun. Aton biraz önce kafasını soktuğu kutudan çıkardı ve size pek kötü kötü baktı.»

Therempn yüzünü buruşturdu. «İhtiyarı unutmuştum.» İskemlesini büyük bir dikkatle diğer tarafa doğru döndürdü. Omzunun üzerinden tiksintiyle pencereye doğru baktı. «Bana bu Yıldız

deliliğine karşı bağışıklı olan pek çok kimse varmış gibi geliyor.»

Psikolog hemen cevap vermedi. Beta artık en yüksek noktasından aşağıya doğru kaymaya başlamıştı. Güneşin kırmızı ışıklarının yere çizdiği pencerenin silueti Sheerin' in kucağına doğru gelmişti. Psikolog bu koyu renge düşünceli bir tavırla bakıyordu. Sonra eğilerek güneşe bir göz attı.

Güneşin kenarındaki o kara gölge genişlemiş ve Beta'nın üçte birini yutmuştu. Psikolog titredi. Dikleştiği zaman yanakları artık eskisi kadar pembe değildi.

Sheerin özür dilercesine gülümseyerek iskemlesini çevirdi. «Herhalde şimdi Saro Kentinde iki milyon kişi Müritlerin arasına girmeye çalışıyor. Dev bir dini uyanış!» Bir an durdu, sonra da alayla ekledi. «Müritler bir saat boyunca şimdiye kadar görmedikleri bir başarıya erişecekler. Bundan iyice yararlanacaklarını umarım. Efendim? Ne dediniz?»

Theremon, «Şunu,» dedi. «Bu Müritler Sırlar Kitabının bir devreden diğerine kalmasını nası sağladılar? Zaten o kitap Lagash'da ilk kez nasıl yazıldı? Herhalde birilerinin bu çılgınlığa karşı bağışıklıkları vardı. Herkes çıldırsaydı, geride kitap yazacak kimse kalmazdı ki.»

Sheerin gazeteciye üzüntüyle baktı. «Bu sorunuzu yanıtlayacak bir görgü tanığı yok. delikanlı. Ama olanlar konusunda sağlam fikirlerimiz olduğunu da söylemeliyim. Bu dünyada felaketten daha az etkilenen üç tür insan var. Bir: Yıldızları görmeyen birkaç kişi. Yani gerizekâlılar. Güneş tutulması başladığı zaman sersemleyinceye kadar içen ve sonuna kadar bunu sürdüren kimseler. Onları bir kenara bırakalım. Çünkü onlar gerçek tanıklar sayılamazlar.

«Sonra: Altı yaşından küçük çocuklar. Dünya onlar için yepyeni ve tuhaf bir yer. O yüzden Yıldızlar ve Karanlıktan fazla korkmuyorlar. Bu olay onlar için şaşırtıcı şeylerle dolu dünyada gördükleri başka garip bir olay. Bunu anlıyorsunuz değil mi?»

Gazeteci kuşkuyla başını salladı. «Sanırım.»

«Ve en son: Kafaları etkilenmeyecek kadar kaba olan insanlar. Hiç duygusal olmayan insanlar pek çıldırmazlar. Ah. şu bizim çalışmaktan bitkin düşmüş, yaşlı köylülerimiz gibi insanlar. Çocukların aklında bazı şeyler kalabilir. Buna yarı deli ahmakların sayıklamalarını da ekleyin. İşte Sırların Kitabının temelinde bunlar vardı.

«Tabii kitap tarihçi sayılamayacak görgü tanıklarının anlattıklarına dayanıyordu. Yani çocuklar ve gerizekâlıların sözlerine. Ve herhalde devreler boyunca tekrar tekrar da yazıldı.»

Theremon, «Acaba kitabı devreden devreye sizin şimdi uyguladığınız yöntemle mi bıraktılar?» diye sordu. «Siz de yer çekiminin sırrının bundan sonraki devrede yaşayacakların ellerine geçmesine çalışıyorsunuz ya...»

Sheerin omzunu silkti. «Belki. Ama onların kullandıkları yöntem o kadar önemli değil. Bu işi başarmışlar. Ben aslında şu noktanın üzerinde durmak istiyordum: Kitapta olaylar çarpıtılmıştı. Başka türlüsü olamazdı. Bazı gerçeklere dayansa bile bu böyleydi. Örneğin, Faro'yle Yimot'un dama delikler delerek bir deney yaptıklarını biliyorsunuz. Başarılı olamamışlar.»

«Evet.»

«Neden başarılı olamadıklarını bili...» Psikolog duraklayarak telaşla ayağa kalktı. Aton yaklaşıyordu. Hatları çarpılmış yüzünde dehşet vardı. «Ne oldu?»

Yaşlı adam Sheerin'i kolundan tutup bir kenara çekti. Psikolog dekanın parmaklarının

titrediğini hissetti. «O kadar yüksek sesle konuşma!» Aton'un sesi acı doluydu. «Biraz önce sığınaktaki özel hattan beni aradılar.»

Sheerin endişeyle onun sözünü kesti. «Başları dertte miymiş?»

«Onların değil.» Aton anlamlı anlamlı ilk sözcüğü vurgulamıştı. «Bir süre önce kapıları sıkıca kapatmışlar. Öbür güne kadar da orada kapalı kalacaklar. Güvendeler. Ama kent, Sheerin... altüst olmuş. Bilemezsin...» Konuşmakta zorluk çekiyordu.

Sheerin sabırsızca, «Ne olmuş?» diye sordu. «Durum daha da kötüleşecek. Neden titreyip duruyorsun?» Bir an sustu, sonra da kuşkuyla ekledi. «Kendini nasıl hissediyorsun?»

Aton'un gözlerinde bu ima karşısında öfkeli bir pırıltı belirdi. Sonra yerini yine endişe aldı. «Anlamıyorsun. Müritler harekete geçmişler. Halkı gözlemevine saldırmaya teşvik ediyorlarmış. Bunu yaparlarsa hemen kutsanacaklarını ve kurtulacaklarını söylüyorlarmış. Akıllarına gelen her şeyi vaat ediyorlarmış. Ne yapacağız, Sheerin?»

Psikolog başını eğerek dalgın dalgın ayaklarına baktı. Parmağının eklemini çenesine vuruyordu. Sonra başını kaldırarak, «Ne mi yapacağız?» dedi. «Yapılacak ne var ki? Hiç. Yardımcılarının bu durumdan haberleri var mı?»

«Hayır! Ne münasebet!»

«İyi. Böyle kalmalarını sağla. Tam tutulmaya ne kadar kaldı?»

«Bir saat bile yok.»

«Kumar oynamaktan başka çaremiz kalmadı sanırım. Gerçekten tehlike yaratabilecek bir güruhu doğru dürüst örgütlemek için zaman ister. Onları buraya kadar getirmek için de öyle. Kentten yedi buçuk kilometre uzaktayız...» Pencereden öfkeyle dışarıya, tarlaların yerlerini dış mahallelerin beyaz evlerine bıraktığı yere doğru baktı. Sonra da bakışları ufukta belirsiz bir lekeye benzeyen kent merkezine kaydı. Beta'nın sönükleşen ışıklarında kent sa-, dece bir sise benziyordu.

Sheerin dönmeden, «Zaman ister,» diye tekrarladı. «Çalışmanı sürdür ve tam tutulmanın onlar buraya erişemeden olması için de dua et.»

Beta şimdi ortadan bölünmüştü. Ayırma hattı güneşin hâlâ parlak olan bölümüne doğru içbükey bir kavis yapıyordu. Sanki dev bir gözkapağı ağır ağır kapanıyor ve bütün dünyanın ışığını söndürüyordu.

Sheerin içinde bulunduğu odadaki hafif gürültüleri duymaz oldu. Şimdi sadece dışarıda tarlalardaki derin sessizliği hissediyordu. Böcekler bile korkudan susmuş gibiydiler.

Psikolog, Theremon'un sesini duyarak irkildi. Gazeteci kulağına, «Kötü bir şey mi var?» dedi.

«Ha? Şey... hayır. Herkese engel oluyoruz.» İki adam tekrar köşelerine gittiler. Ama psikolog bir süre konuşmadı. Sonra elini kaldırarak gömleğinin yakasını gevşetti.

Başını sağa sola çevirdi ama yine de rahatlayamadı. Sonra birdenbire başını kaldırdı. «Soluk almakta zorluk çekiyor musunuz?»

Gazeteci gözlerini iri iri açarak birkaç kez derin derin nefes aldı. «Hayır. Neden sordunuz?»

«Galiba pencereden dışarıya çok uzun süre baktım O loşluk beni etkiledi. Klostrofobi krizinin ilk belirtisi soluk almakta zorluktur.»

Theremon tekrar derin bir nefes aldı. «Neyse, beni henüz etkilemedi. Ah. bakın, onlardan biri

daha.»

Beenay köşedeki iki adamla ışığın arasına girmişti. Sheerin gözlerini kısarak ona endişeyle baktı. «Merhaba, Beenay.»

Astronom ağırlığını bir ayağından diğerine vererek bitkince gülümsedi. «Bir süre için yanınızda oturup konuşmalarınıza katılmamın bir sakıncası yok değil mi? Fotoğraf makinelerim hazır. Tam tutulmaya kadar yapabileceğim başka bir şey de yok.» Bir an durup Müridi süzdü. On beş dakika önce giysisinin yerinden küçük, deri kaplı bir kitap çıkarmış ve onu okumaya dalmıştı. «O köpek bir sorun çıkarmadı ya?»

Sheerin, «Hayır.» der gibi başını salladı. Omuzlarını geri atmış, kendini zorlayarak düzgün soluk almaya çalışıyordu. Kaşları çatılmıştı. «Nefes almakta zorluk çekiyor musun, Beenay?»

Beenay havayı kokladı. «Bana hava kirlenmiş gibi gelmiyor.»

Sheerin özür diler gibi, «Hafif bir klostrofobi krizi,» diye açıkladı.

«Ahhhh! Bu durum beni başka türlü etkiledi. Bana gözlerim bozuluyormuş gibi geldi. Her şey bulanıklaştı. Şey... hiçbir şey berrak değil. Hava da iyice soğudu.»

«Ah, evet gerçekten soğudu. Bu bir hayal değil.» Theremon yüzünü buruşturdu. «Başparmaklarım bana sanki ayaklarımı soğutma sistemi olan bir kamyonla ülkenin diğer ucuna gönderiyormuşum gibi geliyor.»

Sheerin, «Bize gereken, dikkatimizi bu olayla ilgisi olmayan konulara vermek,» dedi. «Biraz önce size Faro'nun kubbeye delik açarak yaptığı deneyin neden başarılı olamadığını anlatıyordum.»

Theremon, «Buna yeni başlamıştınız,» diye hatırlattı. Kollarını dizine sararak çenesini dayadı.

«Faro'yla Yimot, Sırtar Kitabı'ndaki iddiaları olduğu gibi aldıkları için yanıldılar. Herhalde Yıldızlara fiziksel bir anlam vermek mantıksızdı. Belki de kafa, tam Karanlıkta ışık yaratmasının şart olduğuna karar veriyordu. Belki de Yıldızlar aslında hayali birer ışık.»

Theremon atıldı. «Yani sizce Yıldızlar deliliğin nedenlerinden biri değil de. bunun sonucu. O halde Beenay'ın fotoğrafları ne işe yarayacak?»

«Belki de bunun bir hayal olduğunu kanıtlamaya. Ya da tersini göstermeye. Ne bileyim ben. Belki de...»

Ama Beenay iskemlesini onlara daha da yaklaştırmış ve yüzünde birdenbire heyecanlı bir ifade belirmişti. «İkinizin bu konuyu açmış olmasına sevindim. Ben o Yıldızları düşünüp duruyordum. Aklıma pek parlak bir fikir geldi. Tabii aslında saçmasapan bir şey bu. Üzerinde ciddi bir biçimde durduğum yok. Ama bence yine de ilginç bir varsayım. Duymak ister misiniz?»

Biraz isteksiz gibiydi. Ama Sheerin arkasına yaslanarak, «Haydi,» dedi. «Dinliyorum!»

«Şimdi... ya evrende başka güneşler de varsa?» Beenay biraz da mahçup bir tavırla durakladı. «Yani çok uzaklarda oldukları için görülemeyen güneşler. Galiba o hayal ürünü romanlardan çok okumuşum gibi konuşuyorum...»

«Yok canım. Ama Yer Çekimi Yasası bu olasılığı ortadan kaldırmıyor mu? Dediğiniz gibi güneşler olsaydı, çekim güçleri yüzünden kendilerini belli ederlerdi. Öyle değil mi?»

Beertay, «Ama ya çok uzaktalarsa?» diye cevap verdi. «Belki dört ışık yılı... hatta daha da uzakta? O zaman onların neden olduğu düzensizlikleri de hiçbir zaman farkedemezdik. Çünkü

bu düzensizlikler pek belli belirsiz olurdu. Şimdi... diyelim ki, uzaklarda pek çok güneş var. On iki ya da yirmi dört güneş.»

Theremon ahenkli bir ıslık çaldı. «Pazar eki için harika bir hikâye! Bizden sekiz ışık yılı uzaklıkta yirmi dört güneş! Vay vay vay! O zaman dünyamız bütün önemini kaybederdi. Okuyucular bu hikâyeyi heyecanla okurlardı!»

Beenay güldü. «Benimki sadece bir fikir. Ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi? Tutulma sırasında bu güneşler gözle görülecek bir hal alırlar. Çünkü onları sönükleştirecek gerçek güneş ışıkları yoktur. O güneşler çok uzaklarda oldukları için küçücük gözükürler. Sürüyle bilye gibi. Tabii Müritler 'milyonlarca Yıldız'dan söz ediyorlar. Ama bu herhalde bir abartma. Evrende milyonlarca güneşi sığdırabileceğiniz hiçbir yer yoktur. Ancak birbirlerine dokunacak biçimde yerleştirilirlerse o başka.»

Sheerin bu sözleri gitgide artan bir ilgiyle dinlemişti. «Bence siz önemli bir noktaya parmak bastınız. Evet, bu konu gerçekten abartılmış olabilir. Belki biliyorsunuz, kafalarımız beşten yukarı sayıları doğrudan doğruya kavrayamaz. Bu sayıdan sonra 'çok' kavramı vardır sadece.

Ve on iki güneş de hemen milyona dönüşür. Evet, bu harika bir fikir!»

Beenay, «Parlak bir fikrim daha var,» diye açıkladı. «Şunu hiç düşündünüz mü? Pek basit bir sistemde yer çekimi problemi de ne kadar basit olurdu! Bir evren düşünün. Burada bir tek güneşi olan bir gezegen var. O zaman gezegen tam bir elips üzerinde hareket ederdi. Ve yer çekimi de öyle belirli bir hal alırdı ki herkes bunu bir aksiyom olarak kabul ederdi. Bu tür bir dünyadaki astronomlar belki de daha teleskop bile keşfedilmeden yer çekimiyle ilgilenirlerdi. Gökyüzüne bakmaları yeterli olurdu.»

Sheerin kuşkuyla, «Ama bu tür dinamik bakımdan dengeli olabilir miydi?» dedi.

«Tabii! Bunlardan 'bire bir' diye söz edilir. Matematik yoluyla formüle edilmiştir. Ama beni daha çok bunun felsefi anlamı ilgilendiriyor.»

Sheerin, «Soyut bir problem olarak gerçekten ilginç,» diye itiraf etti. «Kusursuz bir gaz ya da 'tam sıfır' gibi.»

Beenay sözlerini, «Tabii bunun kötü bir yanı da var,» diye sürdürdü. «Öyle bir gezegende hayat olamaz. Çünkü o dünya yeteri kadar ışık ve ısı alamaz. Kendi ekseni üzerinde dönerse her günün yarısı tam bir Karanlık olur. Temelde ışığa bağlı olan hayatın bu şartlar altında gelişmesini bekleyemezsiniz. Ayrıca...»

Sheerin ayağa fırlarken iskemlesi arkaya doğru devrildi. «Aton ışıkları çıkarmış.»

Beenay, «Ha?» diyerek döndü. Hayretle baktı, sonra da rahatlayarak güldü.

Aton'un kollarında otuz santim boyunda, iki buçuk santim kalınlığında altı çubuk vardı. Bu çubukların üzerinden bir kenara toplanmış olan yardımcılarına öfkeyle baktı.

«Hepiniz de işlerinizin başına dönün. Sheerin. gel bana yardım et!»

Psikolog yaşlı adamın yanına koştu. İki arkadaş derin bir sessizlik içinde çubukları duvarlardaki alelacele yapılmış maden yuvalara yerleştirdiler.

Sheerin dini bir törenin en kutsal eşyasını taşıyormuş gibi bir tavırla beceriksizce yapılmış, iri bir kibriti çaktı. Sonra bunu Aton'a uzattı. Dekan da alevi çubuklardan birinin ucuna yaklaştırdı. Kibriti bir süre böyle tuttu. Sonra bir çatırtı duyuldu ve birdenbire fışkıran bir alev Aton'un

kırışık yüzünü sarımsı bir ışıkla aydınlattı. Dekan kibriti indirirken diğerleri sevinçle onu alkışladılar. Camlar zangırdadı.

Çubuğun ucunda şimdi on beş santim boyunda bir alev dalgalanıyordu. Sonra sırayla diğer çubuklar da tutuşturuldu. Ve altı ayrı alev odanın dibini sarı renge bürüdü.

Işık sönüktü. O zayıf güneşin ışıklarından bile. Alevler titreşiyor, odada sallanan, yalpalayan gölgeler oluşuyordu. Meşaleler tütüyor, çok da kötü kokuyorlardı. Ama etrafa sarı bir ışık saçıyorlardı.

Gitgide sönükleşen, kasvetli Beta'dan sonra sarı ışık insanı etkiliyordu. Latimer bile başını kitabından kaldırmış, hayran hayran bakıyordu.

Sheerin ellerini en yakındaki meşaleye uzatarak ısıttı. Parmaklarına bulaşan grimsi islere de aldırmadı. Heyecanla kendi kendine. «Ne güzel,» diye tekrarlıyordu. «Ne güzel! Şimdiye kadar sarının ne harika bir renk olduğunu farketmemiştim.»

Ama Theremon meşalelere kuşkuyla bakıyordu. O pis

Koku yüzünden burnunu kırıştırarak, «Nedir onlar?» diye sordu.

Sheerin kısaca, «Tahta,» dedi.

«Ah, hayır. Olamaz. Onlar yanmıyorlar ki. Çubukların uçlarının iki santim kadarı yanmış. Ve alevler sanki boşluktan fışkırıyor.»

«İşin güzel yanı da bu ya! Bu aslında mükemmel bir yapay-ışık mekanizması. Onlardan birkaç yüz tane yaptık. Ama çoğunu sığınağa götürdük tabii. Anlayacağınız...» Psikolog dönerek kirlenen ellerini mendiline sildi. «Kaba sukamışlarının özünü alıyorsun, iyice kurutuyorsun. Sonra hayvansal yağa batırıyorsun. Tutuşturduğun zaman yağ ağır ağır yanıyor. Bu meşaleler hiç sönmeden yarım saat kadar yanacaklar şimdi. Ne zekice bir buluş, değil mi? Saro Üniversitesindeki gençlerimizden biri geliştirdi.»

O anlık heyecandan sonra kubbeli odaya sessizlik çöktü. Latimer iskemlesini bir meşalenin altına götürmüştü. Yine kitabını okuyordu. Yıldızlara şarkı söyler gibi tek düze bir sesle yalvarırken dudakları kıpırdıyordu. Beenay yine fotoğraf makinelerinin yanına gitmişti. Theremon da bu fırsattan yararlanarak ertesi gün Saro City Chronicle gazetesi için hazırlayacağı yazının notlarına yenilerini ekledi. İki saatten beri işini çok metotlu ve dikkatli yapıyordu. Ve bu işin anlamsızlığının da farkındaydı.

Ama Sheerin'in gözlerindeki alaylı ışıltıdan da anlaşıldığı gibi, dikkatle not tutması sayesinde oyalanıyor, böylece gökyüzünün ağır ağır korkunç bir morumsu-kızıllığa büründüğünü unutmaya çalışıyordu. Gökyüzü yeni soyulmuş dev bir pancara benziyordu.

Hava nedense yoğunlaşmıştı. Alacakaranlık sanki elle tutulabilecek bir cisimmiş gibi ağır ağır odaya yayılıyordu. Meşalelerin ucundaki titreyen sarı ışıktan daireler o loşlukta daha belirginleşmekteydiler. İçersi duman kokuyor, meşaleler yanarken kıkır kıkır gülen bir insanınkine benzeyen sesler çıkarıyorlardı. Çalışan bir adam ayaklarının ucunda masasının etrafında dolaşırken hafif bir ses duyuluyordu. Bazen buna gölgelere bürünen bir dünyada sakin davranmaya çalışan birinin o ani iç çekişi karışıyordu.

Dışarıdan gelen gürültüleri ilk duyan Theremon oldu. Eğer kubbeli odaya çok derin bir sessizlik çökmemiş olsaydı farkına varmayacaktı.

Gazeteci doğrularak not defterini cebine soktu. Soluğunu tutarak etrafı dinledi. Sonra istemeye istemeye Beenay'ın fotoğraf makinelerinden biriyle bir güneş gözleme aletinin arasından geçerek pencereye gitti.

Sonra ani haykırışı sessizliği yardı. «Sheerin!»

Bütün işler durdu. Psikolog bir an sonra gazetecinin yanındaydı. Aton da ona katıldı. Yüksekteki küçük iskemlesinde oturan ve dev güneş gözlem aletiyle gökyüzünü inceleyen Yimot 70 bile duraklayarak aşağıya baktı.

Dışarıda Beta artık tutuşmuş bir kıymığa benziyordu. Güneş son kez çaresizce Lagash'a bakıyordu. Kent yönündeki doğu ufku Karanlıkta kaybolmuştu. Saro'dan gözlemevine kadar uzanan yol iki tarafı koruluk olan donuk kırmızı bir çizgiye benziyordu. Ağaçlar tek tek gözükmüyorlardı artık. Devamlı kara bir gölgeye dönüşmüşlerdi.

Ama dikkati çeken karayoluydu. Çünkü bu yoldan yine kara ve çok daha tehlikeli bir yığın akıyordu.

Aton çatlak bir sesle, «Kentten gelen deliler!» diye bağırdı. «Geldiler! Sonunda buraya eriştiler!»

Sheerin, «Tam tutulmaya ne kodar var?» dedi.

«On beş dakika... Ama... ama onlar beş dakika sonra burada olacaklar.»

«Sen bunu bırak. Yardımcılarının çalışmalarını sağla. Biz onları içeri sokmayız. Burası bir kaleden farksız. Aton gözünü o genç Müridden de ayırma. Theremon, siz benimle) gelini»

Sheerin kapıdan fırladı. Theremon da peşindeydi. Merdiven, ortadaki boşluğun etrafında döne döne iniyor, sonra kurşuni bir renge bürünerek gözden kayboluyordu.

İki adam o telaş arasında elli adım kadar aşağıya indiler. Bu yüzden kubbeli odanın açık kapısından sızan sarı ışık gözden kayboldu. Şimdi aşağıda ve yukarıda koyu gölgeler vardı. Bunlar psikologla gazeteciyi eziyorlardı sanki.

Sheerin durarak tombul elini göğsüne bastırdı. Gözleri yuvalarından uğramış, sesi kuru bir öksürüğe dönüşmüştü. «Ben... soluk... alamıyorum. Sen... aşağı... in. Bütün kapıları kapat...»

Theremon birkaç basamak indi, sonra da durup Sheerin'e baktı. «Dur! Bir dakika dayanabilir misin?» O da soluk soluğaydı. Ciğerlerine girip çıkan hava bala dönüşmüştü sanki. Yalnız başına o esrarlı Karanlığa dalma fikri yüzünden içinde bir şey paniğe kapılmış avaz avaz haykırıyordu.

Theremon da korkuyordu Karanlıktan!

Gazeteci konuşmasını sürdürdü. «Burada bekle! Ben bir saniye sonra döneceğim.» Artık resmiyeti unutmuştu. Basamaklardan ikişer ikişer çıktı. Kalbi deli gibi çarpıyordu ama bunun tek nedeni böyle koşması değildi. Kubbeli odaya telaşla dalarak yanan çubuklardan birini kaptı. Bu pek pis kokuyor, çıkan dumanlar gözlerini yakıyordu. Neredeyse etrafını göremeyecekti. Ama çubuğu sanki sevinçle öpmek istiyormuş gibi tutuyordu. Tekrar hızla merdivenden inerken meşalenin alevi geriye doğru uçuşuyordu.

Theremon üzerine eğildiği zaman Sheerin gözlerini açarak inledi. Gazeteci onu şiddetle sarstı. «Haydi, kendini topla. Işığımız var.»

Meşaleyi aşağıya doğru tuttu. Sendeleyen psikoloğu dirseğinden tutarak onunla birlikte aşağıya indi. İki odam meşalenin oluşturduğu ışık gölcüğünden çıkmıyorlardı.

İlk kattaki büroların ışıkları yanıyordu. Theremon duyduğu dehşetin hafiflediğini hissetti.

Kabaca, «Al.» diyerek meşaleyi Sheerin'e verdi. «Dışarıdan sesleri geliyor!»

Gerçekten de öyleydi. Birileri boğuk seslerle anlaşılmaz bir şeyler haykırıyorlardı.

Ama Sheerin haklıydı. Gözlemevi gerçekten bir kaleden farksızdı. O pek çirkin olan Neo Gavot tarzında yapılmıştı. Geçen yüzyıldan kalmaydı. Ve bina yapılırken güzellikten çok, sağlamlık ve dayanıklılığa önem verilmişti.

Pencereleri iki buçuk santim enindeki, beton çerçevelere gömülmüş çubuklar koruyordu. Taş duvarları şiddetli bir deprem bile yıkamazdı. Ana kapı ise pek büyük bir meşe tahtasından yapılmış ve demirle de sağlamlaştırılmıştı. Theremon sürgüleri sürerken boğuk bir şangırtıyla kaydılar.

Sheerin koridorun diğer ucunda bitkince küfrediyordu. Arka kapının kırılmış olan ve artık bir işe yaramayan kilidini işaret ediyordu. «Latimer buradan içeri girmiş olmalı.»

Theremon sabırsızca, «Orada öyle durma!» diye bağırdı. «Eşyaları o kapının önüne sürüklememe yardım et! O meşaleyi de gözlerime sokma! Dumandan boğulacağım!»

Konuşurken ağır bir masayı kapıya dayadı. Ve iki dakika içinde bir barikat kurdu. Belki bu güzel ve simetrik bir şey değildi ama kolay kolay yerinden kımıldatılması da imkânsızdı.

Uzaklardan ön kapıya inen çıplak yumrukların hafif gürültüsü geliyordu. Dışarıdan yükselen çığlık ve feryatlar onlarda sanki pek de gerçek değillermiş gibi bir izlenim bırakmaktaydı.

O gurüh Soro Kentinden sadece iki düşünceyle yola çıkmıştı. Gözlemevini yıkarak Müritler gibi ruhlarını kurtarmak ve onları hemen hemen felce uğratan bu çıldırtıcı korkuyu yenmek. Yer-taşıtlarını, silahları, liderliği, hatta örgütlenmeyi bile düşünecek zamanları yoktu. Yürüyerek gözlemevine erişmişlerdi ve şimdi oraya çıplak yumruklarıyla saldırıyorlardı.

Beta'nın son ışıkları, son yakut rengi alevleri müthiş, evrensel bir korkudan başka hiçbir şeyi olmayan bir insanlığı titrek ışınlarla aydınlatıyordu.

Theremon, «Kubbeye dönelim.» diye inledi.

Kubbeli gözlem odasında sadece Yimot hâlâ güneş gözleme aletinin başındaydı ve bir tek o yerinden ayrılmamıştı. Diğerleri fotoğraf makinelerinin etrafında toplanmışlardı. Beenay boğuk bir sesle sinirli sinirli talimat veriyordu.

«Hepiniz şunu iyice anlamalısınız: Tam tutulmadan önce Beta'nın son kez resmini çekeceğim. Ondan sonra camı değiştireceğim. Şimdi... her birinize bir fotoğraf makinesi düşüyor. Hepiniz de... ışık süresini biliyorsunuz...»

Diğerleri soluk soluğa bir şeyler mırıldanarak bunu bildiklerini açıkladılar.

Beenay gözlerini ovuşturdu. «Meşaleler hâlâ yanıyor mu? Neyse, onları görüyorum!» Bir iskemlenin sırt dayama yerine yaslanmıştı. «Şimdi şunu unutmayın: Sakın... sakın güzel, uygun açılar bulmaya çalışmayın. İki yıldızı birden almak için boşuna zaman kaybetmeyin. Bir teki yeterli. Ve... fenalaşmaya başladığınızı hissederseniz... hemen fotoğraf makinesinden uzaklaşın.»

Sheerin kapıda durarak Theremon'a, «Beni Aton'a götür,» diye fısıldadı. «Onu göremiyorum.»

Gazeteci ona hemen cevap vermedi. Astronomların belirsiz siluetleri dalgalanıp bulanıklaşıyordu. Yukarıdaki meşaleler artık sadece sarı birer lekeye dönüşmüşlerdi.

Theremon, «Çok karanlık...» diye inledi.

Sheerin elini öne doğru uzattı. «Aton...» Sendeleyerek ilerledi. «Aton!»

Theremon psikologun arkasından giderek onu kolundan tuttu. «Bekle! Seni ona götüreceğim.» Nasıl olduysa odada ilerlemeyi başardı. Gözlerini Karanlığa karşı kapatmıştı. Kafasını da o Karanlıkların neden olduğu kargaşaya.

Kimse onları duymadı. İkisiyle de ilgilenen olmadı. Sheerin duvara çarptı. «Aton!»

Psikolog titreyen iki elin kendisine dokunduğunu, sonra da geri çekildiğini hissetti. Biri, «Bu sen misin. Sheerin?» diye mırıldanıyordu.

«Aton!» Psikolog normal biçimde nefes almaya çalıştı. «O güruh için endişelenme. Buraya giremeyecekler.»

Mürit Latimer ayağa kalktı. Suratı duyduğu çaresizlik yüzünden çarpılmıştı. Söz vermişti. Sözünü tutmamak ruhunu ölümcül bir tehlikeye atmak olacaktı. Ama aslında ona zorla yemin ettirmişlerdi. Bunu kendi rızasıyla yapmamıştı. Yıldızlar yakında geleceklerdi! Şimdi bir kenara çekilip bu adamların... Ama yine de... şeref sözü vermişti.

Beta'nın son ışınlarına bakan Beenay'in yüzü hafifçe kızıla boyanmıştı. Onun fotoğraf makinesinin üzerine eğildiğini gören Latimer kararını verdi. Kasları gerilirken tırnakları avuçlarına battı.

Mürit saldırıya geçerken çılgınca yalpaladı. Önünde gölgelerden başka hiçbir şey yoktu. Sanki ayaklarının altındaki zemin bile kaybolmuştu. Sonra biri üzerine atıldı ve parmaklar boynunu kavradılar. Müritle düşmanı yere yuvarlandılar.

Latimer dizini bükerek düşmanına şiddetle vurdu. «Bırak kalkayım! Yoksa seni öldürürüm!»

Theremon acı acı bağırdı. Sonra da onu adeta körleştiren bir can acısı arasında, «Seni şerefsiz, kalleş köpek!» diye haykırdı. Gazeteci sanki odada olan her şeyi ayrı izleyebiliyordu.

Beenay'in çatallaşmış bir sesle. «Tamam,» diye bağırdığını duydu. «Çektim. Haydi, fotoğraf makinelerinizin başına!» Sonra güneşin son ışınları da hafifledi ve birdenbire kayboldu.

Aynı anda Beenay son kez boğulurcasına inledi. Sheerin acayip bir çığlık attı. Ani bir hırıltıyla sona eren sinirli bir gülüş. Ve ansızın bir sessizlik. Dışarıya çöken garip, öldürücü bir sessizlik.

Latimer, Theremon'un yarı açılmış parmaklarının arasında birdenbire gevşedi. Gazeteci Müridin gözlerine baktı. Bu gözler camlaşmış, meşalelerin sönük sarı ışığını yansıtıyorlardı. Mürit boş boş bakıyordu artık. Sonra Latimer'in dudaklarının arasından köpük köpük salyaları aktı. Mürit bir hayvan gibi inledi. Gırtlağından yükselmişti bu ses.

Theremon korkunun zoruyla ağır ağır bir dirseğinin üzerinde doğruldu. Pencerenin dışındaki o kanı donduran Karanlığa doğru baktı.

Ve bu Karanlığın arasında Yıldızlar parlıyordu!

Bunlar Arzdan gözle görülen üç bin altı yüz yıldız kadar az da değillerdi. Lagash dev bir yıldız kümesinin ortasındaydı aslında. Otuz bin dev güneş insanın ruhunu kavuran bir haşmetle gezegene bakıyorlardı. Bu insanların kaderine karşı kayıtsızdılar. Onun için bu pek kasvetli ve soğuk dünyada titreyerek esen acı rüzgârdan daha da dondurucuydular.

Theremon sendeleyerek ayağa kalktı. Boğazı sıkışmış, soluk alamıyordu. Vücudunun bütün kasları korkunç bir dehşetle, dayanılamayacak bir korkuyla bükülüyorlardı. Gazeteci çıldırmak

üzereydi ve bunu da biliyordu. İçinde bir yerde birazcık akıl ve denge haykırıyor, o kurtuluş olmayan kara korku seline karşı koymaya çalışıyordu. İnsanın çıldırması ve bunu bilmesi feci bir şeydi. Bir dakika sonra fiziksel açıdan orada olacağını ama asıl özünün, ruhunun öleceğini, kara bir çılgınlıkta boğulacağını bilmesi. Çünkü bu Karanlıktı. Karanlık. Soğuk ve Kıyamet. Evrenin parlak duvarları yıkılmıştı, kara parçaları aşağıya yuvarlanıyorlardı. Theremon'u ezecek, yamyassı edecek ve yeryüzünden sileceklerdi.

Theremon ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek ilerleyen birine çarptı. Ama sonra nasıl olduysa, onun üzerinden aştı. Elleriyle sızlayan boynunu sararak çılgınca bakan gözlerinin görebildiği tek şeye, meşalelere doğru gitti.

«Işık!» diye bir çığlık attı.

Aton bir yerde ağlıyor, çok korkmuş bir çocuk gibi içe dokunacak bir biçimde inliyordu. «Yıldızlar... bütün o Yıldızlar! Hiç bilmiyormuşuz! Hiçbir şeyden haberimiz yokmuş! Bir evrende altı yıldız olmasını önemli bir şey sandık. Yıldızlar aldırmadı. Karanlık sonsuza sonsuza sonsuza kadar duvarlar yıkılıyor ve bilmiyorduk bilemezdik, hiçbir şeyi anlayamadık...»

Biri bir meşaleyi kapmaya çalıştı. Meşale yere düşerek söndü. Aynı anda kayıtsız Yıldızların o korkunç görkemi onlara hızla daha yaklaştı.

Pencerenin dışında, Saro Kenti yönünde, ufukta bir kırmızılık belirdi. Büyüdü. Güçlenerek parlaklaştı. Ve etrafa yayılan ışıkların güneşle hiçbir ilişkisi yoktu.

O uzun gece yine başlamıştı.

C. BORUSU

Albay Anthony Windham diğer yolcularla birlikte sokulduğu kamaradan bile çarpışmanın nasıl gittiğini sezebiliyordu. Bir süre her taraf derin bir sessizliğe gömülmüş ve yolcular da sarsılmamışlardı. Bu da uzay gemilerinin arasında astronomik bir uzaklık olduğunu gösteriyordu. Birbirleriyle çiftli enerji atışlarıyla savaşıyorlardı. Herhalde güçlü enerji alanlarından oluşan savunma sistemleri de vardı.

Windham çarpışmanın bir tek biçimde sona ereceğini biliyordu. İçinde bulundukları silahlarla donatılmış bir yük gemisiydi sadece. Mürettebat onu güverteden uzaklaştırmadan önce, düşman Kloro'ların hafif bir kruvazörle yaklaştıklarını görmüştü.

Ve daha yarım saat geçmeden Windham'ın beklediği oldu. Gemi birkaç kez şiddetle sarsıldı. Uzay gemisi fırtınaya yakalanmış bir transatlantik gibi yalpalayıp yan yatarken yolcular öne arkaya sallandılar. Ama uzay her zamanki gibi sessiz ve sakindi. Bu sarsıntıların nedeni geminin pilotuydu. Geminin yuvarlanıp sallanması için borulardan çaresizce buhar salıveriyordu. Bu da ancak, o kaçınılmaz şeyin olduğu anlamına gelebilirdi. Arz gemisinin koruma kalkanlarının gücü boşalmıştı, artık doğrudan bir vuruşu karşılayacak durumda değildi.

Albay Windham alüminyum bastonuna dayanarak dengesini bulmaya çalıştı. Ben yaşlı bir adamım, diye düşünüyordu. Bütün yaşantımı silahlı kuvvetlerde geçirdim. Ama bir tek çarpışma bile görmedim. Şimdi etrafımda savaş oluyor. Ama ben yaşlı, şişman ve topalım. Emrimde de hiç asker yok.

O Kloro canavarları neredeyse gemimize girecekler. Onların savaş yöntemleri böyle. Tabii uzay giysileri onları biraz engelleyecek. Çok kayıp da verecekler. Ama onlar Arz gemisini ele geçirmek istiyorlar.» Windham yolculara baktı. Bir an kendi kendine, silahları olsaydı, dedi. Ve ben de onlara komuta edebilseydim...

Sonra bu düşüncesinden vazgeçti. Porter'in paniğe kapılmış olduğu beliydi. Leblanc adlı delikanlı do ondan aşağı kalır durumda değildi. Polyorketes kardeşler... kahretsin, Windham onları bir türlü birbirinden ayıramıyordu. İki kardeş şimdi bir köşeye çekilmişler, birbirlerinden başkasıyla konuşmuyorlardı. Mullen onlardan farklıydı. Dimdik oturuyordu; suratında ne korku vardı, ne de başka duyguların izleri. Ama onun boyu da ancak bir buçuk metre kadardı. Herhalde yaşamı boyunca eline bir kez olsun bir silah almamıştı. Hiçbir şey yapamazdı Mullen.

Sonra Stuart. Yüzünde her zaman yarı donmuş bir gülümseme vardı. Ve her sözü alaylıydı. Windham yan yan onu süzdü. Stuart orada oturmuş, o ölü beyazı ellerini açık kumral saçlarının arasına sokmuştu. Albay, zaten o takma elleriyle hiçbir işe yarayamaz, diye düşündü.

Sonra gemi sarsıldı. Düşman kruvazörünün onlarınkine bordaladığı anlaşılıyordu. Beş dakika sonra koridorlarda çarpışma başladı. Polyorketes kardeşlerden biri haykırarak kapıya doğru atıldı. Diğeri, «Aristides!» diye bağırdı. «Dur!» Kardeşinin peşinden koştu.

Her şey çok çabuk olup bitti. Aristides kapıdan koridora fırladı. Polyorketes kardeşlerden biri bir çığlık attı. Bir an. Sonra sesi kesildi. Kapıya giden Windham geride kalan o kararmış et yığınını görünce dehşetle döndü. Çok garip, dedi kendi kendine. Bütün yaşamım boyunca üniforma giydim ama şimdiye kadar şiddetli bir ölüm olayıyla hiç karşılaşmadım.

Sağ kalan diğer Polyorketes'i kamaraya sokmak için diğer bütün yolcular uğraşmak zorunda kaldılar.

Çarpışmanın neden olduğu gürültü hafifledi.

Stuart, «Bu iş tamam,» dedi. «Başımıza sadece seçme iki nöbetçi dikecek ve bizi kendi gezegenlerinden birine "götürecekler. Tabii savaş esiri sayılacağız.»

Windham şaşırdı. «Yani bizim gemide sadece iki Kloro mu kalacak?»

Stuart, «Onların âdeti böyle,» diye açıkladı. «Neden sordunuz, albay? Gemiyi geri almak için kahramanca bir baskına komuta etmeyi mi düşünüyorsunuz?»

Windham kıpkırmızı kesildi. «Kahretsin! Ben sadece bilgi almak istedim.» Vakarla ve otoriter bir tavırla konuşmaya çalışmıştı. Ama bunu başaramadığının farkındaydı. O sadece topal bir ihtiyardı.

Belki de Stuart haklıydı. O Kloro'ların arasında yaşamıştı. Gelenek ve göreneklerini biliyordu.

John Stuart tâ başından beri Kloro'ların centilmen olduklarını iddia etmişti. Yolcular yirmi dört saatten beri kamarada hapistiler. Şimdi Stuart parmaklarını oynatarak yumuşak artiplazma'da beliren kırışıkları seyrediyor, bir yandan da bu iddiasını tekrarlıyordu.

Sözlerinin diğerlerinde kötü tepkiler uyandırması hoşuna gidiyordu. İnsanlar «havalarının alınması» için yaratılmışlardı. Her biri hava dolu mesanelere benziyordu, elleri de vücutları gibi et ve kemiktendi.

Özellikle albay olduğunu öne süren Anthony Windham, Stuart'ın sinirine dokunuyordu. O da buna inanmaya hazırdı. Emekli bir albay, diye düşünüyordu. Herhalde kırk yıl önce bir köy alanında milisleri talim ettiriyordu. Dikkati çekecek biri değildi. Bu nedenle de onu tekrar hizmete çağırmadılar. Arzın giriştiği ilk yıldızlar arası savaş gibi çok acil bir durumda bile...

«Düşman hakkında söylediklerin hiç de hoş değil, Stuart. Takındığın tavırdan hoşlandığımı söyleyemem.» Windham bu sözleri dikkatle kırpılmış bıyığının altından zorla söylüyordu sanki. Başı da son askeri modaya göre traş edilmişti. Başının ortası çıplaktı, kenarlardan kırçıl saçlar çıkmaya başlıyordu. Yumuşak yanakları aşağıya doğru sarkmıştı. Hem bu nedenle, hem de etli burnundaki ince kırmızı damarlar yüzünden sanki henüz yafasını toparlayamamış gibi gözüküyordu. Onu sabahın erken saatinde, birdenbire uyandırıvermişlerdi sanki.

Stuart, «Saçma.» dedi. «Şimdiki durumu tersine çevirelim. Bir Arz savaş gemisinin bir Kloro yolcu gemisini ele geçirdiğini düşünelim. Sizce Kloro gemisindeki sivil yolcuların durumu ne olurdu?»

Windham soğuk bir tavırla, «Arz filosunun savaşla ilgili bütün yıldızlar arası kurallara uyduğundan eminim,» diye cevap verdi.

«Ama ne yazık ki, yıldızlar arası kural diye bir şey yok. Biz onların gemisine birkaç kişilik bir mürettebatı bıraksaydık, onlar sağ kalan esirlerin yaşayabilmeleri için klor atmosferinin sağlanmasını sürdürmek zahmetine katlanırlar mıydı? Kaçak sayılmayacak kişisel eşyalarını yanlarına almalarına izin verirler miydi? Onlara en rahat kamarayı ayırırlar mıydı vb.vb.vb?»

Ben Porter, «Lütfen sesini kes,» diye homurdandı. «Tanrı aşkına! Bir daha şu vb. vb. vb.'lerini duyarsam çıldırırım!»

Stuart, «Çok üzgünüm,» diye mırıldandı. Ama hiç de üzülmüş değildi.

Porter kendini bilmez haldeydi. İnce suratı ve gaga burnu terden parlıyordu. Yanaklarının içini dişleyip dururken birdenbire yüzünü buruşturdu. Sonra dilini ısırdığı noktaya dayadı. O anda büsbütün bir palyaçoya benzedi.

Stuart, diğerlerinin damarına basmaktan sıkılmaya başlıyordu. Windham pelte gibi bir hedefti. Porter ise acıyla kıvranmaktan başka bir şey yapamıyordu. Diğer yolcular sessizleşmişlerdi. Demetrios Polyorketes o anda ıstırap dolu sessiz bir dünyada yaşıyordu. Herhalde gece hiç uyumamıştı. Çünkü huzursuz olan Stuart vaziyetini her değiştirişinde yanındaki portatif karyolada yatan Polyorketes'in boğuk bir sesle bir şeyler mırıldandığını duymuştu. Söylediği şeyler arasında sık sık, «Ah, kardeşim!» diye inlemişti.

Demetrios Polyorketes şimdi yatağında sessizce oturuyor, kızarmış gözlerini devirerek diğer tutsaklara bakıyordu. Yüzü geniş ve esmerdi, traş olmamıştı. Stuart. Polyorketes'e bakarken adam yüzünü nasırlı avuçlarına gömdü. Şimdi sadece kalın telli, kıvırcık saçları gözüküyordu-

Polyorketes usulca sallanıyordu ama artık diğer yolcular da uyandıkları için sesini çıkarmıyordu.

Claude Leblanc bir mektubu okumaya çalışıyor ama pek başaramıyordu. Altı yolcunun en genciydi, üniversiteden hemen hemen yeni mezun olmuştu ve evlenmek için Arza dönüyordu. Stuart o sabatı sessizce ağlarken yakalamıştı onu. Delikanlının pembe beyaz yüzü kızarmış, leke leke olmuştu. Kalbi kırılmış bir çocuğa benziyordu. Sapsarıydı saçları, iri mavi gözleri ve dolgun dudaklarıyla bir kız gibi güzeldi. Stuart onunla evleneceğine söz veren kızın nasıl biri olduğunu düşündü. Leblanc'ın nişanlısının resmini görmüştü. Zaten gemide fotoğrafı görmeyen kalmış mıydı? Kız fazla bir özelliği olmayan o güzellerdendi. Zaten insan o yüzden nişanlı kızların resimlerini birbirinden ayırt edemezdi ya. Stuart, ama ben kız olsaydım, dedi kendi kendine. Daha erkek halli birini seçerdim.

Geriye Randolph Mullen kalıyordu. Açıkçası, Stuart bu adamı anlayamıyordu. Altı yolcudar sadece Mullen uzun bir süre Arkturus dünyalarında yaşamıştı. Stuart da o gezegenlerde bir ildeki mühendislik fakültesinde bir dizi konferans verecek kadar kalmıştı. Alanı astronotik mühendislikti onun. Albay Windham bir tura katılmıştı. Porter Arzdaki konserve fabrikaları için yabancı sebze özü satın almaya çalışıyordu. Polyorketes kardeşler Arkturus'ta bostancılıkla hayatlarını kazanmayı denemişlerdi. Ama iki mevsim sonra bu işten vazgeçmişlerdi. Topraklarını kârla satmayı başarmışlar, Arza dönüyorlardı.

Oysa Randolph Mullen on yedi yıldan beri Arkturus sisteminde yaşıyordu. Stuart içinden yolcular birbirleri konusunda nasıl böyle çabucak bilgi sahibi olabiliyorlar, diye sordu. Stuart'ın bildiği kadarıyla, bu ufacık tefecik adam yolculuk sırasında pek ağzını açmamıştı. Her zaman nazik ve terbiyeliydi. Bir başkasının geçmesi için yana çekiliyordu hep. Sözcük dağarcığı da sanki, «Teşekkür ederim,» ve «izninizle,» sözcüklerinden oluşmuştu. Ama yine de herkes onun on yedi yıldan beri ilk kez dünyaya döndüğünü öğrenmişti.

Mullen insanı sinir edecek kadar derli toplu bir adamdı. O sabah kalktığı zaman yatağını düzgünce yapmış, traş olmuş, yıkanmış ve giyinmişti. Şu ara Kloro'ların elinde tutsak olması yılların verdiği alışkanlıkları etkilememiş gibiydi. Stuart, Mullen'in bütün bu işleri dikkati çekmeden yaptığını görüyordu. Ayrıca adamın diğerlerinin pasaklılığını hiç onaylamıyormuş gibi

bir hali yoktu. Şimdi de orada, hemen hemen özür dilermiş gibi bir tavırla oturuyordu. Arkasında ancak fazla tutucu kimselerin giydikleri türde bir giysi vardı. Ellerini kucağında gevşekçe birbirlerine kenetlemişti. Üst dudağının üzerindeki ince bıyığı gülünç bir biçimde suratındaki resmi ifadeyi daha da ciddileştiriyordu.

Mullen daha çok bir muhasebecinin karikatürüne benzemekteydi. Stuart, işin garibi, diye düşündü. Adam gerçekten de muhasebeci. Kayıt defterinde görmüştü. «Randolph Fluellen Mullen. İşi: Muhasebeci. İşverenleri: Prime Karton Kutu Şt., Tobias Caddesi 27 numara. Yen Varşova, Arkturus I!.»

«Bay Stuart?»

Stuart başını kaldırdı. Leblanc yanına gelmişti. Alt dudağı hafifçe titriyordu. Stuart insanın bir başkasına anlayışla nasıl davrandığını anımsamaya çalışarak, «Ne var, Leblanc?» dedi.

«Bana söyleyin, gitmemize ne zaman izin verecekler?»

«Ben nereden bileyim?»

«Herkes sizin Kloro gezegenlerinden birinde yaşadığımızı söylüyor. Biraz önce siz onların 'centilmen' olduklarından söz ettiniz.»

«Şey, evet. Ama centilmenler bile kazanmak için savaşlara girerler. Herhalde savaş sona erinceye kadar tutsak olarak kalacağız.»

«Ama savaş yıllarca sürebilir! Margaret bekliyor. Nişanlım benim öldüğümü sanacak!»

«Sanırım onların gezegenine ulaştıktan sonra ailelerimize mesaj göndermemize izin verirler.»

Porter'in boğuk sesi duyuldu. Telaşla, «Buraya bak!» dedi. «Madem bu iblisler hakkında çok şey biliyorsun, o halde şunu söyle: Ellerinde tutsakken bize neler yapacaklar? Bize nasıl yiyecekler verecekler? Bizim için oksijeni nereden bulacaklar? Onlar bizi öldürecekler! Bundan eminim!» Bir an durdu, sonra da yeni aklına gelmiş gibi ekledi. «Beni bekleyen bir karım var.»

Stuart saldırıdan önceki günlerde Porter'in karısından söz ettiğini duymuştu. O yüzden de bu sözlerinden hiç etkilenmedi. Porter tırnakları iyice kemirilmiş parmaklarıyla Stuart'ın kolunu çekiştirip duruyordu. Adam müthiş bir tiksintiyle ondan uzaklaştı. O çirkin. ellere dayanamayacaktı. Bu iğrenç şeylerin gerçek etten olması onu çıldırtıyordu. Oysa kendi çok biçimli ve beyaz elleri yabancı bir .lateksten üretilmiş, insanla alay eden birer kopyaydı.

Stuart, «Bizi öldürmeyecekler,» dedi. «Öldürmek niyetinde olsalardı, çoktan öldürürlerdi. Dinleyin. Bildiğiniz gibi, biz de Kloro'lardan tutsaklar alıyoruz. Karşı tarafın sizinkilere iyi davranmasını istiyorsanız, siz de elinizdeki tutsaklara aynı dikkati gösterirsiniz. Mantık bunu gerektirir. Kloro'lar ellerinden geleni yapacaklar. Yiyecekler pek hoş olmayabilir. Ama Kloro'lar kimya alanında bizden üstünler. En üstün oldukları konu bu. O yüzden hangi yiyeceklere ve ne kadar kaloriye ihtiyacımız olduğunu tamı tamına hesaplayacaklar. Biz de yaşayacağız. Bunu sağlayacaklar.»

Windham, «Gitgide daha çok lanet olasıca bir 'yeşil yanlısı' gibi konuşmaya başlıyorsun, Stuart» diye homurdandı. «Bir Arzlının o yeşil adamlardan senin gibi söz ettiğini işitmek midemi bulandırıyor. Kahretsin! Nerede kaldı senin sadakatin?»

«Ben gerekli gördüğüm şeylere karşı sadakat duyarım. Dürüstlüğe. İyiliğe. Bunun büründüğü biçim de beni ilgilendirmez.» Stuart ellerini kaldırdı. «Bunları görüyor musunuz? Bu elleri

Kloro'lar yaptı. Onların gezegenlerinden birinde altı ay oturdum. Ellerimi dairemdeki havalandırma makinesine kaptırdım ve paramparça oldu. Kloro'ların bana verdikleri oksijenin az olduğunu düşünüyordum. Ama aslında bu doğru değildi. Neyse... Makineyi kendi kendime ayarlamaya çalıştım. Suç bendeydi. İnsan bir başka kültürün yarattığı makinelerle oynamamalıdır. Kloro'lardan biri arkasına bir atmosfer tulumu giyerek yanıma koştu. Ama o arada ellerimi kurtarmakta çok geç kalmış oldu.

«Kloro'lar bu 'artiplazma' denilen nesneyi benim için yarattılar. Ellerimi ameliyat ettiler. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Oksijen atmosferinde çalışabilecek araç gereç ve besleyiciler yaratmaları gerektiği anlamına. Operatörlerinin arkalarında atmosfer giysileriyle nazik bir ameliyat yapmak zorunda kaldıkları anlamına. Ve artık benim de ellerim var.» Stuart haşin bir tavırla gülerek yumruklarını zorlukla sıktı. «Eller...»

Windham, «Sen de buna karşılık dünyaya olan sadakatini satacaksın, öyle mi?» dedi.

«Sadakatimi satmak mı? Siz çıldırmışsınız. Ben yıllar boyunca bu ellerim yüzünden Kloro'lardan nefret ettim. Bütün bunlar olmadan önce Trans-Galaktik Uzay Yollarında Baş Pilottum. Şimdi? 'Bana masa başında yapılacak görevler veriliyor. Arada sırada da konferanslar vermek için çağrılıyorum. Suçun bende olduğunu çok uzun bir süre sonra anlayabildim. Kloro'ların ise iyi bir rol oynadıklarını. Onların da kendilerine özgü ahlak kuralları var. Ve bunlar bizimkiler kadar iyi. Eğer içlerinden bazıları budalalık etmeseydi bu savaş çıkmazdı. Tabii bizden bazılan da budalaca davranmasalardı. Savaş sona erdikten sonra...»

Polyorketes ayağa fırlamıştı. Bostancı kalın parmaklarını avuçlarına doğru bükmüştü. Kara gözleri alev alev yanıyordu. «Sözlerin hoşuma gitmedi, ahbap.»

«Neden?»

«Günkü o lanet olasıca yeşil piçleri fazla övüyorsun. Demek Kloro'lar sana iyi davrandılar? Güzel! Ama onların .kardeşime iyi davrandıklarını söyleyemeyiz, öyle değil mi? Aristides'i öldürdüler. Belki ben de seni öldürürüm, seni aşağılık yeşil casusu!»

Ve saldırdı.

Stuart öfkeli bostancıya karşı koyabilmek için ellerini tam zamanında kaldırabildi. Polyorketes'i bir bileğinden kavrarken, «Kahrolsun!» diye bağırdı. «Ne oluyor...» Adamın boğazını kavramaya çalışan eline engel olmak için bir omzunu kaldırdı.

Ama artiplazma aslında fazla sert bir madde değildi. Bostancı elinden fazla zorlanmadan kurtuldu.

Windham anlaşılmaz bir şeyler haykırıyor, Leblanc o düdük gibi sesiyle, «Durun! Durun!» diye bağırıyordu. Ama bir şeyler yapmaya çalışan Mullen oldu. Ufacık tefecik adam arkadan yaklaşarak kollarını bostancının boynuna doladı ve olanca gücüyle çekti. Pek fazla etkili olamadı. Polyorketes sırtına tırmanan adamın ağırlığının bile farkında değildi. Ayakları yerden kesilmiş olan Mullen çaresizce sağa sola sallanıyordu. Ama yine de kollarını Polyorketes'in boynundan çözmüyordu. Stuart da bu sayede bostancının elinden kurtularak Windbam'ın alüminyum bastonunu kapmayı başardı.

«Bana yaklaşma, Polyorketes,» dedi. Soluk soluğa kalmıştı. Onun yeniden saldırmasından korkuyordu. İçi boş alüminyum boru pek işine yarayacak gibi değildi. Ama tabii kendini

savunmak için o güçsüz ellerinden daha çok işe yarardı.

Mullen ellerini bostancının boynundan çözmüş, ihtiyatla etrafında dönüyordu.

Polyorketes bir an hiç kımıldamadı. Kabarık saçlı başını önüne eğmiş öylece duruyordu. Sonra. «Hiç yaran yok,» diye mırıldandı. «Kloro'ları öldürmeliyim. Sen de söylediklerine dikkat et. Stuart. Fazla gevezelik edersen, başın belaya girebilir. Hem de kötü biçimde.»

Stuart alnını koluyla silerek bastonu hızla Windham'a uzattı. Albay onu sol eliyle aldı. Diğer eliyle çıplak başını bir mendille hızlı hızlı siliyordu.

Sonra, «Baylar,» dedi. «Böyle şeylerden kaçınmalıyız.

Bu tür olaylar itibarımızı azaltır. Ortak düşmanımızı unutmamalıyız. Biz Arzlıyız ve uygun biçimde davranmalıyız. Yani Galaksiyi yöneten bir ırkın üyeleri gibi. Bizden aşağı yaratıkların karşısında kendimizi küçük düşüremeyiz.»

Stuart yorgun yorgun içini çekti. «Evet, albay. Artık nutkun geri kalanını yarın söylersiniz.» Mullen'e döndü. «Size teşekkür etmek istiyorum.» Bu onu rahatsız etti. Ama böyle yapmak zorunda olduğuna inanıyordu. Bu ufacık tefecik muhasebeci onu şaşırtmıştı.

Mullen fısıltı sayılacak kadar alçak ve ifadesiz bir sesle. «Bana teşekkür etmeyin. Bay Stuart,» dedi. «Bu yapılması gereken en mantıklı şeydi. Savaşın sonuna dek tutsak kalacaksak, o zaman tercüman olarak sizden yararlanacağız belki de. Ne de olsa siz Kloro'ları anlayabiliyorsunuz.»

Stuart kaskatı kesildi. Tam bir muhasebeciye yakışacak mantık dizisi, diye düşündü. Fazla makul. Duygudan yoksun. Şimdiki tehlike ve ilerdeki yarar. Giderler ve gelirler düzgünce dengelenmiş. Mullen'in yardımıma başka nedenle koşmasını isterdim. Hangi nedenle? Bencillikle ilgisi olmayan, dürüst bir nedenle mi? Stuart sessizce gülerek kendisiyle alay etti. İnsanlardan idealizm beklemeye başlıyordu. İyi, dürüst, bencil güdüler yerine idealizm!

Polyorketes uyuşmuş gibiydi. Acı ve öfkesi içini kemiren asitti sanki. Ama durumunu açıklayabilmesi için yeterli sözcük yoktu. Çenesi düşük, beyaz elli Stuart gibi olsaydı, durmadan konuşur, belki de rahatlardı. Onun yerine şimdi burada oturuyordu ve benliğinin yarısı ölmüştü. Artık kardeşi yoktu. Aristides ölmüştü...

Her şey o kadar çabuk olup bitti ki, diye düşünüyordu. Geri dönebilseydim ve durumu kavrayacak bir saniyem daha olsaydı, Aristides'i yakalar, tutar ve bırakmazdım. Böylece onu kurtarırdım.

Ama Polyorketes en çok Kloro'lardan nefret ediyordu. İki ay öncesine kadar onların adlarını pek duymamıştı bile. Oysa şimdi onlardan öylesine nefret ediyordu ki, birkaç Kloro gebertebilmek için memnunlukla ölmeye razıydı.

Bostancı başını kaldırmadan, «Bu savaşın başlamasına ne sebep oldu,» diye sordu. «Ha?»

Kendisine Stuart'ın cevap vereceğinden korkuyor, onun sesinden nefret ediyordu. Ama konuşan kabak kafalı Windham oldu.

Albay, «En önemli neden Wyandotte sistemindeki madencilik hakları konusunda çıkan anlaşmazlıktı, efendim,» diye açıkladı. «Kloro'lar Arzın topraklarına el uzattılar.»

«Her iki gruba da bol yer vardı, albay.»

Polyorketes bu sesi duyunca başını kaldırdı. Dudakları gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. Stuart'ı uzun süre susturmak imkânsızdı. İşte yine konuşuyordu. Bu sakat elli, ukala, Kloro âşığı!

Stuart, «Uğrunda savaşmaya değer miydi, albay?» diyordu. «Biz birbirimizin dünyalarından yararlananlayız. Klorlu gezegenleri bizim hiçbir işimize yaramaz. Bizim oksijenli gezegenlerimiz de Kloro'ların işine. Klor bizi öldürür. Oksijen de onları. Aramızdaki düşmanlığı sonsuza dek sürdürebilmemiz olanaksız. Irklarımız aynı gezegenlerde yaşayamazlar. O halde iki ırkda aynı havasız asteroidlerden demir çıkarmak istediği için savaşmak neden? Galakside öyle milyonlarca asteroid var.»

Windham, «Gezegenin şerefi diye bir şey var...» diyecek oldu.

«Gezegenin gübresi! Böyle bir neden bu gülünç savaşı nasıl bekli gösterebilir? Sadece ileri karakollarda çarpışabiliyoruz. Sonunda bu savaş bir dizi eldeki yerleri koruma harekâtına dönüştü. Sonunda yapılacak karşılıklı görüşmelerle çözümlenecek. Aslında daha başlangıçta kolaylıkla yapılabilirdi. Bu savaş bize de, Kloro'lara da bir şey kazandırmayacak.»

Polyorketes istemeye istemeye Stuart'a hak verdi. Arz ya da Kloro'ların demiri nereden aldıkları onu ve Aristides'i ilgilendirir miydi?

Bu Aristides'in uğrunda ölebileceği bir şey miydi?

Küçük ihtar zili vızıldadı.

Polyorketes kafasını çabucak kaldırdı. Sonra da ağır ağır ayağa kalktı. Dudakları gerilmişti yine. Şu anda kapıda bir tek şey olabilirdi. Bostancı yumruklarını sıkarak bekledi. Stuart yan yan ona doğru gidiyordu. Polyorketes bunu farkederek kendi kendine güldü. Kloro içeri girsin, dedi içinden. Stuart da, diğerleri de beni durduramazlar.

«Bekle, Aristides! Bir dakika bekle! Onlara hesabın bir bölümünü ödeteceğim.»

Kapı açılarak içeriye bir yaratık girdi. Arzlıların uzay kılığının bir karikatürüne benzeyen, balon gibi acayip bir şeye bürünmüştü.

Garip, anormal ama pek de kötü olmayan bir ses duyuldu. «Arzlılar, ben ve arkadaşım biraz da kuşkuyla...»

Ses birdenbire kesildi. Çünkü Polyorketes kükreyerek saldırdı. Dövüş tekniğiyle ilgili, hiçbir yanı yoktu bu saldırının. Öküzlere yakışacak bir güçle ileri atılmıştı. Siyah saçlı kafasını eğmiş, kalın kollarını yana açmış ve üzerleri kıllı parmaklarım Kloro'yu boğmaya hazırlandığım belirtecek bir biçimde bükmüştü. Ayaklarını vurarak koşuyordu. Stuart engel olma fırsatı bulamadan bostancı onu kenara itti. O da döne döne giderek bir portatif karyolanın üzerine devrildi.

Kloro kendini yormadan elinin tersiyle Polyorketes'i durdurabilir ya da onun geçmesi için yana çekilebilirdi. Ama yaratık ikisini de yapmadı. Çevik bir hareketle silahını kaldırdı. 6undan fışkıran pembemsi bir radyasyon saldıran Arzlıya erişti. Polyorketes sendeledi ve yere yığıldı. Gövdesi son vaziyetindeydi hâlâ. Tek ayağını kaldırmış, sanki birdenbire felce uğramıştı. Bostancı yana devrildi. Şimdi orada yatıyordu. Gözlerinde çılgınca bir öfke vardı.

Kloro, «Bu durum geçici,» diye açıkladı. Polyorketes'in kendisine saldırmaya kalkmasına kızmış gibi bir hali yoktu. Sonra tekrar, «Ben ve arkadaşım biraz da kuşkuyla bu odadaki belli bazı gürültülerin farkına vardık,» diye başladı. «Karşılayabileceğimiz bir ihtiyacınız var mı?»

Stuart portatif karyolaya çarptığı zaman sıyrılmış olan dizini öfkeyle ovuşturuyordu. «Hayır. Teşekkür ederiz, Kloro.»

Windham azametle, «Buraya bakın!» diye bağırdı. «Bu büyük bir rezalet! Hemen serbest bırakılmamızın sağlanmasını istiyoruz.»

Kloro bir böceğinkini andıran küçücük kafasını Windham'a doğru çevirdi. Onlara alışık olmayanların hoşlarına gidecek bir şey değildi bu. Aslında Kloro bir Arzlı boyundaydı. Ama gövdesinin tepesinde sap kadar irice bir boyun ve ancak şişkinliğe benzeyen bir kafa vardı. Bu kafa öndeki üçgen biçimi, küt bir gaga ve iki yandaki patlak gözden oluşuyordu. Hepsi bu kadar. Kloro'nun başında ne kafatası vardı, ne de beyin. Kloro'nun beyin diye tanımlanabilecek organı bir Arzlının karnı sayılacak yerdeydi. Başı ise sadece bir duyu organıydı. Kloro'nun uzay giysisi kafa hatlarını hemen hemen yakından izliyordu. Yaratığın gözlerinin hemen önünde saydam camdan iki yarım daire vardı. Bunlar, giysinin içindeki klor yüzünden hafifçe yeşilmiş gibi gözüküyordu.

Kloro şimdi gözlerinden birini Windham'a dikmişti. Şişman adam bu yüzden sıkıntıyla titriyordu ama yine de, «Bizi buraya hapsetmeye hiç hakkınız yok,» diye ısrar etti. «Biz savaşçı değiliz ki.»

Kloro'nun kulağa tümüyle yapaymış gibi gelen sesi göğsü sayılabilecek yerdeki kromdan oluşturulmuş küçük bir ızgaradan yükseliyordu. Ses-kutusu basınçlı havayla çalışıyordu. Bunu. Kloro'nun gövdesinin yukarısındaki iki daireden uzanan ince, çatal biçimi, filizleri andıran borular kontrol ediyorlardı. Neyseki bu borucuklar giysinin içinde kaldıkları için gözükmüyordu.

Kloro, «Sen ciddi misin, Arzlı?» diye sordu. «Sanırım savaşla ilgili kuralları duydun. Savaş tutsaklarıyla ilgili olanları da.»

Yaratık kafasını kesik hareketlerle döndürerek etrafına bakındı. Belirli bir cisme önce bir gözüyle, sonra da diğeriyle bakıyordu. Stuart her gözün karındaki beyne ayrı bir mesaj gönderdiğini sanıyordu. Sonra da beyin tam bir bilgi edinebilmek için bu iki ayrı mesajı birleştirmeye çalışıyordu.

Windham'ın artık söyleyebileceği başka bir şey yoktu. Kimsenin yoktu zaten. İkişer kaba kolu ve bacağı olan Kloro diğer ayrıntılarını örten giysi yüzünden biraz insana benziyordu. Yani göğsünden daha yukarıya bakılmazsa. Ancak yaratığın neler hissettiğini anlamak olanaksızdı.

Yolcular Kloro'nun dönerek kamaradan çıkmasını seyrettiler.

Porter öksürdü ve boğulurcasına, «Tanrım!» diye homurdandı. «Şu klor kokusu! Bir şey yapmadıkları takdirde ciğerlerimiz çürüyecek ve hepimiz de öleceğiz!»

Stuart, «Kes sesini!» dedi. «Havada bir sivrisineğin aksırmasına yol açacak kadar klor bile yok. Zaten az bir miktar klorun sana yararı olur. Senin şu grip virüsünü öldürebilir.»

Windham öksürdü. «Stuart. bizi serbest bırakmaları için Kloro dostuna bir şeyler söyleyebilirdin. Kahretsin! Anlaşılan onların önünde bizimle beraberken yaptığın gibi cesaretle davranamıyorsun.»

«O yaratığın ne dediğini duydunuz, albay. Biz savaş tutsağıyız. Ve tutsakların değiş tokuşunu da diplomatlar görüşürler. Bize sadece beklemek düşüyor.»

Kloro içeri girdiği zaman bembeyaz kesilmiş olan Leblanc, ayağa kalkarak telaşla tuvalete koştu. Diğerleri onun öğürdüğünü duydular.

Kabine sıkıntılı bir sessizlik çöktü. Stuart bu çirkin sesi örtmek için bir şeyler bulup söylemeye

çalışıyordu. Ama bunu Mullen başardı. Ufak tefek muhasebeci yastığının altından aldığı bir kutuyu karıştırıyordu.

«Belki Bay Leblanc'ın yatmadan önce bir yatıştırıcı alması iyi olur. 'Bende birkaç tablet var. Onlardan birini memnunlukla veririm.» Mullen hemen arkasından bu cömertliğinin nedenini açıkladı. «Yoksa hiçbirimizi uyutmaz.»

Stuart alayla. «Çok mantıklı,» diye mırıldandı. «O haplardan birini de buradaki şövalye için ayırın. Hatta altısını.» Hâlâ devrildiği yerde yatan Polyorketes'in yanına giderek yere diz çöktü. «Rahat mısın, bebeğim?»

Windham atıldı. «Böyle konuşman hiç de hoş değil, Stuart.»

«Ah, madem onun için bu kadar endişelisiniz, neden siz ve Porter onu kaldırıp karyolasına yatırmıyorsunuz?»

Ve iki adama bu iş için yardım etti. Polyorketes'in kolları şimdi düzensizce titremeye başlamıştı. Stuart'ın Kloro' ların sinir silahları konusunda biraz bilgisi vardı. O yüzden de şimdi bostancının her tarafının karıncalandığını ve acı çektiğini tahmin ediyordu.

Stuart, «Ona fazla nazik davranmayın,» diye söylendi. «Bu lanet olasıca ahmak hepimizin öldürülmesine neden olabilirdi. Üstelik nasıl bir nedenle?» Vücudu kaskatı olan Polyorketes'i bir yana iterek, portatif karyolanın kenarına ilişti. «Beni duyabiliyor musun, Polyorketes?»

Bostancının gözlerinde acayip bir pırıltı vardı. Bir kolunu kaldırmaya çalıştı ama sonra yanına düştü.

«Pekâlâ. Öyleyse beni dinle. Sakın bir daha böyle bir şeye kalkışayım deme. Bir dahaki sefere hepimizi de öldürebilirler. Sen bir Kloro ve o da bir Arzlı olsaydı çabucak ölürdün. Onun için şimdi şunu kafana iyice sok. Kardeşin için üzüldük gerçekten. Çok kötü bir olaydı. Ama suç ondaydı.»

Polyorketes doğrulmaya çalıştı. Stuart onu itti.

«Hayır. Beni dinleyeceksin. Belki de sana söz geçirebileceğim tek an bu. Kardeşinin yolcu bölümünden çıkmaya hiçbir hakkı yoktu. Gidebileceği bir yer de olmadığı gibi. O bizimkilerin önüne çıktı sadece. Onun bir Kloro silahıyla öldürüldüğünden emin olamayız. Belki de onu bizimkilerden biri öldürdü.»

Windham, «Ama bu kadarı da fazla,» diye itiraz etti.

Stuart öfkeyle ona döndü. «Elinizde öyle olmadığını gösteren bir kanıt var mı? Onun nasıl vurulduğunu gördünüz mü? Vücudundan geride kalan parçalardan onu Kloro enerjisinin öldürüp öldürmediğini anlayabilir misiniz? Ya da Arz enerjisinin öldürüp öldürmediğini?»

Polyorketes sonunda konuşmayı başardı. Ağırlaşmış diliyle karmakarışık bir şeyler homurdandı. «Seni pis kokulu yeşil köpek.»

Stuart, «Ben mi?» dedi. «Kafandan neler geçtiğini biliyorum, Polyorketes. Bu felç geçtiği zaman beni hırpalayıp yerden yere vurarak rahatlamayı düşünüyorsun. Eh, öyle yaparsan büyük bir olasılıkla 'hepimiz ölürüz.» Ayağa kalkarak sırtını bölmeye dayadı. Şu anda hepsiyle birden savaşıyordu. «Hiçbiriniz Kloro'ları benim kadar tanımıyorsunuz. Demin gördüğünüz, fizik yapılarımız arasındaki o farklar hiç önemli değil. Önemli olan huylarımız, mizaçlarımız arasındaki fark. Örneğin, Kloro'lar bizim seksle ilgili düşüncelerimizi anlayamıyorlar. Onlar için seks soluk

almak gibi biyolojik bir refleks. Onun için bunu önemsemiyorlar. Ama toplumsal gruplar' Kloro'lar için çok önemi». Unutmayın. Kloro'ların ilk atalarıyla bizim haşarat arasında pek çok benzerlik vardı. Kloro'lar birarada buldukları herhangi bir Arzlı grubunun bir 'toplumsal birim' olduğunu sanıyorlar.

«Ve onlar için bu hemen her şey demek. Aslında ben bunun ne anlama geldiğini pek anlamıyorum. Hiçbir Arzlı da anlayamaz zaten. Ama sonuç şu: Kloro'lar Arzlı bir grubun üyelerin hiçbir zaman birbirlerinden ayıramıyorlar. Bizim bir anneyle çocuğunu birbirlerinden ayırmadığımız gibi. Belki de şu anda bize oldukça yumuşak davranmalarının nedeni içimizden birini öldürdükleri için çok acı çektiğimize inanmaları. Bu yüzden kendilerini suçlu hissediyorlar.

«Ama şunu hiçbir zaman unutmamalısınız: Bizi birarada enterne edecekler. Savaş süresince aynı yerde tutacaklar. Bu düşünce hoşuma gitmiyor. Birlikte enterne edilmek için hiçbirinizi seçmezdim. Siz de beni seçmezdiniz tabii. Bundan eminim. Ama olan oldu. Kloro'lar aynı gemiye bir rastlantı sonucu bindiğimizi asla anlayamazlar.

«Onun için bir yolunu bulup iyi geçinmeye çalışmalıyız. Bunların sadece küçücük yuvalarında yaşayan kuşların dost olmaları gerektiğiyle ilgili iç bayıltıcı tatlı sözler olduğunu sanmayın. Kloro daha önce kamaraya girseydi ve Polyorketes'le birbirimizi öldürmeye çalıştığımızı görseydi... o zaman ne olurdu dersiniz? Bu sorunun cevabını bilmiyor musunuz? Pekâlâ... bir anneyi çocuğunu öldürmeye çalışırken yakalasaydınız ne düşünürdünüz?

«Ya, işte böyle! Bizi boğuşurken görselerdi, Kloro tipi sapıklar ve canavarlar olduğumuzu sanarak hepimizi de öldürürlerdi. Anlıyor musunuz? Ya sen Polyorketes? Sen de anlıyor musun? Onun için gerektiğinde birbirimize ağzımıza geleni söyleyelim ama işi boğuşmaya vardırmayalım. Şimdi izninizle ellerime masaj yaparak onları tekrar biçime sokmaya çalışacağım. Kloro'ların yaptığı ve benim gibi bir insanın yine parçalamaya çabaladığı ellerimi.»

Claude Leblanc için en kötü anlar sona ermişti artık. Yeterince sarsılmıştı. Hem de pek çok nedenle, özellikle aptal gibi Arzdan ayrıldığı için. Arz dışındaki bir üniversiteye gitmek pek hoşuna gitmişti. Bir maceraydı bu ve Leblanc'ın annesinden ayrılmasını da sağlamıştı. Delikan lı yeni çevresine alışmak için birkaç ay korku içinde çabalamış ama sonra annesinden kurtulduğu için gizli bir sevinç duymuştu.

Sonra yaz tatillerinde artık çekingen öğrenci Claude'un yerini uzay yolcusu Leblanc almıştı. Delikanlı bu yüzden iyice böbürlenmişti de. Yıldızlardan, 'sıçrama'lardan, diğer dünyalardaki töreler ve çevrelerden söz ederken kendini güçlü bir erkek gibi hissetmişti. Böylece Margaret'e yaklaşma cesaretini bulabilmişti. Genç kız da ona karşılaştığı tehlikeler yüzünden âşık olmuştu...

Aslında Claude Leblanc'ın karşılaştığı ilk tehlike buydu. Ve bu olayda pek de başarı gösterememişti. Bunu biliyor ve utanıyor, atı keşke Stuart gibi olabilseydim, diye düşünüyordu.

Delikanlı eski pilota yaklaşabilmek için yemek zamanını bahane etti. «Bay Stuart?»

Adam başını kaldırarak kısaca, «Kendini nasıl hissediyorsun?» diye sordu.

Leblanc kızardığını hissetti. Kolaylıkla kızarıyor, engel olmaya çalıştıkça daha da kötüleşiyordu. «Daha iyi hissediyorum,» diye mırıldandı. «Teşekkür ederim. Yemek yiyoruz. Size payınıza düşeni getirmek istedim.»

Stuart, Leblanc'ın uzattığı tenekeyi aldı. Uzayda yenilen standart besinlerdendi. Tümüyle

sentetik ve yoğundu. Besleyiciydi ama nedense insanı pek doyurmuyordu. Yemek, teneke açıldığı zaman kendi kendine ısınıyordu. Ama gerektiği zaman soğukta yenebiliyordu. İçinde kaşık-çatal bileşimi bir şey vardı ama besin yoğunluğu yüzünden parmaklara bulaşmadan elle de yenebiliyordu.

Stuart. «Küçük nutkumu dinledin mi?» dedi.

«Evet, efendim. Bana güvenebileceğinizi söylemek isterim.»

«Şey... iyi. Haydi artık gidip yemeğini ye.»

«Burada yiyebilir miyim?»

«Nasıl istersen...»

İki yolcu bir süre yemeklerini sessizce yediler. Sonra Leblanc, «Kendinizden o kadar eminsiniz ki. Bay Stuart!» diye bağırdı. «Böyle hissetmek harika bir şey olmalı!»

«Kendimden emin miyim? Teşekkürler. Ama asıl kendinden emin olan şuradaki yolcu.»

Leblanc eski pilotun başıyla işaret ettiği adama hayretle baktı. «Bay Mullen mi? O ufacık adam? Ah, olamaz!»

«Onun kendinden emin olmadığını mı düşünüyorsun?»

Leblanc, «Hayır,» der gibi başını salladı. Stuart'ın alay edip etmediğini anlamak için dikkatle yüzüne bakıyordu. «O sadece buz gibi bir insan, Bay Stuart. Çok duygusuz. Küçük bir makineder farksız. Bende tiksinti uyandırıyor. İçinizde çok şey var ama hepsini de kontrol altında tutuyorsunuz. Bay Stuart. İşte ben de böyle olmak isterdim.»

Sanki adının söylenmesi, bunu duymamasına rağmen Mullen'i yine de çekmişti. Muhasebeci eski pilotla delikanlıya katıldı. Yemeğine pek el sürmemişti. Onların karşısında çömelirken elindeki kutudan hafifçe buharlar çıkıyordu hâlâ.

Mullen'in sesi de otların arasında dolaşan yaratıkların çıkardıkları hışırtıları anımsatıyordu. «Yolculuk sizce ne kadar sürecek, Bay Stuart?»

«Bu konuda bir şey söyleyemem, Bay Mullen. Herhalde bilinen ticaret yollarından kaçınacaklar. Peşlerine kimsenin takılmaması için hiper-uzayda her zamankinden daha fazla 'sıçrama' yapacaklar. Yolculuk bir hafta sürerse hiç şaşmam. Neden sordunuz? Sanırım çok pratik ve mantıklı bir nedeni vardır.»

«Ah, evet. Tabii.» Mullen'in alaylardan hiç etkilenmediği anlaşılıyordu. «Aklıma yemekleri dikkatle pay etmemiz gerekebileceği geldi de.»

«Bize bir ay yetecek kadar yiyecek ve suyumuz var. Ben ilk iş bunu inceledim.»

«Anlıyorum. O halde ben de bu kutudaki yemeği bitirebilirim.» Mullen öyle de yaptı. Kaşık-çatal karışımını dikkatle kullandı. Zaman zaman da yiyecek bulaşmamış olan dudaklarını mendiliyle usulca sildi.

Polyorketes iki saat kadar sonra kendini zorlayarak ayağa kalktı. Hafifçe yalpaladı. Akşamdan kalma içki düşkünü birine benziyordu. Stuart'a yaklaşmaya kalkmadan olduğu yerden seslendi. «Seni pis kokulu yeşil casusu! Bundan sonra dikkatli ol!»

«Daha önce söylediklerimi duydun, Polyorketes.»

«Evet, duydum. Kardeşim Aristides hakkında söylediklerini de duyduğum gibi! Seninle uğraşma zahmetine girmeyeceğim artık. Sen pis kokulu gazla dolu bir balondan başka bir şey

değilsin. Ama bekle, göreceksin! Bu gazını çok kişinin suratına püskürteceksin ve sonunda da biri balona iğneyi batırıverecek.»

Stuart, «Bekleyeceğim,» dedi.

Windham bastonuna dayanarak topallaya topallaya yaklaştı. Yalancı bir neşeyle ve hışırtılı bir sesle. «Haydi, haydi,» diye sesleniyordu. Ama bu tavırları onu ter içinde bırakan endişesini gizleyemiyor, tersine daha çok belli ediyordu. «Kahretsin! Biz hepimiz de Arzlıyız. Bunu unutmamalıyız. Bu düşünce bize esin veren bir ışık gibi olmalı. O aşağılık Kloro'ların karşısında kendimizi hiçbir zaman bırakmamalıyız. Özel kavgalarımızı unutmalı ve sadece yabancı yaratıklara karşı birlikte hareket eden Arzlılar olduğumuzu hatırlamalıyız.»

Stuart ağza alınmayacak bir şeyler söyledi.

Porter, Windham'ın hemen arkasındaydı. Bir saat kadar kafası traşlı albayla konuşmuştu. Şimdi öfkeyle, «Ukalaca tavırlar takınmanın hiçbir yararı olmaz, Stuart,» diyordu. «Sen albay dinle. Onunla bu durumu uzun uzun düşündük.»

Porter yüzündeki yağla karışık terlerin birazını silmiş, saclarını ıslatarak geriye taramıştı. Ama sağ yanağında, dudağının hemen yanında o tik vardı yine. Şeytan tırnaklı elleri de pek çirkindi.

Stuart, «Pekâlâ, albay,» dedi. «Fikriniz nedir?»

Windham, «Herkesi biraraya toplamamız daha iyi olacak,» diye cevap verdi.

«İyi ya. Onları çağırın.»

Leblanc telaşla yaklaştı. Mullen daha ağır ağır geldi.

Stuart, «O adamı da istiyor musunuz?» diyerek başıyla Polyorketes'i işaret etti.

«Ah, evet. Bay Polyorketes, yanımıza gelir misiniz, aziz dostum?»

«Ah, yakamı bırakın.»

Stuart. «Tamam,» dedi. «Yakasını bırakalım. Benim onu istediğim yok zaten.»

Windham itiraz etti. «Olmaz, olmaz. Bu sorum tüm Arzlıları ilgilendiriyor. Bay Polyorketes mutlaka gelmelisiniz.»

Bostancı karyolasında yan döndü. «Size yeterince yakınım. Konuştuklarınızı duyabilirim.»

Windham, Stuart'a, «Onlar... yani Kloro'lar... bu odaya mikrofon koymuş olabilirler mi?» diye sordu.

Eski pilot, «Hayır,» dedi. «Neden koysunlar?»

«Emin misiniz?»

«Tabii emmim. Polyorketes bana saldırdığı zaman ne olduğunu anlayamadılar. Sadece bir gürültü duydular.»

«Belki de odada mikrofon yokmuş gibi bir izlenim bırakmaya çalışıyorlardı.»

«Dinleyin, albay. Ben şimdiye kadar bir Kloro'nun isteyerek bir yalan söylediğine hiç tanık...»

Polyorketes onun sözünü kesti. «Bu gürültücü köpek de Kloro'lara bayılıyor.»

Windham telaşla atıldı. «Tekrar başlamayalım! Buraya bak, Stuart. Porter'le bu sorunu konuştuk. Sonunda Kloro'ları iyi tanıdığına ve bizi Arza geri götürmenin bir yolunu bulabileceğine karar verdik.»

«Yanılmışsınız. Aklıma hiçbir yol gelmiyor.»

Windham, «Belki gemiyi o kahrolasıca yeşil yaratıklardan geri almanın bir yolu vardır,»

diyerek başını salladı. «Zayıf bir yanları. Kahretsin! Ne demek istediğimi biliyorsun!»

«Söyleyin, albay. Siz neyin peşindesiniz? Ne yapmak istiyorsunuz? Canınızı mı kurtarmak? Yoksa Arzı mı kurtarmak?»

«Bu soru hiç de hoş değil. Evet, benim de herkes gibi kendimi korumaya hakkım var. Ama şimdi daha çok Arzı düşünüyorum. Ve bence bu hepimiz için de geçerli.»

Porter hemen, «Tabii ya,» dedi. Leblanc'ın endişeli, Polyorketes'in öfkeli bir hali vardı. Mullen'in suratı ise tümüyle ifadesizdi.

Stuart, «İyi ya,» diye homurdandı. «Tabii ben gemiyi ele geçirebileceğimizi sanmıyorum. Kloro'lar silahlı, biz değiliz. Ama bir şey var. Kloro'ların bu gemiyi ona hiç zarar vermeden ele geçirmeyi neden istediklerini biliyorsunuz. Oünkü onların gemilere ihtiyaçları var. Belki Kloro'lar kimya alanında Arzlılardan üstünler. Ama Arzlılar da astronotik mühendislik konusunda onlardan çok daha ustalar. Aslında bizim mürettebatın askeri aksiyonlara doğru dürüst saygısı olsaydı, Kloro'ların gemiye girecekleri anlaşılır anlaşılmaz onu havaya uçururlardı.»

Leblanc dehşete kapıldı. «Ve yolcuları öldürürlerdi, öyle mi?»

«Neden olmasın? Albayın ne dediğini duydun. Hepimiz de Arzın çıkarlarının şu aşağılık hayatlarımızdan daha önemli olduğunu düşünüyoruz ya. Şu anda yaşamamızın Arza ne yararı var? Hiçbir yararı yok. Kloro'lar ellerine geçirdikleri bu gemiyle ne yapacaklar? Herhalde bizimkilere pek çok zarar verecekler.»

Mullen, «Bizimkiler neden gemiyi uçurmaya yanaşmadılar?» diye sordu. «Sanırım bunun bir nedeni vardı.»

«Evet, vardı. Arz silahlı kuvvetlerinde her şeyden dana köklü olan bir ilkeye uyulur. 'Kayıplar konusunda oran aleyhimizde olmamalıdır' ilkesine. Gemiyi uçursaydık Arzlı yirmi sekiz savaşçı ve yedi sivil ölürdü. Buna karşılık düşman hiç kayıp vermezdi. O yüzden ne oldu? Onların gemiye girmesine, yirmi sekiz askeri öldürmesine izin verdik. Bizimkiler de en az bir o kadar Kloro öldürdüler sanırım. Ve gemiyi düşmanlara bıraktık.»

Polyorketes, «Laf salatası.» diye alay etti.

Stuart, «Ama bütün bunlardan alınacak bir ders var,» dedi. «Gemiyi Kloro'ların ellerinden alamayız. Ama onlara saldırmayı ve yeteri kadar oyalamayı başarabiliriz. O sırada içimizden biri motorları bozar.»

Porter, «Ne?» diye haykırdı. Windham korkuyla onu susturdu.

Stuart, «Motorları bozar,» diye tekrarladı. «Tabii böylece gemi işe yaramayacak hale gelir. Zaten bizim istediğimiz de bu. Öyle değil mi?»

Leblanc'ın dudakları bembeyaz kesilmişti. «Bu planın bir işe yarayacağını sanmıyorum.»

«Bunu denemedikçe emin olamayız. Ve denersek ne kaybımız olur?»

Porter avaz avaz bağırdı. «Ne kaybımız olacak? Canımızdan oluruz, manyak deli! Sen kaçırmışsın.»

Eski pilot, «Hem manyak, hem de deliysem,» dedi. «Tabii aklımı kaçırmış olmam da gerekir. Ama şunu unutmayın: Yaşamımızı yitirmemiz olasılığı büyük. Ama yine de Arz için değerli hiçbir şeyi kaybetmemiş oluruz. Ancak gemiyi bozarsak, Arza büyük bir yardımda bulunmuş sayılırız. Bu durumda hangi vatansever duraklar? İçimizden kim kendi canının dünyamızdan daha önemli

olduğunu düşünebilir?» Derin bir sessizlik oldu. Stuart etrafına bakındı. «Herhalde siz değil Albay Windham?»

Windham uzun uzun öksürdü. «Dostum, sorun bu değil ki. Bu gemiyi, yaşamımızı yitirmeden Arz için kurtarmanın bir yolu olmalı.»

«Pekâlâ. Bu yolu siz bana söyleyin.»

«Bu konuyu düşünelim. Şu anda gemide sadece iki Kloro var. Eğer içimizden biri onlara usulca sokulursa...»

«Nasıl? Bu kamara dışında bütün geminin havası klor dolu. Onun için uzay elbisesi giymemiz gerekir. Geminin onlara ait bölümündeki yerçekimi yükseltilerek Kloro düzeyine getirilmiş olmalı. O yüzden bu görevi yükleyeceğimiz zavallı ahmak ağır ağır, tangır tungur yürüyecek. Maden ayakkabılarla yine maden levhaların üzerinde hem de. Kendini çok ağır hissedecek ve pek yavaş ilerleyecek.»

«Öyleyse bu işten vazgeçelim.» Porter'in sesi titriyordu. «Dinle, Windham. Bu gemi havaya uçurulacak değil. Hayatımın benim için çok değeri var. İçinizden biri böyle bir şeye kalkışırsa Kloro'lara haber veririm. Bunu böyle bilin. Şu anda çok ciddiyim.»

Stuart güldü. «Eh. İşte bir numaralı kahraman.»

Leblanc, «Ben Arza dönmek istiyorum,» dedi. «Ama...»

Mullen onun sözünü kesti. «Bu gemiyi havaya uçurmayı başarabileceğimi pek sanmıyorum. Ama...»

«İki ve üç numaralı kahramanlar. Ya sen Polyorketes? Böylece eline iki Kloro öldürme fırsatı geçecek.»

Bostancı iri yumruklarını salladı. «Ben onları ellerimle öldürmek istiyorum! Gezegenlerine indiğimiz zaman yüzlercesini öldüreceğim.»

«Eh, bu şimdi açısından güzel bir vaat sayılır. Ya siz albay? Benimle birlikte ölüm ve şan şerefe doğru atılmaz mısınız?»

«Tavırların hem alaylı, hem de çirkin, Stuart. Diğerleri de istemediklerine göre planın uygulanamayacak demektir.»

«Tabii bu işi üzerime alırsam o başka. Öyle değil mi?»

Porter hemen, «Bunu yapamazsın,» diye bağırdı. «Duyuyor musun?»

Stuart başını salladı. «Tabii yapmayacağım. Kahraman olduğum iddiasında değilim. Ben sadece sıradan bir vatanseverim. Beni götürecekleri gezegene gitmeye ve savaş bitinceye kadar orada beklemeye razıyım.»

Mullen düşünceli düşünceli, «Tabii Kloro'ları gafil avlamanın bir yolu var,» diye mırıldandı.

Polyorketes avaz avaz bağırmasaydı kimse bu sözlere aldırmayacaktı. Ama bostancı kirli tırnaklı işaret parmağıyla Mullen'i göstererek gürültülü bir kahkaha attı. «Ah, Bay Muhasebeci! Boy Muhasebeci! Anlat bakalım. Sen de bol bol nutuk atıyordun. Boş laflar! Boş laflar!» Stuart'a dönerek kinle tekrarladı. «Boş laflar! Sakat elli geveze! Sen konuşmaktan başka ne işe yararsın?»

Polyorketes susmadıkça Mullen'in yumuşak sesini duyurması imkânsızdı. Muhasebeci bostancının gürültüsü sona erdiği zaman Stuart'a, «Kloro'fara dışarıdan ulaşabiliriz,» dedi. «Bu

odada bir 'C. Borusu' olduğundan eminim.»

Leblanc, «C. Borusu da nedir?» diye sordu.

Stuart alay etti. «Gerçeğin yaldızlanıp süslenmesi, oğlum. Bay Mullen'in söylediği şeyin asıl adı: 'Ceset Borusu' dur. Gemide bundan pek söz edilmez. Ama her gemide, ana kamaralarda bu borudan bulunur. Ölüler bu kapaklı küçük borudan dışarıya kaydırılırlar. Uzayda cenaze töreni! Herkes pek duygulanır. Başlarını önlerine eğer ve kaptan pilot bizim Polyorketes'in pek hoşuna gidecek türde tumturaklı bir konuşma yapar.»

Leblanc'ın yüz hatları çarpıldı. «Gemiden çıkmak için o borudan mı yararlanacağız?»

«Neden olmasın? Batıl inançların mı var senin? Devam edin, Mullen.»

Ufacık tefecik adam bu konuşmalar sırasında sabırla beklemişti. «İçimizden biri dışarı çıktıktan sonra gemiye buhar borularından tekrar girebilir. Tabii şansı yardım ederse. İşte o zaman Kloro'lar kontrol kabininde beklenmedik bir ziyaretçiyle karşılaşırlar.»

Stuart, Mullen'i merakla süzdü. «Bunu nereden biliyorsunuz? Buhar boruları konusunda ne gibi bir bilginiz olabilir?»

Muhasebeci öksürdü. «Bunu karton kutu üreten bir şirkette çalıştığım için mi söylüyorsunuz? Şey...» Kızardı. Bir an durduktan sonra ifadesiz bir sesle konuşmasını sürdürdü. «Evet, bizim şirket süslü karton kutular ve buna benzer şeyler yapıyordu. Ama birkaç yıl önce çocuklar için uzay gemisi biçiminde kutular üretmeye karar verdiler. Karton gemilere bağlı bir sicimi çektiğiniz zaman içinde basınçlı hava olan küçük torbacıklar patlıyor ve küçük buhar borularından dışarı fışkırıyordu. Kutu da havada uçarak etrafa şeker saçıyordu. Şirketin satış bölümü çocukların gemiyle oynamaktan hoşlanacaklarını, şekerleri kapmaya çalışacaklarını düşünüyordu. Ama şirketin en başarısız işlerinden biri oldu. Çok zarar ettik.

«Ne var ki, kutular planlandığı sırada şirkette hemen herkes bu gemilerle ilgilenmeye başladı. Bu bir oyuna benziyordu. Çalışanların morali ve randımanları bakımından da kötü bir şeydi. Hepimiz bir süre için buhar borusu uzmanları haline geldik. Ben de gemi yapımı konusunda birkaç kitap okudum. Ama tabii çalışma saatlerinde değil, boş zamanlarımda.»

Stuart ilgilenmişti. «Bay Mullen, sizinki videolara yakışacak bir fikir. Ama gözden çıkarabileceğimiz bir kahramanımız olsaydı belki işimize yarardı. Böyle biri var mı?»

Porter öfkeyle, «Sana ne dersin?» diye sordu. «Etrafta dolaşıyor, o bayağı alaylarınla bizi çok aşağı gördüğünü belirtiyorsun. Ama şimdiye kadar gönüllü olmayı kabul ettiğini duymadım.»

«Çünkü ben bir kahraman değilim, Porter. Bunu itiraf ediyorum. Benim bütün amacım sağ kalabilmek. Ama geri kalanların hepsi de soylu birer kahraman. Albay öyle diyor. Evet, ne dersiniz, albay? Buradaki en kıdemli kahraman sizsiniz.»

Windham öfkelendi. «Kahretsin! Eğer daha genç olsaydım, seni güzelce pataklamak çok hoşuma giderdi. Tabii ellerin de sağlam olsaydı.»

«Bundan hiç kuşkum yok. Ama bu bir cevap değil.»

«Durumu pekâla biliyorsun! Bu yaşta ve bu bacakla...» Windham elini kaskatı duran dizine vurdu. «Böyle bir şeyi yapmam imkânsız. Ne kadar istersem isteyeyim başaramam.»

Eski pilot, «Ah, evet,» dedi. «Bense, Polyorketes'in de bize söylediği gibi, elleri sakat bir adamım. Böylece ikimiz de kurtulmuş oluyoruz, albay. Şimdi bakalım geri kalanlarımızda ne gibi

acınacak sakatlıklar var.»

Porter, «Dinle!» diye haykırdı. «Ben ne olduğunu anlamak istiyorum. Bir insan buhar borusundan nasıl girebilir? Ya bizlerden biri borudayken Kloro'lar onları kullanmaya kalkarlarsa?»

«Ah. Porter, işte bu da bir tür şans oyunu. Böylece oyun heyecanlı oluyor.»

«Ama o adam borunun içinde ıstakoz gibi haşlanır.»

«Güzel bir benzetme ama doğru değil. Buhar ancak çok kısa bir süre verilir. Belki bir, iki saniye. Giysideki yalıtım bu kadar süre dayanabilir. Ayrıca buhar dakikada birkaç yüz mil hızla fışkırır. Bu yüzden de seni daha ısıtamadan gemiden dışarı uçarsın. Hatta uzayda birkaç kilometre öteye fırlarsın. Ondan sonra da Kloro'lar artık sana hiçbir zarar veremezler. Tabii bir daha gemiye dönemezsin. o kesin.»

Porter buram buram terliyordu. «Beni bir an bile korkutmuş değilsin. Stuart.»

«Öyle mi? O halde bu kahramanlığı yapmayı öneriyorsun. Uzayda tek başına kalmanın ne anlama geldiğini iyice düşündüğünden emin misin? İnsan orada yapayalnız kalır. Herhalde fışkıran buhar kahramanımızın hızla fırıldak gibi dönerek yuvarlanmasına neden olur. Tabii o bunu hissetmez, hareketsiz durduğunu sanır. Ama yıldızlar etrafında durmadan döner ve sonunda ışıklı çizgilere dönüşürler. Ve hiçbir zaman da durmazlar. Yavaşlamazlar bile. Sonra uzay giysisindeki ısıtıcı durur. Oksijen biter. Ve insan çok yavaş ölür. Böylece düşünmek için bol bol zaman bulur. Tabii acelesi varsa, uzay giysisini açabilir. Ama bu da yine hoş bir ölüm olmaz. Ben kazara giysilerini yırtan insanların suratlarını gördüm. Çok korkunçtu. Ama tabii bu tür ölüm diğerinden daha çabuktur. Sonra...»

Porter döndü ve sendeleye sendeleye uzaklaştı.

Eski pilot neşeyle, «Bir başarısızlık daha...» diye mırıldandı. «Kahramanca bir çaba hâlâ açık artırmada. Ama henüz bir tek teklif bile almış değiliz.»

Polyorketes konuşmaya başladı. Haşin sesi yüzünden seçtiği sözcükler de kabalaşıyordu. «Sen daha konuş bakalım, Bay Koca Ağız. Dilin durmasın. Biraz sonra dişlerini bir tekmede dökeceğiz. Bunu hemen yapmak isteyen biri de var. Öyle değil mi, Bay Porter?»

Porter'in bakışlarını gören Stuart, Polyorketes'in tahminlerinde yanılmadığını anladı. Ama sesini çıkarmadı.

Onun yerine, «Evet, ya sen, Polyorketes?» diye sordu. «Sen düşmanlarını elleriyle boğan cesur bir adamsın. Bir uzay giysisi giymen için sana yardım etmemi ister misin?»

«Yardım isteyeceğim zaman sana söylerim.»

«Ya sen Leblanc?»

Delikanlı büzülerek geriledi.

«Bunu Margaret'e geri dönebilmek için bile yapmaz mısın?»

Ama genç adam sadece, «Hayır,» der gibi başını sallayabildi.

«Mullen?»

«Şey... deneyebilirim.»

«Ne yaparsınız, ne yaparsınız?»

«Denerim, dedim. Ne de olsa benim fikrimdi.»

Stuart sersemlemiş gibiydi. «Ciddi misiniz? Neden?»

Mullen ciddi ifadeli dudaklarını büzdü. «Çünkü başka kimse bu işe yanaşmıyor.»

«Ama bu bir neden değil ki. Özellikle sizin için.»

Muhasebeci omzunu silkti.

Eski pilotun arkasında bir takırtı oldu. Windham hızla onun yanından geçti. «Gerçekten gitmek niyetinde misiniz. Mullen?» ,

«Evet, albay.»

«O halde... Kahretsin! İzin verin de elinizi sıkayım.

Sizden hoşlandım. Siz... Tanrım, tam bir Arzlısınız! Bunu yapın, ben de sizin için tanıklık ederim. Ölseniz de, kolsanız da.»

Mullen elini mahçup mahçup Windham'ın titreyen parmaklarının arasından çekti.

Stuart ise orada donmuş gibi duruyordu. Olağanüstü bir durumdu bu. Şimdiye dek böyle bir durumda kalmamıştı hiç.

Yani söyleyecek söz bulamıyordu.

Havadaki gerilimin niteliği değişmişti. O sıkıntı ve çaresizlik biraz azalmış, yerini komplonun verdiği heyecan almıştı. Hatta Polyorketes bile uzay giysilerini yokluyor ve boğuk bir sesle, kısaca hangilerini tercih ettiğini açıklıyordu.

Mullen'in başı biraz dertteydi. Giysisinin ayarlanabilir eklem yerleri en son noktaya kadar sıkıştırılmıştı ama tulum yine de üzerinden sarkıyordu. Hemen hemen hazırdı. Artık iş miğferinin yerine vidalanmasına kalmıştı. Muhasebeci boynunu oynatıp duruyordu.

Stuart'ın zorlukla tuttuğu miğfer bir hayli ağırdı. Artiplazma'dan yapılmış elleri de miğferi sıkıca kavrayamıyordu. Mullen'e, «Burnun kaşınıyorsa kaşımana bak,» dedi. «Bir süre buna fırsat bulamayacaksın.» Sonra, belki de sonsuza dek, diye eklemedi ama öyle düşünüyordu.

Birbirlerine «siz» diyenler bile bu heyecan arasında «senli benli» konuşuyorlardı.

Mullen ifadesiz bir sesle, «Belki yedek bir oksijen tüpü elmam iyi olur,» dedi.

«Doğru.»

«Üzerinde basıncı azaltma valfı olan bir tane.»

Stuart başını salladı. «Ne düşündüğünü anlıyorum. Buhar yüzünden gemiden uçarsan geri dönmeye çalışacaksın. Tüpü bir aksiyon-reaksiyon motoru gibi kullanacaksın.»

Başlığı Mullen'in kafasına geçirdiler. Yedek oksijen tüpünü de beline taktılar. Polyorketes'le Leblanc muhasebeciyi C. Borusunun geniş ağzına doğru kaldırdılar. Borunun içi insanı ürpertecek kadar karanlıktı. Çünkü borunun madeni iç yüzeyi yas rengine, yani siyaha boyanmıştı. Stuart'a boru hafifçe kokuyormuş gibi geldi ama bunun sadece hayal ürünü olduğunun farkındaydı.

Mullen boruya yarı girdiği sırada Stuart onu ve yanındakileri durdurdu. Ufacık tefecik adamın suratının hemen önündeki levhaya vurdu.

«Beni duyuyor musun?»

Mullen, «Evet,» der gibi başını salladı.

«Hava geliyor mu? Son anda bir aksilik olmadı ya?»

Mullen ona her şeyin yolunda olduğunu anlatmak içir> zırhlı kolunu kaldırdı.

«O halde şunu unutma: Dışarda tulumdaki telsizi kullanayım deme. Kloro'lar işaretleri alabilirler.»

Sonra istemeye istemeye geriledi. Polyorketes güçlü elleriyle Mullen'i iyice aşağıya doğru sallandırdı. Sonunda çelik tabanlı ayakkabılar dış kapağa çarparken çıkan sesi duydular. Sonra iç kapak korkunç bir kesinlikle kapandı. Silikondan yapılmış yivli contası yerine otururken iç çekişini andıran bir ses işitildi.

Stuart dış kapağı kontrol eden eklemli kolun başında duruyordu. Kolu kaldırdı ve borunun içindeki basıncı gösteren kadranın ibresi sıfıra indi. Küçük kırmızı bir ışık dış kapağın açıldığını belirtiyordu. Sonra ışık kayboldu. Kapak kapandı ve ibre de ağır ağır altmış beş kiloya doğru yükseldi.

Yolcular tekrar iç kapağı açtılar. Ama boru artık boştu.

İlk konuşan Polyorketes oldu. «Küçücük serseri! Çıktı gitti!» Şaşkın şaşkın diğerlerine baktı. «Öyle ufacık tefecik biri bu kadar cesur olsun! İnanılacak gibi değil!»

Stuart, «Dinleyin,» dedi. «Bizim de hazırlıklı olmamız gerekiyor. Kloro'lar kapakların açılıp kapandığını farketmiş olabilirler. Eğer öyleyse, ne olduğunu anlamak için büroya geleceklerdir. Biz de durumu idare etmek zorundayız.»

Windham, «Nasıl?» diye sordu.

«Kabine girdikleri zaman Mullen'i göremeyecekler tabii. Onlara bizimkinin tuvalette olduğunu söyleyeceğiz. Kloro'lar Arzlıların garip özelliklerinden birinin de tuvaletteyken yanlarına birinin girmesine öfkelenmeleri olduğunu biliyorlar. O yüzden tuvalete bakmaya kalkışmazlar. Onları uzaklaştırabilirsek...»

Porter, «Ya beklerlerse?» diye sordu. «Ya da uzay giysilerini kontrol etmeye kalkışırlarsa?»

Stuart omzunu silkti. «Öyle yapmayacaklarını umalım. Ve dinle, Polyorketes... Kloro'lar içeri girdikleri zaman sakın mesele çıkarayım deme.»

Bostancı, «O küçük adam dışarıdayken mi?» diye homurdandı. «Sen beni ne sanıyorsun?» Stuart'a hiç de düşmanca olmayan bir tavırla baktı, sonra da kıvırcık saçlı başını hızla kaşıdı. «Biliyor musun? Ben ona gülüyordum. Mullen'in ihtiyar bir kadından farksız olduğunu düşünüyordum. Şimdi bütün bunlardan utanıyorum.»

Stuart öksürdü. «Dinleyin. Ben de aslında hiç de komik sayılmayacak şeyler söyledim. Bu bakımdan üzgün olduğumu açıklamak istiyorum.»

Eski pilot kederli bir tavırla dönerek portatif karyolasına doğru gitti. Peşinden gelen birinin ayak seslerini duy-

Sonra o kişi usulca koluna dokundu. Döndü. Gelen Leblanc'dı.

Delikanlı alçak sesle, «Bay Mullen'in yaşlı bir adam olduğunu düşünüp duruyorum,» diye mırıldandı.

«Eh. çocuk değil tabii. Kırk beş, elli yaşlarında var sanırım.»

Leblanc, «Sence onun yerine benim mi gitmem gerekiyordu, Bay Stuart?» diye sordu. «Yolcuların en genci benim. Benim yerime yaşlı birinin gitmesine izin vermiş olmam fikri hiç hoşuma gitmiyor. Kendimi çok kötü hissediyorum.»

«Biliyorum. Onun ölmesi çok kötü olur.»

«Ama bunu kendi istedi. Biz Bay Mullen'i zorlamadık, öyle değil mi?»

«Sorumluluktan kaçmaya kalkışma, Leblanc. Böyle yapman kendini daha iyi hissetmeni sağlamaz. İçimizde herkesin Mullen'in atıldığı tehlikeyi göze almasını sağlayacak çok daha güçlü nedenleri vardı.» Stuart karyolasına oturarak sessizce düşünmeye başladı.

Mullen etrafındaki çeperin hızla kaydığını hissetti. Büyük bir hızla! Dışarı kaçan havanın onu da birlikte sürüklediğinin farkındaydı. Durmak için elleriyle ayaklarım telaşla iki yana dayadı. Cesetler gemiden çok uzağa fırlıyorlardı herhalde. Ama o bir ceset değildi. Yani şimdilik.

Birdenbire ayakları boşluğa geldi. Çırpındı. Manyetik botlardan biri geminin gövdesine dayanırken çıkan gürültüyü duydu. Gövdesi fazla basınç altında olan bir mantar gibi şişti sanki. Dış kapağın kenarında tehlikeli bir biçimde sallandı. Birdenbire yön değiştirmişti. Şimdi gemiye yukarıdan bakıyordu. Kapak kapanarak yuvasına yerleşirken bir adım geriledi.

Birdenbire ona bütün bu olanlar gerçek değilmiş gibi geldi. Herhalde bir geminin dış yüzeyinde ayakta durmuyordu. Randolph F. Mullen'in başına böyle şeyler gelemezdi. Zaten pek az insan bir geminin dışında durduğunu iddia edebilirdi. Durmadan uzayda yolculuk yapanlar bile.

Mullen yavaş yavaş canının acıdığını farketti. O delikten dışarı fırlarken bir ayağı geminin dış yüzeyine yapışmış ve vücudu da ikibüklüm olmuştu. Usul usul hareket etmeyi denedi. O zaman düzensizce hareket ettiğini, davranışlarını kontrol etmenin hemen hemen imkânsız olduğunu anladı. Kemiklerinin kırılmış olduğunu sanmıyordu. Ama gövdesinin solundaki kaslar kötü burkulmuştu.

Mullen az sonra kendine geldi ve uzay giysisinin bileklerindeki ışıkların yandığını farketti. Onlardan yayılan ışıkta karanlık C. Borusunda etrafına bakınmıştı. Endişeyle kımıldandı. İçerideki Kloro'lar geminin gövdesinin hemen dışında iki ışığın hareket ettiğini farkedebilirlerdi. Mullen giysisinin ortasındaki düğmeyi çevirdi.

O zamana kadar bir geminin dışında durup da teknenin gövdesini göremeyeceği hiç aklına gelmemişti. Ama her taraf karanlıktı. Yukarısı da, aşağısı da. Yıldızlar ışıldıyorlardı tabii. Ama onlar da sert ve parlak ışıklı, küçücük, boyutları olmayan noktalar gibiydiler. Başka hiçbir şey yoktu çevrede. Hiçbir şey! Ayağının altında yıldızlar da yoktu. Hatta ayakları bile yoktu.

Mullen yıldızlara bakabilmek için arkaya doğru eğildi. Başı dönüyordu. Yıldızlar ağır ağır hareket ediyorlardı. Daha doğrusu onlar duruyor, gemi ağır ağır dönüyordu. Ama bu gerçeği gözlerine kabul ettirmesi olanaksızdı. Yıldızlar hareket ediyorlardı. Gözleri de yıldızları izliyordu. Geminin gerisinde, aşağıda da yeni yıldızlar beliriyordu. Ufuk kapkaraydı. Gemi sadece yıldızlı olmayan bir bölge gibiydi.

Yıldızlı olmayan mı? Ah, ama ayağının dibinde bir yıldız ışıldıyordu. Az kalsın ona uzanıyordu. Sonra gördüğünün ayna gibi bir maden parçasındaki ışıltı olduğunu anladı.

Gemi saatte binlerce mil hızla ilerliyordu. Yıldızlar vardı. Gemi de vardı. Kendisi de vardı. Ama bunların hiçbir anlamı yoktu. Duyularına göre sadece bu sessizlik, bu karanlık ve yavaşça dönen yıldızlar gerçekti. Mullen bakışlarıyla dönen yıldızları izliyordu...

Ve miğferli başını geminin gövdesine çarptı. Bir çanınkine benzeyen hafif bir ses duyuldu.

Paniğe kapılan Mullen silis elyafından dokunmuş kalın ve hiçbir duyusu olmayan elleriyle

etrafı yokladı. Manyetik botları hâlâ geminin gövdesine sıkıca yapışıktı. Ama vücudu dizlerinden geriye bükülerek dik açı oluşturmuştu. Geminin dışında yerçekimi yoktu. Arkaya doğru büküldüğü zaman bedeninin üst kısmını aşağıya doğru çekecek o güç kaybolmuştu. Eklemlerine büküldüğünü haber verecek o güç. Mullen'in vücudu onu soktuğu biçimde kalıyordu.

Muhasebeci deli gibi bedenini geminin dışına bastırdı. Gövdesi birdenbire yukarıya kalktı. Ama öyle durmaya da yanaşmadı. Mullen yüzüstü düştü.

Bu kez daha yavaş hareket etmeyi denedi. Ellerini geminin gövdesine dayayarak sonunda çömelmeyi başardı. Sonra ağır ağır, çok ağır ağır ayağa kalktı. Dengesini kaybetmemek için kollarını iki yanına açmıştı.

Dimdik durmayı başarır başarmaz midesinin bulandığını ve sarhoş gibi olduğunu farketti.

Etrafına bakındı. Tanrım! Buhar boruları nerede? Onları göremiyordu. Her şey siyah üstüne siyahtı. Hiç üstüne hiç.

Çabucak bileklerindeki ışıkları yaktı. Uzayda ışınlar yoktu. Sadece elips biçimi, sınırları kesin, mavi çelik noktaları vardı. Işık çıkararak ona göz kırpıyorlardı sanki. Bu ışıklar bir perçine geldikleri zaman yana bir gölge düşüyordu. Uzay kadar kara, bıçak kadar keskin kenarlı gölgeler. Işık yayılmıyor, sadece o nokta aydınlanıyordu.

Mullen kollarını oynattı. Vücudu aynı anda aksi yöne doğru hafifçe sallandı. Hareket ve karşıt hareket. Birdenbire yanları pek düzgün olan bir buhar borusunu gördü.

O tarafa doğru gitmeye çalıştı. Ama ayakları geminin gövdesine iyice yapışmıştı. Tek ayağını çekiştirdi. Ağır ağır yukarı kalktı ayağı. Sanki balçığa batmıştı ama çamur fazla yapışkan değildi. Ayağını gövdeden yedi santim kadar kaldırdı. Ayak kurtulmuştu, ama biraz daha kaldırınca şaşaladı. Ayağının uçup gideceğini sandı.

Bir adım atmış gibi yaparak ayağını indirdi ve sanki yine bataklığa daldı. Botunun tabanıyla gövde arasında beş santim varken maden yüzey ayağını hızla çekiverdi. Kontroldan çıktığı için gövdeye çarparken bir şangırtı koptu. Titreşimler uzay tulumuna yayıldı. O yüzden kulakları çınladı.

Mullen büyük bir dehşetle dondu kaldı. Tulumun içindeki havayı kurutan nem gidericiler, alnını ve koltukaltlarını sırsıklam eden terle başa çıkamadılar.

Muhasebeci bekledi. Sonra tekrar ayağını kaldırmayı denedi. Ayağını sadece iki santim kaldırarak bütün gücüyle böyle tuttu. Sonra yatay olarak ileriye doğru uzattı. Yatay hareket için güç harcamaya hiç gerek yoktu. Çünkü bu, manyetik gücün hatlarına diklemesine gelen bir hareketti. Ama böyle hareket ederken ayağının yere yapışmasına engel olmak zorundaydı. Ayağını ağır ağır yere indirmesi gerekiyordu.

Bu hareket yüzünden soluk soluğa kalmıştı. Her adım ayrı bir azaptı. Gövdesinin yanına bıçaklar saplanıyordu sanki. Bacaklarındaki kirişler neredeyse kopacaktı.

Mullen terinin kuruması için durdu. Yüzünün önündeki saydam levhanın buğulanması hiç de hoş olmayacaktı. Bileklerindeki lambaları yakıp söndürdü yine. Buhar borusu hemen ilerideydi.

Gemide dört buhar borusu vardı; doksanar derece aralıklarla yerleştirilmişti. Gövdenin orta çemberinden hafif bir açı yaparak uzanıyorlardı. Geminin rotasının inceden inceye düzeltilmesi için kullanılmaktaydılar. Kabaca düzeltmeler ise ön ve arkadaki jetlerle yapılıyordu. Bunlar

hızlandırma ve yavaşlatma güçleriyle geminin son hızını belirliyorlardı. Bir de insanın uzayı çabucak aşmasını sağlayan 'sıçramalar' sırasında hiper-atomikten yararlanılmaktaydı.

Ama bazen uçuş yönünde hafif bir değişiklik yapılması gerekiyordu. İşte o zaman iş buhar borularına düşüyordu. Bunlar tek başlarına gemiyi yukarıya, aşağıya, sağa sola götürebiliyorlardı. Çifter çifter ise, uygun güç kullanıldığı zaman gemiyi istenilen yöne doğru döndürebilirlerdi.

Buhar boruları yüzyıllardan beri geliştirilmemişlerdi. Çünkü geliştirilemeyecek kadar basit şeylerdi. Atom reaktörü kapalı bir depodaki suyu çabucak ısıtarak buhara dönüştürüyordu. Su bir saniye bile geçmeden hidrojen ve oksijen karışımına dönüşmekteydi. Sonra da elektron ve iyon karışımına.

Kritik anda iğne kadar ince bir valf açılıyor ve buhar dışarı fışkırıyordu. Kısa aralıklarla ama inanılmayacak bir güçlü. Böylece tekne kendi yerçekimi merkezinin çevresinde dönerek aksi yöne doğru gidiyordu. Gemi istenilen derecede dönüş yaptıktan sonra diğer taraftaki borudan da aynı güçte buhar püskürtülüp dönmesi durduruluyordu.

Mullen zorlukla buhar borusunun ağzına kadar gelebilmişti. Bu sahneyi hayalinde canlandırabiliyordu. Uzayda saatte on bin mil hızla giden yumurta biçimi bir cisimden uzanan bir borunun ucunda yalpalayan küçücük bir nokta.

Ama borudan buhar fışkırmıyordu. Onu uzaya fırlatacak buhar. Ve botlarının manyetik tabanları da onu gövdeye istemediği kadar sıkıca yapıştırmıştı.

Mullen yine ışıkları yakarak borunun içine bakmak için eğildi. Böylece yönü değişirken gemi de sanki altından hızla aşağıya doğru indi. Muhasebeci düşmemek için uzandı. Ama yuvarlanmadı. Çünkü uzayda aşağısı ya da yukarısı diye bir şey yoktu. Sadece şaşıran kafası bazı yönleri aşağı ve yukarı diye tanımlamaya çalışıyordu.

Boru bir insanın girebileceği genişlikteydi. Tabii teknisyenlerin tamirat yapabilmeleri için borulara girmeleri gerekebilirdi. Mullen'in lambaları hemen hemen tam karşıdaki basamakları aydınlattı. Muhasebeci soluğunun kesilmiş olmasına rağmen yine de rahat bir nefes almaya çalıştı. Günkü bazı gemilerde buhar borularının içinde basamaklar yoktu.

Mullen basamaklara doğru gitti. O hareket ederken sanki gemi ayaklarının altında kayıp döndü. Delikten bir elini uzatarak ilk basamağa dokundu. Ayaklarını gövdeden kurtarıp kendini borunun içine çekti.

Midesinin büzülmüş olan kasları artık sancıyordu. Kloro'lar yön değiştirmeye kalkışırlarsa, borudan buhar salıverirlerse...

Mullen buharın hışırtısını hiç duymayacak, ne olduğunu anlayamayacaktı. Basamağa tutunmuş, diğer eliyle yukardakini ararken birdenbire kendini uzayda yapayalnız bulacaktı. Gemi yıldızların arasında sonsuza dek kaybolan kapkara bir hiç halini alacaktı. Belki bir anda buza dönüşen ışıltılı kristaller onunla birlikte sürüklenecekler, bileğindeki lambaların ışığında pırıldayacakları. Ona ağır ağır yaklaşarak etrafında döneceklerdi. Gövdesi onları çekecekti. Gülünç denilecek kadar küçük bir güneşin çevresinde dönen minicik gezegenlere benzeyeceklerdi.

Mullen'in vücudundan terler akıyordu yine. Ayrıca susamıştı. Kendini zorlayarak bu

düşünceyi kafasından kovdu. Sırtındaki tulumu çıkarmadıkça su içmesi olanaksızdı. Ve belki de bunu hiçbir zaman yapamayacaktı.

Bir basamaktan çıktı. Sonra bir diğerinden. Bir diğerinden daha. Boruda kaç basamak vardı? Derken eli kaydı. İnanmayan gözlerle lambaların ışığında parlayan şeye baktı.

Buz?

Neden olmasın? Buhar inanılmayacak kadar kaynardı ama ısısı sıfırın çok altında olan madene çarpacaktı. Buharın dışarı püskürtüldüğü o bir saniyeden de kısa sürede maden ancak suyun donma derecesine kadar ısınabilecekti. O zaman buhar bir buz tabakasına dönüşecek ve ağır ağır boşluğa karışacaktı. Ancak bu gelişmelerin çok hızlı olması yüzünden maden borular ve su deposu erimiyordu.

Mullen yine lambaları yaktı. Ve dehşetle buhar hortumunun bir buçuk santim genişliğindeki ucuna baktı. Çalışmadığı zaman zararsız bir şey sanılabilirdi. Ama birdenbire çalışmaya başlayabilirdi. Mer an...

Hortumun etrafında dış kapak vardı; ortadaki bir vidanın etrafında dönüyordu. Bir yanı yaylıydı. Kapak buharın ilk basıncıyla hemen açılacak biçimde yapılmıştı.

Mullen bir basamağa sıkıca basarak kapağa dayandı. Hafifçe oynayan kapağı bir kez çevirdi. Kapak döndü, sonra ağır ağır açıldı. Okuduğu kitapları öyle iyi hatırlıyordu ki...

Şimdi iki kapak arasındaki yerdeydi. Burası da bir teknisyenin rahatlıkla onarım yapabileceği genişlikteydi. Artık Mullen'in buhar tarafından uzaya sürüklenmesi imkânsızdı. Şu anda Kloro'lar yön değiştirmeye kalkışırlarsa, buhar Mullen'i sadece iç kapağa doğru itecekti. Tabii bu çok şiddetli olacak ve adam da ezilerek pelteye dönecekti. Ama çabucak ölecek ve hiçbir acı da duymayacaktı hiç olmazsa.

Yavaşça belindeki yedek oksijen tüpünü aldı. Şimdi kontrol kabiniyle arasında sadece iç kapak vardı. Bu kapak fışkıran buharı daha sıkıca kapatması için uzaya doğru açılıyordu. Ve yuvasına da tam uyuyordu. Kapağı dışardan açmak tümüyle olanaksızdı.

Mullen iç kapağa doğru eğildi. Bükülmüş sırtını borunun yanına dayamıştı. O yüzden soluk almakta zorluk çekiyordu. Yedek oksijen tüpü garip bir açı yapmış, sallanı yordu. Mullen madeni örgüden yapılmış hortumunu alıp düzeltti, sonra iç kapağa vurdu. Vurdu.

Bu gürültünün Kloro'ların dikkatini çekmesi gerekiyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışmalıydılar.

Kloro'ların bunu ne zaman yapacaklarını Mullen'in anlaması imkânsızdı. Genellikle dış kapağın kapanması için önce boruya hava vermek zorundaydılar. Ama şimdi dış kapak ortadaki vidasından iyice yükselmişti. Hava onu boş yere içeriye çekmeye çalışacak, sonunda da kapağı uzaya sürükleyecekti.

Mullen iç kapağa vurmayı sürdürdü. Kloro'lar hava göstergesine bakacak ve ibrenin sıfırdan fazla yükselmediğini görecekler miydi? Yoksa her şeyin gerektiği gibi çalıştığını mı sanacaklardı?

Porter, «Gideli bir buçuk saat oldu,» dedi.

Stuart, «Biliyorum...» diye mırıldandı.

Yolcuların hepsi de huzursuzdu, sinirleri gerilmişti. Ama aralarındaki o düşmanlık kaybolmuştu. Sanki bütün duyguları sadece geminin gövdesine doğru uzanıyordu.

Porter sıkıntılıydı. Onun yaşam felsefesi her zaman basitti. «Kendini kolla. Çünkü bir başkası bunu senin için yapmaz.» Şimdi bu kuralın altüst olması Porter'ı sarsıyordu.

«Acaba onu yakaladılar mı?» diye sordu.

Stuart kısaca cevap verdi. «Yakalasalardı bundan haberimiz olurdu.»

Porter üzüntüyle, benimle konuşmayı hiç istemiyorlar, diye düşündü. Bunu anlayabiliyordu. Çünkü diğerlerinin saygısını pek de kazanmış sayılmazdı. Bir an arka arkaya kendini haklı gösteren nedenleri düşündü. Diğerleri de korkmuşlardı. Bir insanın korkmaya hakkı vardı pekâlâ. Kimse ölmekten hoşlanmazdı. Hiç olmazsa Aristides Polyorketes gibi kendini kaybetmemişti. Leblanc gibi de ağlamamıştı. O...

Ama işte Mullen şimdi geminin dışında, gövdenin üzerindeydi.

Porter birdenbire. «Dinleyin!» diye haykırdı. «Bunu neden yaptı?» Diğerleri dönüp ona baktılar. Ne demek istediğini anlamamışlardı. Ama Porter'in buna aldırdığı yoktu. Bu konu onu öylesine rahatsız ediyordu ki. artık her şeyi açık açık konuşmak zorundaydı. «Ben Mullen'in hayatını tehlikeye neden attığını öğrenmek istiyorum!»

Windham. «O adam bir vatansever...» diye başladı.

«Hayır! Buna boşver şimdi!» Porter neredeyse sinir krizi geçirecekti. «O küçücük adam son derece duygusuz! Onun için sadece nedenler var. Ve ben bunların ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Çünkü...» Cümlesini tamamlayamadı. O nedenler ufacık tefecik, orta yaşlı bir muhasebeci için geçerliyse, benim için çok daha önemli olmalılar, diyebilir miydi?

Polyorketes, «O küçük adam çok cesur,» diye fikrini açıkladı.

Porter ayağa kalktı. «Dinleyin. Belki dışarıda kalakaldı. Ne yapıyorsa, bunu tek başına tamamlaması imkânsız olabilir. Ben... gönüllü olarak ohun peşinden gitmeyi öneriyorum.» Bu sözleri söylerken titremeye başlamıştı.

Korkuyla, Stuart'ın onunla acı acı alay etmesini beklemeye başladı. Eski pilot ona bakıyordu. Belki de hayretle. Ama Porter bunu kesinlikle anlamak için onun gözlerine bakmaya çekiniyordu.

Sonra Stuart usulça, «Mullen'e yarım saat daha verelim,» dedi.

Porter başını kaldırdı. Şaşırmıştı. Stuart'ın onu aşağı görüyormuş gibi bir hali yoktu. Hatta yüzünde dostça sayılabilecek bir ifade bile vardı. Hepsi de dostça bir tavır takınmışlardı. Porter, «Sonra...» dedi.

«Sonra bütün gönüllüler kura çekerler. Ya da aynı derecede demokratça bir şey yaparlar. Porter'den başka gönüllü var mı?»

Hepsi ellerini kaldırdılar. Stuart da.

Ama Porter çok mutluydu. Önce o gönüllü olduğunu açıklamıştı. Şimdi o yarım saatlik sürenin geçmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Mullen gafil avlandı. Kapak hızla açıldı ve bir Kloro'nun ucunda kafa yerine bir yumru bulunan uzun, zayıf, yılan gibi boynu dışarı doğru çekildi. Yaratığın dışarı kaçan havaya karşı koyması olanaksızdı.

Mullen'in elindeki oksijen tüpü havalandı. Az kalsın parmaklarının arasından kaçıyordu. Panik yüzünden bir an donmuş gibi kaldı. Sonra tüpü kaçırmamak için çabaladı. Hava akımının üzerinden çekti. Kontrol kabininin havası boşalır ve akımın şiddeti hafiflerken mümkün olduğu

kadar beklemeye çalıştı. Ve oksijen tüpünü olanca gücüyle indirdi.

Tüp Kloro'nun ince kaslı boynuna gelerek ezdi. Mullen kapağın yukarısında ikibüklüm oldu. Hava akımı artık ona hemen hemen hiç gelmiyordu, tüpü tekrar kaldırarak

Kloro'nun kafasına vurdu. O patlak gözler ezilirken içlerinden sıvılar fışkırdı. Boynun geri kalan kısmından yeşil kanlar akıyordu şimdi.

Mullen kusmaya cesaret edemiyordu ama midesi isyan halindeydi.

Gözlerini kaçırarak geriledi. Dış kapağı tek eliyle yakalayıp bir kez çevirdi. Kapak birkaç saniye bu dönüşü sürdürdü. Sonra da birdenbire sıkıca kapandı. İçeride kalan hava kapağın iyice sıkışmasını sağladı. Artık pompalar kontrol kabinini tekrar havayla doldurabilirdi.

Mullen boynunu ve kafasını parçaladığı Kloro'nun üzerinden sürünerek geçti ve kontrol kabinine girdi. Kabin boştu.

Birden kendini dizlerinin üzerinde buldu. Zorlukla ayağa kalkabildi. Yerçekimi yokken birdenbire buraya girmişti. Ve tabii kabinde yerçekimi vardı. Üstelik Kloro'lara göreydi, yani arkasındaki tulumla küçük vücudunun taşıyabileceği yükün yüzde elli fazlasını yüklenmişti. Ama hiç olmazsa o ağır madeni botları yere sinir bozacak biçimde yapışmıyordu artık. Geminin içinde duvarlar ve bölmeler madenden yapılmış ve üzerleri mantarla kaplanmıştı.

Mullen ağır ağır kabinde dolaştı. Boyunsuz Kloro yere yığılmıştı. Sadece arada sırada titremesi ,onun daha önce yaşayan bir organizma olduğunu gösteriyordu. Muhasebeci tiksintiyle yaratığın üzerinden atladı ve buhar borusunun kapağını kapattı.

Oda iç sıkıcı bir yeşilliğe bürünmüştü. Işıklar da sarımsı yeşildi. Tabii Kloro atmosferiydi bu.

Mullen biraz şaşırdı ve istemeye istemeye hayranlık duydu. Bu yaratıkların madenleri klorun oksitleyici etkisinden kurtarmak için bir tür işlemden geçirdikleri anlaşılıyordu. Duvardaki parlak, plastik arkalı kâğıda basılmış olan Arzın haritası bile pırıl pırıl ve yepyeniydi. Kıtaların o tanıdık çizgileri Mullen'i çekti. Ağır ağır haritaya doğru gitti...

Sonra gözünün ucuyla bir hareket farketti. O ağır tulumun içinde elinden geldiğince çabuk dönmeye çalıştı. Sonra da haykırdı. Öldüğünü sandığı Kloro ayağa kalkıyordu.

Yaratığın boynu gevşekçe sarkıyor, ezilmiş dokulardan sıvılar sızıyordu. Ama Kloro körcesine ellerini uzatmıştı ve göğsündeki o ince borular sayısız yılanların dilleri gibi titreşip duruyorlardı.

Yaratık kördü tabii. Sap gibi boynu ezildiği için bütün duyularını kaybetmiş, yarı boğulduğu için de sersemlemişti. Ama karnındaki beyni güvende ve sağlamdı. Kloro hâlâ yaşıyordu.

Mullen geriledi. Yandan dolaştı. Beceriksizce ayaklarının ucunda ilerlemeye çalıştıysa da başaramadı. Aslında Kloro'nun sağır olduğunu da biliyordu. Yaratık sarsılarak ilerledi. Bir duvara çarptı, dibini inceledi ve duvarın dibinden yürümeye başladı.

Mullen bir silah bulabilmek için çaresizce etrafına bakındı. Ama bir şey bulamadı. Tabii Kloro'nun silah mahfazası vardı. Gelgelelim ,ona uzanmaktan korkuyordu. Tanrım! Neden hemen onu kapmadım! Ne aptalım!

Kontrol kabininin kapısı açıldı. Hemen hemen sessizce. Mullen titreyerek döndü.

Diğer Kloro içeri girdi. O henüz bir zarar görmemişti. Sapasağlamdı. Yaratık bir an kapıda durdu. Göğsündeki borular dimdik duruyor, hiç kımıldamıyorlardı. Kloro ince, sap gibi boynunu uzatmıştı. Yaratık sonra o dehşet verici gözleriyle bir Mullen'e baktı, bir de ölümün eşiğindeki

arkadaşına.

Sonra elini çabucak yanına attı.

Mullen farkına varmadan hızla hareket etti. Sadece refleksti bu. Kabine girdiği zaman beline taktığı yedek oksijen tüpünün borusunu uzattı. Tüpün valfını açtı. Basıncı azaltma zahmetine girmeden, oksijenin kontrolsuz fışkırmasına izin verdi. Onun için de geri tepme yüzünden sendeler gibi oldu.

Mullen oksijenin akışını görebiliyordu. Uçuk renkti bu. Klor yeşilinin arasında yayılıyordu. Oksijen bir elini silahının mahfazasına atmış olan Kloro'ya geldi.

Yaratık ellerini havaya kaldırdı. Kafa yerine geçen o yumrudaki küçük gagası sessizce ama korkunç bir biçimde açıldı. Kloro sendeleyerek yere yığıldı. Bir an çırpındı, sonra da hareketsiz kaldı. Mullen ona yaklaşarak oksijeni. bir yangını söndürüyormuş gibi Kloro'nun üzerinde dolaştırdı. Sonra da ağır botlu ayağını kaldırarak yaratığın boynunun ortasına bastı. Onu iyice ezdi.

Sonra ilk Kloro'ya döndü. O yere yığılmıştı. Vücudu kaskatıydı.

Odadaki yeşil havanın rengi oksijen yüzünden iyice açılmıştı. Şimdi burada sürüyle Kloro'yu öldürecek kadar oksijen vardı. Ve tüp de boşalmıştı.

Mullen ölü Kloro'nun üzerinden atlayarak kontrol kabininden çıktı. Ana Koridordan yolcuların hapsedildikleri kamaraya doğru gitti.

Tepki başlamıştı. Muhasebeci kör bir korkuyla inleyip duruyordu.

Stuart yorulmuştu. Elleri takma da olsa işte yine bir geminin kontrollarının başındaydı. Arzdan iki hafif kruvazör onlara doğru yola çıkmıştı. Eski pilot yirmi dört saatten daha uzun bir süre yalnız başına gemiyi yönetmişti. Klorlama makinelerini atmış, eski havalandırma sistemlerini çalıştırmıştı. Geminin uzaydaki yerini saptayarak bir rota çizmişti. Telsizle yardım istemiş Ve bunun da yararı olmuştu.

Kontrol kabininin kapısı açıldığı zaman Stuart biraz sinirlendi. Havadan sudan söz edemeyecek kadar yorgundu. Sonra döndü ve Mullen'in içeri girdiğini gördü.

Hemen, «Tanrı aşkına, Mullen,» dedi. «Derhal yatağına dön.»

Muhasebeci, «Uyumaktan sıkıldım,» diye cevap verdi. «Oysa bir süre önce böyle olacağını hiç sanmıyordum.»

«Nasılsın?»

«Her tarafım kaskatı. Özellikle yan tarafım.» Muhasebeci yüzünü buruşturarak farkına varmadan etrafına bakındı. . .

Stuart, «Kloro'ları mı arıyorsun?» dedi. «O zavallıları uzaya attık.» Başını salladı. «Onlara acıdım. Kloro'lara göre gerçek insanlar onlardı. Bizler de yabancı yaratıklar. Ama, keşke onlar Mullen'i öldürselerdi, diye düşündüğümü de sanma.»

«Anlıyorum.»

Stuart bir iskemleye oturarak gözlerini Arzın haritasına dikmiş olan ufacık tefecik adama yan yan baktı. «Mullen senden özel ve kişisel olarak özür dilemem gerekiyor. Aslında seni pek önemsemiyordum.»

. Mullen o ifadesiz sesiyle. «Bu senin hakkındı,» dedi. Sesinde hiç duygu yoktu.

«Hayır. Değildi. Kimsenin bir diğerini aşağı görmeye hakkı yoktur. Bu ancak uzun deneyimlerden sonra güçlük le kazanılan bir haktır.»

«Sen bu konuyu mu düşünüyordun?»

«Evet. Bütün gün bunu düşündüm. Belki sana ne demek istediğimi anlatamayacağım. Her şey bu ellerle ilgili.» Ellerini kaldırarak parmaklarını açtı. «Diğer insanların sağlam elleri olduğunu düşünmek bana acı veriyordu. Bu yüzden onlardan nefret etmem gerektiğini sanıyordum. Amaçlarını anlamaya çalışıyor ve bunları aşağılıyordum. Kusurlarına işaret ediyor, budalalıklarını açıklıyordum. Onların kıskanmaya değmeyeceklerini kanıtlamak için elimden geleni yapıyordum.»

Mullen huzursuzca kımıldandı. «Açıklamak zorunda değilsin.»

«Tersine! Bunu yapmalıyım!» Stuart düşüncelerini bir noktada toplamaya ve sözcüklerle dile getirmeye çalışıyordu. «Yıllar önce insanların iyi yanlarını bulma umudundan vazgeçmiştim. Sonra sen C. Borusuna girdin.»

Mullen, «Şunu anlaman iyi olur,» dedi. «Bunu pratik ve bencilce nedenlerle yaptım. Beni kendime bir kahraman gibi tanıtmana izin veremem.»

«Böyle bir niyetim yoktu. Senin nedensiz hiçbir şey yapmayacağını biliyordum. Ama ben bu hareketinin hepimizi nasıl etkilediğinden söz ediyorum. Bu davranışın yüzünden budalalar ve sahtekârlar sağduyulu, dürüst insanlara dönüştüler. Üstelik sihirle de olmadı bu. Aslında başından beri sağduyulu, dürü6t kişilerdi onlar. Sadece bir örneğe ihtiyaçları vardı. Bunu da sen sağladın. Ve... ben de onlardan biriyim. Benim de sana benzemeye çalışmam gerekiyor. Belki bunun için ömrümün sonuna kadar uğraşacağım.»

Mullen sıkıntılı bir tavırla döndü. Elbisesinin kollarını düzeltti. Oysa buna hiç gerek yoktu. Sonra parmağını haritaya dayadı.

«Biliyor musun, ben Virginia eyaletinin Richmond kentinde doğdum, işte şurada. Sen nerelisin?»

Stuart, «Toronto'luyum,» diye cevap verdi.

«O da şurada. Haritada birbirlerinden pek uzak değillermiş gibi gözüküyorlar. Öyle değil mi?»

Stuart, «Bana bir şeyi açıklar mısın?» dedi.

«Mümkünse...»

«Sen neden o borudan dışarı çıktın?»

Mullen kesin ifadeli dudaklarını büzdü. Sonra da alayla, «Benim sıradan, sıkıntılı nedenim herkese verdiğim esini kötü bir biçimde etkilemez mi?» diye sordu.

«Buna entelektüel bir merak da diyebilirsin. Hepimizin çok belirgin nedenleri vardı. Porter'in enterne edilmekten ödü patlıyordu. Leblanc sevgilisine dönmek istiyordu. Polyorketes Kloro'ları öldürmek istiyordu. Windham kendi açıcından bir vatanseverdi. Bana gelince... Korkarım ben soylu bir idealist olduğumu sanıyordum. Ama hiçbirimizin güdüleri bir uzay tulumu giyerek o borudan dışarı çıkacak -kadar güçlü değildi. O halde sen bunu neden yaptın? Biz değil de sen?»

«Ne demek 'biz değil de sen'?»

«Bana kızma ama sen başkalarında hiç duygusu olmayan bir insanmış gibi bir izlenim bırakıyorsun.»

«Öyle mi?» Mullen'in sesinin ifadesi değişmemişti. Yine kesin ama yumuşak bir sesti bu. Yalnız şimdi gizli bir gerilim de belirmiş gibiydi. «Bu sadece eğitimin sonucu,

Stuart. Ve disiplin meselesi. Doğal bir şey değil. Ufak tefek bir adamın saygı uyandıracak duyguları olamaz. Benim gibi bir adamın müthiş öfkelenmesinden daha gülüne bir şey olabilir mi? Boyum bir elli bir. Kilom da kırk altı. Belki tam ölçüleri istersin diye söylüyorum.

«Şimdi... ben vakarlı bir adam tavırları takınabilir miyim? Azametli bir adam tavırları? Kimseyi güldürmeden şöyle bir dikleşebilir miyim? Beni görür görmez kıkır kıkır gülmeyecek bir kadını nerede bulabilirim? O yüzden duygularımı belli etmemeyi öğrenmem gerekiyordu.

«Sen sakatlıklardan söz ediyorsun. Yabancılarla karşılaşır karşılaşmaz hemen heyecanla ellerinin takma olduğundan söz etmeye başlıyorsun. Oysa kimse ellerini farkedemez. Ya da onların farklı olduklarını anlayamaz. Ama bende olmayan o yirmi santimi saklayabilir miyim sanıyorsun? İnsanların benimle karşılaştıkları zaman önce boyumun kısa olduğunu farkettiklerini çoktan öğrendim. Belki de sadece bu özelliğimi farkettiklerini.»

Stuart utanmıştı. Üzerine vazife olmayan bir konuya girdiğini anlıyordu. «Özür dilerim.»

«Neden?»

«Seni bu konudan söz etmeye zorlamamalıydım. Senin o işi... şey... şey...»

«Benim ne? Yani kendimi kanıtlamak için öyle davrandığımı mı söylüyorsun? Vücudumun ufacık olmasına karşılık kalbimin bir devinkinden farksız olduğunu kanıtlamaya çalıştığımı. Öyle mi?»

«Ben bunu böyle alayla açıklamazdım.»

«Neden? Budalaca bir fikir bu. O davranışımın nedeniyle de hiçbir ilişkisi yok. Eğer kafamdan öyle bir şey geçseydi neyi başarmış olurdum? Beni şimdi Arza götürerek televizyon kameralarının karşısına mı geçirecekler? Tabii yüzümü alabilmek için kameraları alçaltacaklar. Ya da beni bir sandalyeye çıkaracaklar. Ve göğsüme madalyalar takacaklar. Öyle mi?»

«Bunu yapmaları olasılığı çok güçlü.»

«Peki, bütün bunların bana ne yararı olacak? Herkes, 'A, üstelik ufacık tefecik bir adamcağız,' diyecek. Ya ondan sonra ne olacak? Her rastladığıma, 'Geçen ay inanılmayacak bir kahramanlık gösterdiği için madalya verilen adam benim,' mi diyeceğim? Stuart, boyumu yirmi santim, ağırlığımı da otuz kilo arttırmak için kaç madalya gerekli dersin?»

Eski pilot, «Sanırım ne demek istediğini anlıyorum...» diye mırıldandı.

Mullen şimdi biraz daha hızlı konuşuyordu. Sesi de birazcık daha heyecanlıydı. Ama belli belirsiz. «Bir zamanlar, onlara göstereceğim, diye düşünürdüm. Şu bütün dünyayı içeren o esrarlı onlara. Arzdan ayrılacak ve kendime yeni dünyalar yaratacaktım. Yeni ve daha da küçücük bir Napolyon olacaktım. Bu nedenle Arzdan ayrılarak Arkturus'a gittim. Ama orada da Arzda yapamadığım neyi başarabilirdim? Hiç. Ben defter tutarım. Anlayacağın, o eski kibir ve azametim çoktan öldü. Stuart. Ayaklarımın ucunda durmaktan vazgeçtim.»

«O halde bu işi neden yaptın?»

«Arzdan ayrılarak Arkturus sistemine gittiğim sırada yirmi sekiz yaşındaydım. Oradan hiç ayrılmadım. Bu yolculuk benim ilk tatilim olacaktı. Arza ilk dönüşüm. Dünyamızda altı ay kalacaktım. Ama onun yerine Kloro'ların eline düştük. Onlar da belirsiz bir süre bizi tutsak

olarak tutacaklardı. Ama Kloro'ların benim Arza gitmemi engellemelerine izin veremezdim. Veremezdim! Tehlike ne kader büyük olursa olsun onları durdurmam gerekiyordu. Yaptıklarımın nedeni bir kadına duyduğum aşk. korku, nefret ya da idealizm değildi. Bütün bunlardan çok daha güçlü bir şeydi bu neden.»

Mullen sustu. Sonra duvardaki haritayı okşayacakmış gibi elini uzattı. Usulca. «Hiç vatanını özlediğin oldu mu. Stuart?» diye sordu.

YEŞİL LEKELER

İşte gemiye gizlice girmişti! Dışarıda, enerji engelinin gerisinde onun gibi yüzlercesi beklemişti. Ve sonunda beklemenin bir işe yaramayacağını düşünmeye başlamışlardı. Sonra engel bir, iki dakika için kalkmıştı. (Bu da birleşmiş organizmaların tek tek yaşayan canlılardan daha üstün olduğunu kanıtlıyordu!) İşte o da bu fırsattan yararlanarak hemen ilerlemişti.

Diğerlerinden hiçbiri bu işi başaracak kadar hızlı hareket edememişti. Ama bu önemli değildi. Yaratık artık yalnızdı ve de kendine yeterliydi. Başkalarına gerek yoktu.

Birleşmiş organizmanın geri kalan bölümünden ayrılmak son derece anormal ve mutsuzluğa yol açan bir şeydi. Yani o tek tek yaşayan canlılar gibi olmak. Bu Yabancı yaratıklar böyle parçalar halinde yaşamaya nasıl dayanabiliyorlardı?

Bu durum yaratığın Yabancılara karşı duyduğu anlayış ve yakınlığı arttırdı. Artık kendisi de birleşmiş organizmadan ayrılmıştı ve şimdi uzaktan da olsa Yabancıları çok korkutan o yalnızlığı duyabiliyordu. Onların davranışlarını kontrol eden, bu yalnızlığın doğurduğu korkuydu işte. Yaratık, gemilerini indirmeden önce bir buçuk kilometre çapındaki bir alanı yakarak kor haline getirdiler, diye düşündü. Bunun nedeni durumlarının onlarda uyandırdığı o delice korku. Başka ne olabilir? Bu yakma yüzünden toprağın üç metre altındaki örgütlenmiş canlılar bile mahvoldu.

Yaratık 'alışa' geçerek merakla dinlemeye başladı. Yabancıların düşüncelerinin içine dolmasına izin veriyordu. Yaşamın bilincini okşaması hoşuna gidiyordu. Ama bu zevki azaltmalı, baskı altında tutmalıydı. Kendinden geçmemeli, kim olduğunu unutmamalıydı. Yabancılarının düşüncelerini dinlemenin bir zararı olamazdı. Gemideki bu canlı parçacıklarının düşünceleri oldukça berraktı. Oysa onlar öyle ilkel ve tamamlanmamış yaratıklardı ki... Düşünceli küçücük çanlara benziyorlardı.

Roger Oldenn, «Kendimi sanki bir şey bulaşmış gibi hissediyorum,» diyerek başını salladı. «Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi? Ellerimi yıkayıp duruyorum. Ama yararı olmuyor.»

Melodramdan nefret eden Jerry Thorn başını bile kaldırmadı. Hâlâ Saybrook Gezegeninin stratosferinde manevra yapıyorlardı. Ve o paneldeki kadranları izlemeyi tercih ediyordu. «Kendini bir şey bulaşmış gibi hissetmene hiç gerek yok,» dedi. «Bir şey olmadı ki.»

Oldenn, «Öyle olduğunu umarım,» diye karşılık verdi. «Hiç olmazsa dışarda çalışanların hepsinin uzay giysilerini hava hücresinde çıkarmalarını sağladılar. Bütün tulumları iyice dezenfekte ettiler. Dışardan içeri giren herkes 'radyasyonla yıkandı'. Herhalde kötü bir şey olmadı.»

«Öyleyse neden endişelisin?»

«Bilmiyorum. Engelin birdenbire ortadan kalkmamasını yeğlerdim.»

«Kim yeğlemezdi ki? Ama bu bir kazaydı.»

«Acaba?» Oldenn heyecanlanmıştı. «Olay sırasında buradaydım. Nöbet bendeydi. Güç kablosuna fazla yüklenme yapılmasına neden olacak hiçbir şey yoktu. Ama hatta bağlı prizlere bazı aletler takılmıştı. Oysa onlar kullanılmayacaktı. Hiç kullanılmayacaktı.»

«İyi ya. Bazı insanlar aptal.»

«O kadar da aptal değiller. Bizim ihtiyar olayı araştırdığı sırada yakınında dolaşıp durdum.

Adamlardan hiçbirinin de mantıklı bir nedeni yoktu. İki bin vat götüren zırhları kızdırma hattı engelinkine bağlanmıştı. Bir haftadır yedekleri kullanıyorlardı. Neden bu kez de öyle yapmadılar? Adamlar bir neden bulup söyleyemediler.»

«Ya sen?»

Oldenn kızardı. «Hayır. Ben sadece adamların bu işi yapmaları için...» Bir an durup uygun sözcükler aradı. «İpnotize edilip edilmediklerini düşünüyordum. Yani şu dışardaki şeyler tarafından.»

Thorn başını kaldırarak diğerinin gözlerinin içine baktı. «Ben senin yerinde olsaydım bu sözleri başkalarına tekrarlamazdım. Engel sadece iki dakika etkisizleşti. Eğer bir şey olsaydı... bir ot parçası bile engeli aşıp içeri girebilseydi, bunu yarım saat sonra bakteri kültürlerimizden anlardık. Meyva sineği kolonilerinde ise durum iki gün içinde anlaşılırdı. Biz geri dönmeden hamsterler, tavşanlar, hatta keçilerimizde bir değişiklik görülürdü. Şunu kafana iyice sok, Oldenn: Bir şey olmadı. Hiçbir şey.» '

Yaratık alış merkezlerini kapattı. Şimdi düşünceler yanından o bunları farketmeden akıp gidiyorlardı. Bu canlı parçacıklar önemli sayılmazlardı zaten. Çünkü yaşamı sürdürecek durumda değillerdi. Parça halinde bile tam değillerdi.

Ama diğer parçalar... onlar farklıydılar. Yabancının da onların karşısında dikkatli davranması şarttı. Kendini tutamayabilirdi. Oysa Yabancıların gezegenine ininceye kadar gemide olduğunu kimseye belli etmemesi gerekiyordu.

Yaratık dikkatini geminin diğer taraflarına verdi. Canlıların çeşitliliği onu çok şaşırttı. Her parça, ne kadar ufak olursa olsun kendisi için yeterliydi. Yaratık bu durumu düşündü. Sonunda bu düşüncenin kötülüğü onu öylesine rahatsız etti ki, vatanının normalliğini özledi.

Küçük parçalardan aldığı düşünceler belirsiz ve uçucuydular. Tabii bu da olağanüstü bir şey sayılmazdı. Onlardan fazla bir şey öğrenmesi imkânsızdı yaratığın. Ama bu da o canlıların bütünleşme ihtiyaçlarının daha büyük olduğunu gösteriyordu. Yaratığı da en çok bu etkiledi.

Arka ayaklarının üzerine çökmüş olan bir canlı parçacığı etrafını saran tel örgüyü yokluyordu. Onun düşünceleri berrak ama kısıtlıydı. O daha çok bir arkadaşının yediği sarı bir meyvayı düşünüyordu. O meyvayı çok istiyordu bu parçacık. Ama canlı parçalarını ayıran tel örgü meyvayı zorla kapmasını engelliyordu.

Yaratık müthiş bir tiksintiyle düşünce alışını sona erdirdi. Bu parpalar yiyecek için birbirleriyle rekabet ediyorlardı.

Yaratık vatanındaki barış ve uyumu tutmak için kafasıyla dışarıya doğru uzandı ama artık gezegeni çok gerilerde kalmıştı. Yalnızca onu dengeli canlılardan ayıran o boşluğa kadar uzanabildi.

Yaratık o anda engelle gemi arasındaki ölü toprakların dokunuşunu bile özledi. Dün gece bu toprakların üzerinden sürünerek geçmişti. Bunun üzerinde hiç hayat kalmamıştı. Ama yine de yaratığın vatanının topraklarıydı. Engelin diğer tarafında ise. örgütlenmiş yaşamın geri kalanı bekliyordu. Bu da yaratığın içini rahatlatmıştı.

Yaratık geminin yüzeyine eriştiği anı hatırlıyordu. Gövdeye çaresizce yapışmış ve kapak açılıncaya kadar beklemişti. Sonra içeri girmiş, dışarı çıkon bir Yabancının ayaklarının arasından

ihtiyatla geçmişti. İçeride de bir kapak vardı. Yaratık daha sonra oradan geçmeyi başarmıştı. Şimdi burada yatıyordu. O da bir canlı parçasıydı artık. Hareketsiz duruyor ve kimse de onu farketmiyordu.

Larsen, «O lanet olasıca şeye yiyecek verme.» diye homurdandı. «Aç değil. Sadece tıkabasa doymadan Tillie atıştırmaya başladığı için kızdı. Açgözlü maymun! Artık gezegenimize dönmüş olsaydık keşke. Ben de hayvanlarla ilgilenmekten kurtulmuş olurdum.»

Kaşlarını çatarak öfkeyle yaşço daha büyük olan dişi şempanzeye baktı. Maymun da ona karşılık verircesine dudaklarını oynatarak bağırdı.

Rizzo, «Tamam, tamam,» dedi. «Öyleyse burada ne diye duruyoruz? Hayvanları besleme saati sona erdi. Haydi gidelim artık.»

İki adam keçi ağıllarının, tavşan ve hamster kafeslerinin önünden geçtiler.

Larsen acı acı, «Bir araştırma seferine gönüllü olarak katılıyorsun,» dedi. «Artık bir kahramansın. Nutuklar atarak seni geçiriyorlar. Sonra da bir hayvan bakıcısına dönüştürüyorlar.»

«Ama çifte ücret ödüyorlar.»

«E. ne olmuş? Ben bu işe sırf parası için girmedim ki! İlk brifingde geri dönmemiz olasılığının yüzde elli olduğunu söylediler. Sonunda Saybrook'un akıbetine uğrayabileceğimizi açıkladılar. Doğrusu, ben bu yolculuğa önemli bir şey yapmak için katıldım.»

Rizzo, «Ah, ah, şu kahramana bakın,» dedi gülerek.

«Ben hayvan hastabakıcısı değilim!»

Rizzo durdu. Bir hamsteri kafesinden alarak okşadı. «Buraya bak! Belki bu hayvanlardan birinin karnında şimdi küçük bebekler var. Yeni yeni gelişmeye başlıyorlar.»

«Ukala sen de. Onları her gün deneylerden geçiriyorlar.»

«Tabii, tabii.» Rizzo arkadaşına bakarak burnunu titreten hayvana yanağını sürdü. «Ama şimdi düşün. Bir sabah buraya geldiğin zaman bir de bakıyorsun ki hayvan yavrulamış. Yeni doğmuş küçücük hamsterler başlarını kaldırarak sana bakıyorlar. Ve gözlerinin yerinde yumuşak, tüylü lekeler var.»

Larsen, «Tanrı aşkına!» diye bağırdı. «Sesini kes!»

Rizzo, «Yeşil, parlak tüylü lekeler,» dedi, sonra da ani bir tiksintiyle hamsteri yere bıraktı.

Yaratık tekrar algılamaya hazırlandı ve odak noktasını değiştirdi. Gemide, vatanındaki her özelleştirilmiş yaşam parçasının kaba bir karşıtı vardı.

Çeşitli biçimlerde, hareket eden koşucular, hareket eden yüzücüler ve hareket eden uçucular. Uçuculardan bazıları oldukça büyüktüler ve düşünceleri de anlaşılıyordu. Diğerleri ise tül gibi kanatlı küçük yaratıklardı. Bunlar sadece duyularıyla ilgili şekiller yayınlıyorlardı. Üstelik de kusurlu şekillerdi bunlar. Onlara kendilerinden zekice bir şeyler katmıyorlardı.

Sonra hareket etmeyenler vardı. Onlar da yaratığın vatanındakiler gibi yeşil renkteydi. Havada, suda ve toprakta yaşıyorlardı. Kafaları da bomboştu. Sadece çok ama çok belirsizce ışık, nem ve yerçekimini algılayabiliyorlardı.

Hareket eden ve etmeyen her parçacıkta o yapay yaşam vardı.

Yaratık, hemen olmaz, hemen olmaz, diye kendi kendini uyardı.

Duygularını iyice baskı altına aldı. Daha önce de bu canlı parçacıkları yaratığın gezegenine gelmişler ve vatanındakiler onlara yardıma çalışmışlardı. Ama fazla acele etmişlerdi. Bu yüzden çabaları bir işe yaramamıştı. Bu kez beklemeleri gerekiyordu.

Bu parçacıklar gemide olduğumu anlamasınlar da...

Şu ana kadar böyle bir şey olmamıştı. Parçacıklar onun pilot kabininde bir köşede yattığını farketmemişlerdi. Kimse onu alıp atmamıştı. Tabii daha önce yaratık orada hiç kımıldamadan beklemişti. Ne de olsa, biri dönüp boyu on beş santimi bile bulmayan, yeşil bir solucana benzeyen bu kaskatı şeye bakabilirdi, önce hayretle bakar, sonra bağırırdı. Ondan sonra da her şey sona ererdi.

Ama belki artık yeterince beklemişti. Gemi gezegenden kalkalı çok olmuştu. Kontrollar kilitlenmişti. Pilot kabini boştu.

Yaratık tellerin geçtiği bölmenin önünü kaplayan zırhtaki çatlağı çabucak buldu. Cereyan yoktu bu tellerde.

Yaratığın gövdesinin ön kısmı eğe gibiydi. Bununla uygun çaptaki bir teli kesti. On beş santim ötede telden bu parçayı ayırdı. Kestiği teli dikkatle bölmenin bir köşesine iterek sakladı. Telin üzeri kahverengi plastik kaplıydı. İçi ise pırıl pırıl kırmızı bir madendendi. Tabii yaratığın bu iç kısmı taklit etmesi olanaksızdı. Ama buna gerek yoktu. Üzerini örten ince zarı telin yüzeyine benzeyecek bir biçimde değiştirmişlerdi. Bu da yeterliydi.

Yaratık dönerek ön ve arka gövdesiyle telin kesik iki ucunu yakaladı. Küçük emme disklerini kullanarak tellere iyice yapıştı. Artık teldeki eki bile farketmeleri imkânsızdı.

Şimdi onu kimse bulamazdı. Yaratığa bakar ama sadece iki yana uzanan bir teli görürlerdi.

Tabii çok dikkatle bakar da telin belirli bir yerinde parlak yeşil tüylü küçücük iki leke olduğunu farkederlerse durum değişirdi.

Dr. Weiss, «O küçücük yeşil kılların bu kadar çok şey başarması şaşılacak bir şey,» dedi.

Kaptan Loring kadehlere dikkatle konyak koydu. Bir bakıma bu bir kutlama sayılabilirdi. İki saat sonra hiper-uzayda sıçrama yapmaya hazır olacaklardı. İki gün sonra da kendilerini Arzda bulacaklardı.

Kaptan, «O yeşil tüylerin duyu organları olduğundan eminsiniz demek?» diye sordu.

Weiss, «Evet, öyle,» dedi. Konyak içtiği zaman yüzü pençe pençe kızarırdı. Ama olayı kutlamalarının gerektiğinin de farkındaydı. Hem de tam bilincindeydi. «Deneyler güç koşullar altında yapıldı. Ama çok anlamlı sonuçlar elde edildi.»

Kaptan soğuk soğuk güldü. «Evet, bu mesele 'güç koşullar altında' diye de tanımlanabilir. Ama deneyler yüzünden kendinizi büyük bir tehlikeye attınız. Doğrusu, ben bunu yapamazdım.»

«Saçma. Bu gemide hepimiz de birer kahramanız. Bu yolculuğa gönüllü olarak katıldık. Büyük adamları borular ve trampetlerle geçirdiler. Biz de türlü gevezelik ettik. Ama kaptan, siz buraya gelerek kendinizi tehlikeye attınız.»

«Ama engelin dışına ilk siz çıktınız.»

Weiss, «Bunun tehlikeli bir yanı yoktu ki.» dedi. «Yürürken önümdeki toprakları yaktım. Ayrıca etrafımda portatif bir engel de vardı. Beni sarıyordu bu. Saçma, kaptan. Madalyalarımızı dünyamıza geri döndüğümüz zaman ortaya çıkaralım. Bunu, 'Sen benden cesursun,' gibi sözler

söyleyerek de yapmayalım. Ayrıca ben erkeğim.»

«Ama buraya kadar bakteri dolusunuz.» Kaptan eliyle başının yukarısını işaret etti. «O yüzden de bir kadın kadar savunmasızsınız.»

İki adam bir an susarak içkilerini yudumladılar.

Kaptan. «Biraz daha ister misiniz?» diye sordu.

«Hayır, teşekkür ederim. Haddi aştım bile.»

«O halde uzay şerefine son kez içelim.» Kaptan kadehini Saybrook Gezegeninin bulunduğu yöne doğru uzattı. «Saybrook'a ilk ipucunu sağlayan o küçük, kısa yeşil kılların şerefine.»

Weiss başını salladı. «Şansımız varmış. Tabii gezegeni karantinaya alacağız.»

Kaptan, «Bu bana yeterince sıkı bir önlemmiş gibi gelmiyor.» diye fikrini açıkladı, «ileride bir gün biri kazara o gezegene inebilir. O kişi Saybrook kadar akıllı ya da cesur olmayabilir. Ve Saybrook'un yaptığı gibi gemisini havaya da uçurmaz. Sonra insanların yaşadığı herhangi bir gezegene gidebilir.» Yüzünde çok sıkıntılı ve düşünceli bir ifade belirmişti. «Ne dersiniz? İlerde bir gün bu yaratıklar yıldızlar arasında yolculuk yapmayı başarabilecekler mi?»

«Sanmıyorum. Tabii elimizde bir kanıt yok. Sadece çok farklı bir biçimde yönlendirilmişler. Yaşamlarını araç gereçleri gereksiz kılacak bir biçimde örgütlemişler. Anladığımız kadarıyla, bütün gezegende bir tek taş balta bile yok.»

«Haklı olduğunuzu umanm. Ah, aklıma gelmişken. Drake'e biraz zaman ayırabilir misin?»

«Şu Galactic Press Ajansının muhabirini mi söylüyorsunuz?»

«Evet. Geri döndüğümüz zaman Saybrook Gezegeninin hikâyesi halka açıklanacak. Etraf velveleye vermenin akıllıca bir hareket olacağını hiç sanmıyorum. Drake'e haber konusunda sizinle görüşmesini söyledim. Sizin fikrinizi olmasını. Bunu yapar mısınız?»

«Bu benim için bir zevk olur.»

Kaptan yorgun bir tavırla gözlerini kapatarak başını salladı.

«Başınız mı ağrıyor, kaptan?»

«Hayır. Sadece zavallı Saybrook'u düşünüyordum.»

Yaratık gemiden sıkılmıştı. Bir süre önce bir an garip bir duyguya kapılmıştı. Sanki biri içini dışına çıkarmış gibi. Bu korkutucu bir şeydi. Yaratık bu duygunun nedenini anlamak için iyi düşünen Yabancıların kafalarını incelemişti. Anlaşılan gemi, parçacıkların 'hiper-uzay' diye tanımladıkları bir şeyden geçerek çok uzaklara sıçramış' tı. Bu iyi düşünen parçacıklar çok kurnazdılar.

Ama... yaratık gemiden bıkmıştı. Ne kadar gereksiz bir fenomendi bu. Bu canlı parçacıkları yapı işinde ustaydılar. Ama bu da sadece onların mutsuzluklarını gösteren bir işaretti. Kendilerinde bulamadıkları bir şeyi cansız maddeleri kontrol altına alarak elde etmeye çalışıyorlardı. Tam olabilmek için bilinçsizce bir özlem çekiyor, bu yüzden de makineler yaparak uzaya açılıyorlardı. Ve arıyor...arıyorlardı...

Yaratık bu parçacıkların aradıkları şeyi hiçbir zaman bulamayacaklarını biliyordu. Eşyanın doğası bunu gerektiriyordu. Daha doğrusu, yaratık bu istediklerini onlara verinceye kadar böyle sürüp gidecekti. Yaratık bu düşünce yüzünden hafifçe titredi.

Bütünlük! Tam olma!

Bu parçacıklarda bunun kavramı bile yoktu. Aslında «bütünlük» ya da «tam olma» sözcükleri de yeterli değildi.

Yabancılar bilgisiz oldukları için «bütünleşme»ye karşı savaşacaklardı. Yaratığın gezegenine daha önce de bir gemi gelmişti. O ilk gemide iyi düşünen pek çok parçacık vardı. İki türdü bunlar. Hayat yaratabilenler ve kısır olanlar. (Bu ikinci gemi ne kadar farklıydı. İyi düşünen parçacıkların hepsi de kısırdı. Buna karşılık belirsizce düşünen ya da hiç düşünemeyen parçacıkların hepsinin de hayat üretmeleri mümkündü. Çok garip bir durumdu bu.|

Bütün gezegen o ilk gemiyi ne büyük bir sevinçle karşılamıştı! Yaratık, Yabancıların tam örgüt değil de parçalar olduklarını anladıkları zaman geçirdikleri müthiş şoku hâlâ anımsıyordu. Sonra şokun yerini acıma almıştı. Acıma da yerini harekete geçme kararına bırakmıştı. Yabancıların topluma nasıl uyacakları pek belli değildi. Bütün canlılar kutsaldılar. Yabancılara da ne yapıp yapıp yer açılması gerekiyordu. Hepsi için. İri, iyi düşünenlerden karanlıkta çoğalan o küçük şeylere kadar, hepsi için!

Ama gezegendekiler yanlış bir hesap yapmışlardı. Parçacıkların düşünce biçimini yeterince analiz etmemişlerdi. İyi düşünenler yapılanları anlamış ve buna kızmışlardı. Hiç kuşkusuz, çok korkmuşlardı. Yapılan iyiliği anlayamamışlardı.

İyi düşünen parçacıklar önce o engeli oluşturmuşlardı. Sonra da gemilerini uçurup atomlarına ayırarak kendilerini ortadan kaldırmışlardı.

Zavallı, akılsız parçacıklar!

Ama hiç olmazsa bu kez her şey farklı bir biçimde gelişecekti. Parçacıkları, onlar istemeseler de kurtaracaklardı.

John Drake foto-daktilodaki ustalığıyla gururlanıyordu ama bunu kimseye itiraf edecek değildi. Yanındaki portatif bir makineydi. Yolculuk için hazırlanmış bir model. Koyu renk plastikten, on beş santime yirmi santim büyüklüğündeydi. iki ucunda ince kâğıt rulosunun sıkıştırıldığı çıkıntılar vardı. Makine kahverengi deriden bir çantaya yerleştiriliyor ve iki kayışla da bağlanıyordu. Bir kayış bele takılıyordu, biri de kalçaya. Makine ancak rki yüz gram ağırlığındaydı.

Drake daktiloyu iki eliyle de kullanabiliyordu, Parmaklarını ustalıkla ve çabucak plastiğin dümdüz yüzeyinde dolaştırarak uygun yerlere hafifçe basıyordu. Makine sessizce çalışırken kâğıtta sözcükler beliriyordu.

Drake düşünceli bir tavırla hikâyesinin başlangıcına bir göz attı, sonra da başını kaldırarak Dr. Weiss'a baktı. «Siz ne düşünüyorsunuz, doktor?»

«Girişi beğendim.»

Drake başını salladı. «Yazıya Saybrook'la başlamamın iyi olacağını düşündüm. Onun hikâyesi dünyada henüz herkese açıklanmadı. Saybrook'un raporunu görmek isterdim. Sahi, onu dünyaya göndermeyi nasıl başarabildi?»

«Anladığım kadarıyla, son gecesini mesajı esir-altından göndermeye çalışarak geçirdi. Bu işi bitirdikten sonra motorları bozdu. Bir saniyenin milyonda biri kadar bir süre sonra da bütün gemiyi ince bir buhar haline dönüştürdü. O ve mürettebat gemideydiler.»

«Ne adammış! Bu olayla başından beri mi ilgileniyorsunuz, Doktor Weiss?»

Weiss usulca, «Başından beri değil,» diye düzeltti. «Saybrook'un raporunu aldığımızdan beri.»

Doktor dayanamayarak olanları düşündü. O raporu okumuş ve Saybrook'un 'yerleşme grubu gezegene ilk eriştiği zaman orayı ne kadar güzel bulduğunu anlamıştı. Gezegen hemen hemen Arzın eşiydi. Pek bol bitki vardı, otcul hayvanlar da.

Sadece yeşil kürk parçacıklarına benzeyen lekeler yolcuların garibine gitmişti. (Doktor bu sözcükleri konuşur ya da düşünürken ne çok kullanmıştı.) Gezegende yaşayan hiçbir yaratığın gözleri yoktu. Onların yerinde bu kürk gibi lekeler vardı. Bitkilerde bile böyleydi. Her ot. yaprak ya da çiçekte daha yeşil iki leke görülüyordu.

Sonra Saybrook gezegende yiyecek için boğuşma ve savaş olmadığını farkedince çok şaşırmıştı. Bütün bitkilerin yumuşak uzantıları vardı. Hayvanlar bunları yiyorlardı-

Birkaç saat sonra bitkilerde yine bu uzantılar beliriyordu. Hiçbir hayvan bitkilerin diğer taraflarına dokunmuyordu. Sanki bitkiler doğa düzenine göre hayvanları besliyorlardı. Bitkiler de öyle her tarafı sarmamışlar, biri onları dikmiş gibi toprağa dikkatle yayılmışlardı.

Weiss, Saybrook, gezegendeki bu acayip düzen ve yasayı ne kadar zaman sonra farkedebildi acaba, diye düşündü. Haşaret sayısı normaldi ve hiçbir canlı onları yemiyordu. Kemirici hayvanlar gitgide çoğalmıyorlardı. Oysa onların sayılarını kısıtlayacak etoburlar da yoktu.

Sonra beyaz farelerle ilgili o acayip olaya tanık olmuşlardı.

Weiss birdenbire hatırladı. «Ah, bir düzeltme yapmalısınız, Drake. Bu işle ilgisi olan ilk hayvanlar hamsterlar değildi. Beyaz farelerdi.»

Drake notlarında gerekli düzeltmeyi yaptı. «Beyaz fareler.»

Weiss, «Yerleşilecek gezegenler arayan her grup yanına beyaz fare alır,» diye açıkladı. «Bunu yabancı besinleri denemek için yaparlar. Fareler besin bakımından insanlara çok benzerler. Tabii gemiye sadece dişi fareler alınmıştı.»

Grup gezegeni uygun bulduğu ve oraya yerleştiği zaman erkek fareler olmadığı için bu hayvanlar çabucak üreyip etrafa yayılamazlardı. Tavşanların Avustralya'da nasıl ürediklerini kimse unutmamıştı.

Drake, «Sahi, neden erkek fareleri kullanmıyorlar?» diye sordu.

Weiss, «Dişiler doha dayanıklıdır,» dedi. «Bu bakımdan şansımızın bize yardım ettiğini söyleyebiliriz. Gerçek, fareler dişi oldukları için ortaya çıktı. Birdenbire bütün farelerin yavrulamak üzere oldukları anlaşıldı.»

«Evet. Ben de hikâyenin buraya kadar olan bölümünü yazdım. Şimdi bazı şeyleri iyice anlamak istiyorum. Bilgi edinmek için. Doktor, Saybrook dişi farelerin yavrulayacağını nasıl anladı?»

«Kazara tabii. Besinlerle ilgili araştırmalar sırasında farelere otopsi yapılır. İç organlarının bir zarar görüp görmediğini anlamak için. İlk farenin yavrulayacağı böyle ortaya çıktı. Ondan sonra başka birkaç tanesine daha otopsi yaptılar. Onların durumu da aynıydı. Sonunda sağ kalan, fareler yavruladılar. Üstelik gemide erkek fare olmamasına rağmen.»

«Ve yeni doğan bütün farelerin gözleri yoktu. Bunların yerinde yeşil, tüylü lekeler vardı. Öyle mi?»

«Evet. Öyle. Saybrook öyle söyledi. Biz de bunu kanıtladık. Farelerden sonra çocuklardan birinin kedisi de aynı biçimde etkilendi. Ve yavruladı. Yavrular gözleri kapalı olarak doğmadılar. Göz yerlerinde yeşil, küçük kürk parçaları vardı. Oysa gemiye erkek kedi alınmamıştı.

«Sonunda Saybrook bütün kadınların muayene edilmesini istedi. Ama onlara bunun nedenini açıklamadı. Zavallıları korkutmak istemiyordu. Kadınların hepsi de hamileliğin ilk aylarındaydılar. Tabii birkaçı yolculuğa çıktıkları sırada hamile olabilirlerdi. Ama hepsi? Saybrook çocukların dünyaya gelmelerini beklemedi tabii. Bebeklerin gözleri olmayacağını, onların yerini yeşil tüylü parlak lekelerin alacağını biliyordu.

«Saybrook bakteri kültürleri de hazırladı. Ayrıntılı ve kapsamlı düşünmesini bilen bir insandı o. Her bakteride mikroskopik bir yeşil nokta olduğunu da gördü.»

Drake heyecanlandı. «Saybrook Gezegeninde canlıların bir bütün oluşturacak biçimde örgütlendiğini kabul edelim. O halde nasıl olmuş bu?»

«Nasıl mı? Vücudunuzun hücreleri nasıl birleşip bir bütün oluşturmuşlar? Bedeninizden bir tek hücreyi çıkarın. Bu tek başına nedir ki? Bir hiç. Bir beyin hücresi bile tek başına bir işe yaramaz. Bu bir protoplazma yığınağıdır. Bir amip insanca şeyler ne kadar yapabilirse, bu hücre de o kadar yapabilir. Hatta amip kadar bile becerikli değildir. Günkü tek başına yaşayamaz. Ama hücreleri bir-araya getirdiğiniz zaman karşınızda bir uzay gemisi ya da bir senfoni yaratacak bir canlıyı bulursunuz.»

Drake, «Anlıyorum...» dedi.

Weiss konuşmasını sürdürdü. «Saybrook Gezegenindeki bütün canlılar bir tek varlık demek. Bir bakıma Arzdaki bütün canlılar da öyle sayılır. Ama bu bir tür savaşımlı bağlılıktır. 'Köpek köpeği yer' türü bir şey. Bakteriler nitrojenin işlem görmesini sağlar. Bitkiler de karbonun. Hayvanlar bitkileri ve birbirlerini yerler. Her şey bakteriler yüzünden çürür. Yani böylece tam bir daire çizilir. Her canlı elinden geldiğince bir şeyler kapar. Ve bir başkasına yem olur.

«Saybrook Gezegeninde ise her organizmanın bir yeri var. Vücudumuzdaki her hücrenin bir yeri olduğu gibi. Bakteriler ve bitkiler besin üretiyorlar. Hayvanlar bunların fazla olanlarıyla besleniyor. Buna karşılık karbondioksit ve nitrojenli maddeler sağlıyorlar. Hemen hemen gerekenden fazla hiçbir şey üretilmiyor. Yaşam programı yerel çevreye uyacak bir biçimde akıllıca değiştiriliyor. Bir canlı grubu gerektiğinden daha fazla üremiyor. Vücudumuzdaki hücreler de gerekli sayıya eriştikten sonra artık çoğalmazlar. Bu çoğalma durmadığı zaman ortaya çıkan durumu, kanser diye tanımlarız. İşte Arzda hayat aslında böyle bir şeydir. Bir tür organik örgüt. Saybrook Gezegeniyle karşılaştırıldığı zaman Arzdaki yaşamm bir tür dev kanser olduğu düşünülebilir. Her tür, her kişi bütün diğer tür ve kişilerin aleyhinde olacak bir biçimde yaşamaya çalışır.»

«Sizi duyan da Saybrook Gezegenini takdir ettiğinizi sanır, doktor.»

«Bir bakıma takdir ediyorum. Saybrook'lular yaşamı mantıklı bir hale sokmuşlar. Onların bizimle ilgili görüş açılarını da anlıyorum. Diyelim ki, vücudunuzdaki hücrelerden biri insanın bir bütün olarak kendisinden çok daha usta olduğunu sezdi. Bunun sadece hücrelerin birleşerek daha üstün bir yaratık oluşturmalarına bağlı olduğunu anladı. Sonra tek başlarına yaşayan ve canlarından başka bir şeyleri olmayan birtakım hücrelerin bulunduğunu gördü. O zaman hücre

bu zavallıları örgütlendirmeyi çok isteyemez mi? O hücrelere acır, onları düzene sokmanın, kutsal bir görevi olduğunu düşünmez mı? Saybrook Gezegenindeki şeyler... ya da şey de belki böyle düşünüyor.»

«Ve işe dişileri erkeksiz hamile bırakarak başladı, öyle mi? Olayın bu yanının üzerinde fazla durmamalıyım. Müstehcenlik Yasalarını biliyorsunuz.»

«Bunun açık saçık bir tarafı yok ki, Droke. Yüzyıllardan beri denizkestanesi, arılar, kurbağalar vb.'nin erkekler tarafından döllenmeden yumurtlamalarını sağlayabiliyoruz. Bazen iğneyle bir dokunmak yetiyor. Bazen de hayvanı uygun bir tuz bileşimine batırmak. Saybrook'taki örgütlenmiş organizma radyasyonu kontrollü bir biçimde kullanarak aynı şeyi sağlıyor. İşte bu yüzden uygun bir enerji engeli onu durduruyor.

«O örgüt döllenmemiş yumurtanın bölünüp gelişmesinden başka şeyler de yapabiliyor. Yumurtanın nükleoproteinlerine kendi karakteristiğini aşılıyor. Böylece yavrular o yeşil kürk parçacıklarıyla doğuyorlar. Bu lekeler gezegenin duyu organı ve iletişim aracı. Yani yeni doğan yavrular artık ayrı ayrı varlıklar değiller. Onlar Saybrook Gezegenindeki örgütlü organizmanın bir parçası halini alıyorlar. Örgütlenmiş organizma bitki, hayvan ya da mikroskopik canlıların üremelerini sağlayabiliyor.»

Drake, «Çok etkili.» diye homurdandı.

«Kesinlikle etkili.» Dr. Weiss'ın sesi sertleşmişti. «Yaygın. Evrensel. Organizmanın herhangi bir parçasında bu güç var. Saybrook Gezegeninden Arza gidecek bir bakteri, uygun bir süre sonra bütün dünyamızı bir tek organizma haline sokabilir! Deneylerle bunu kanıtladık.»

Drake birdenbire beklenmedik bir şey söyledi. «Biliyor musunuz, doktor, ben galiba bir milyonerim. Bir sırrı saklayabilir misiniz?»

Weiss şaşkın şaşkın, «Evet,» der gibi başını salladı.

Drake, «Saybrook Gezegeninden bir hatıra aldım,» diyerek güldü. «Yalnızca bir çakıl taşı. Ama gezegen hakkındaki haberler etrafa yayıldıktan ve o dünyanın karantinada kalacağı öğrenildikten sonra bu çakıl değer kazanacak. İnsanların o gezegenle ilgili olarak görecekleri tek şey bu çakıl taşı olacak. Acaba onu kaça satabilirim?»

Weiss donmuş kalmıştı. «Bir çakıl taşı mı?» Gazetecinin uzattığı taşı kaptı. Yumurta biçimi, kurşuni ve sert bir şeydi. «Bunu yapmayacaktınız, Drake. Kurallara aykırıydı.»

«Biliyorum. İşte o yüzden size bir sırrı saklayıp saklayamayacağımzı sordum. Bana bunun gerçekten Saybrook Gezegeninden alınmış bir çakıl taşı olduğuna dair imzalı bir belge verirseniz... Ne var, doktor?»

Weiss cevap vereceği yerde anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak eliyle işaret etti. Drake onun yanına koşarak çakıl taşına baktı. Taş eskisi gibiydi...

Ama ışık taşa yanlamasına geliyor ve iki yeşil lekeyi pırıldatıyordu. Dikkatle bakıldığı zaman bu yeşil lekelerin kıllı oldukları da görülüyordu.

Yaratık endişeliydi. Geminin havasında belirli bir tehlike kokusu vardı. Onun gemide olduğundan kuşkulanıyorlardı! Bu nasıl olabilir? Ben henüz bir şey yapmış değilim ki! Acaba vatanımızdan bir parça daha mı gemiye girdi? Ve ihtiyatsızca mı davrandı? Ama öyle olsaydı bunu bilirdim... Yaratık bütün gemiyi araştırdı ama hiçbir şey bulamadı.

Sonra şüpheler azaldı. Ama tam anlamıyla yok olmadı. O iyi düşünenlerden biri hâlâ bu konuyla ilgileniyordu. Ve gitgide de gerçeğe yaklaşmaktaydı.

Geminin bu Yabancıların gezegenine inmesine ne kadar kaldı? Bir dünya dolusu parçacık tamamlanmaktan yoksun mu kalacak? Taklit etmek için özel olarak geliştirdiği tellerin kesik uçlarına sıkıca yapıştı. Yakalanmaktan korkuyordu. Başkalarını düşünerek özveriyle yüklendiği bu görev başarısızlığa mı uğrayacaktı?

Or. Weiss kamarasına girip kapısını kilitlemişti. Artık güneş sistemine ulaşmışlardı. Üç saat sonra da Arza ineceklerdi. Düşünmesi gerekiyordu. Karar vermek için üç saati vardı.

Drake'in o iğrenç 'çakıl taşı' Saybrook Gezegenindeki örgütlenmiş yaşamın bir parçasıydı tabii. Ama ölmüştü. Weiss onu ilk gördüğü zaman da ölüydü. Eğer canlıysa^ bile doktor çakıl taşını hiper-atomik motorun içine atarak' saf ısıya dönüştürdüğü zaman ortadan kalkmıştı. Weiss endişeyle bakteri kültürlerini kontrol ettiği zaman do bir anormallik görmemişti.

Ama Weiss'ı şimdi endişelendiren bu değildi.

Drake 'çakıl taşı'nı geminin Saybrook'taki son saatleri sırasında almıştı. Engel ortadan kalktıktan sonra. Şimdi doktor, belki de engelin bozulmasına gezegendeki o örgütlü organizmanın yaptığı amansız ve ağır baskı neden oldu, diye düşünüyordu. Belki de o organizmanın parçaları engel ortadan kalkar kalkmaz gemiye girmek için bekliyorlardı. Belki de 'çakıl taşı' yeterince hızlı hareket edemedi ve engel tekrar oluşturulduktan sonra ilerlemeye çalıştı. Ve o zaman öldü. Drake de onu yerde görüp aldı.

Bu bir çakıl taşı. Bir canlı değil. Ama bu, taşın bir tür canlı olmadığı anlamına gelir mi? Belk de gezegendeki o tek organizma bunu böyle mahsus geliştirdi. Çakıla benzeyen. zararsız görünüşlü, şüphe uyandırmayan bir parça oluşturdu. Yani bir tür kamuflajdı bu. Zekice hazırlanmış ve insanı korkutacak kadar başarılı bir kamuflaj.

Acaba yine böyle başka kamuflajlı yaratıklar engel tekrar oluşturulmadan gemiye girdiler mi? Gezegenin gemideki insanların kafasının içini okuyan organizması belki düşüncelerimizin arasından uygun bir biçimi seçti. Şimdi o canlı, kâğıtların uçmaması için kullandığımız ağırlıklara mı benziyor? Yoksa kaptanın eski tarz iskemlesindeki pirinç başlı, süs çivilerinden biri mi? Ve biz bu parçayı nasıl bulacağız? O yeşil lekeleri bulmak için bütün gemiyi mi arayacağız? Mikropları bile tek tek inceleyecek miyiz?

Neden kamuflaj? Bu parça gemide farkedilmeden bir süre kalmak mı istiyor? Neden? Geminin Arza inmesini beklemek için mi?

Gemi dünyamıza indikten sonra havaya uçurmak da düşmanın yayılmasını önleyemez. Önce Arzdaki bakteriler, küfler, mayalar ve protozonlar mahvolur. Bir yıl içinde insan-olmayan bebekler dünyaya gelmeye başlarlar. Milyarlarca bebek. Sayılamayacak kadar çocuk...

Weiss gözlerini yumarak, belki bu o kadar kötü bir şey olmaz, diye düşündü. Hastalıklar ortadan kalkar. Çünkü hiçbir bakteri içinde yaşadığı konağının aleyhine olacak bir biçimde çoğalamaz. Onun yerine payına düşenle yetinir. Nüfus patlaması da olmaz. Sürüyle insan, üretilen besinin miktarına uymaya çalışır. Savaşlar, cinayetler ortadan silinir. Açgözlülük de.

Ama artık kişilik diye bir şey de olmaz.

İnsanlık, biyolojik bir makinenin bir vidası halini alarak güvende olur. Bir insan bir mikrop ya

da karaciğerin bir hücresinin kardeşi durumuna gelir...

Dr. Weiss ayağa kalktı. Kaptan Loring'le konuşması gerekiyordu. Saybrook'un yaptığı gibi raporumuzu gönderir, ondan sonra da gemiyi uçururuz, diye geçirdi, içinden. Saybrook'un elinde kanıtlar vardı. Benimki ise sadece bir talimin. Bir çakıl taşındaki iki yeşil leke yüzünden sarsılan, dehşete kapılan bir kafanın vardığı bir sonuç. Hafif bir kuşku yüzünden gemideki iki yüz insanı öldürebilir miyim?

Düşünmem gerekiyor!

Yaratık titriyordu. Neden bekliyorum? Şimdi gemide olanlara, «Aramıza hoşgeldiniz,» diyebilseydim. Şimdi!

Ama benliğinin daha sakin, daha mantıklı bir yanı ona bunu yapamayacağını söylüyordu. Karanlıkta yaşayan ve çoğalan o küçük parçacıklar yeni durumlarını on beş dakika içinde açıklayıverirlerdi. Ve iyi düşünenler onları her zaman kontrol ediyorlardı. Yabancıların gezegeninin yüzeyinden sadece bir buçuk kilometre uzakta bile harekete geçerse yine de acele etmiş sayılırdı. Çünkü bu parçacıklar uzayda hem kendilerini, hem de gemilerini yok edebilirlerdi.

En iyisi ana kapakların açıldığı anı beklemek olur, diye karar verdi. Böylece içeriye gezegenin havası dolar. İçinde milyonlarca o çabuk üreyen minicik parçacıklardan olan hava. Her birini selamlar ve birleşmiş yaşam kardeşliğine alındıklarını müjdelerim. Onlar da bu haberi yaymak için tekrar dışarı uçarlar.

Ondan sonra da bu sorun çözülmüş olur! Başka bir dünya da örgütlenir ve tamamlanır!

Yaratık bekledi. Motorlar geminin ağır ağır inmesini sağlamak için olanca gücüyle çalışırken homurdanıyorlardı. Sonra gemi sarsıldı. Gezegenin yüzeyine inmişti. Şimdi...

Yaratık iyi düşünenlerin sevinçlerinin içine dolmasına izin verdi. Kendi sevinçli düşünceleri de onlara karşılık veriyordu. Bu parçacıklar da çok geçmeden onun gibi her şeyi kolaylıkla algılayabileceklerdi. Belki şu anda gemide olan parçacıklar değil. Yaşamın devamı için değiştirileceklerden oluşacak parçacıklar.

Ana kapaklar açılmak üzereydi.

Sonra yaratığın bütün düşünceleri birdenbire kesiliverdi.

Jerry Thorn, kahretsin, diye düşündü. Yine bir terslik oldu. Sonra Kaptan Loring'e haber verdi «Üzgünüm, efendim. Cereyan kesilmiş sanırım. Ana kapaklar açılmıyor.»

«Bundan emin misin, Thorn? Işıklar yanıyor.»

«Evet, efendim. Durumu şimdi inceliyoruz.»

Jerry Thorn koşarak Jerry Oldenn'in yanına gitti. Oldenn ana kapağa cereyan veren tellerin bulunduğu kutunun kapağını açmıştı. Thorn, «N'olmuş?» diye sordu.

«Bana biraz zaman tanı.» Oldenn telleri inceliyordu. Sonra, «Lanet olsun,» diye bağırdı «Yirmi amperlik kordonun on beş santim kadar bir bölümü eksik!»

«Ne? Olamaz.»

Oldenn telleri kaldırarak düzgünce eğelenerek kesilmiş uçlarını gösterdi.

Dr. Weiss da o sırada onlara katıldı. Pek bitkin gibiydi ve nefesi de konyak kokuyordu. Titrek bir sesle, «Ne oldu?» diye sordu.

İki teknisyen ona durumu açıkladılar. Kutunun dibinde, bir köşede kesilmiş olan tel parçası duruyordu.

Weiss eğildi. Kutunun zemininde kararmış bir şey vardı. Doktor ona dokundu. Parmağının ucuna yağlı, kara bir madde bulaştı. Weiss dalgın dalgın parmağını sildi.

Belki de eksik tel parçasının yerini başka bir şey almıştı, diye düşünüyordu. Tele benzeyen ama aslında canlı olan bir şey. Ana Kapakları çalıştıran, batta cereyan verildiği zaman bir saniyenin yüzde biri kadar bir sürede ısınan, ölen ve kömür halini alan bir canlı.

Doktor teknisyenlere döndü. «Bakteriler ne durumda?» Durumu kontrol için mürettebattan birini yolladılar. Adam geri dönünce, «Her şey normalmiş, doktor,» dedi.

O sırada tel onarılmış ve ana kapaklar da açılmıştı. Dr. Weiss, Arz denilen ve karmaşık canlılara dolu olan o dünyaya ayak bastı.

Biraz da çıldırmış gibi gülerek, anarşi, diye düşündü. Kargaşa! Ve bu dünya hep böyle kalacak!

AYIKLAMA

Dr. Aaron Rodman'ın çalışmalarının etrafını saran esrar perdesi aradan geçen beş yıllık sürede daha da kalınlaşmıştı.

Dr. Rodman'ı, «Bunu sizin korunmanız için yapıyoruz.» diye uyarmışlardı. «Yanlış binlerinin eline geçerse...» demişlerdi.

Tabii aslında uygun kişilerin elinde insanların sağlığı açısından çok büyük bir yarar sağlayacaktı bu buluş. (Dr. Rodman kaç kez çaresizce, benim ellerimde örneğin, diye düşünmüştü.) Pasteur'ün mikrop kuramını açıklamasından sonra en önemli buluştu bu. Ayrıca yaşam mekanizmasını anlamanın da en önemli yoluydu.

Ama Dr. Rodman elli yaşına bastıktan kısa bir süre sonra New York Tıp Akademisinde bir konuşma yaptığı zaman her şey altüst olmuştu. Konuşmayı yirmi birinci yüzyılın ilk günü yapmış, ondan sonra da kendisinden bir daha bu konuyu açmaması istenmişti. Artık belirli bazı görevliler dışında hiç kimseye bir açıklama yapamayacaktı. Ve tabii buluşunu kitap halinde yayınlayamayacaktı.

Ancak hükümet para bakımından onu destekliyor, istediği kadar para veriyorlardı. Bilgisayarlar da Dr. Rodman'ın emrindeydi. Çalışmaları hızla ilerliyordu. Resmi görevliler bilgi almak, konuyu kavramak için ona geliyorlardı.

Bu kişiler. «Dr. Rodman.» diyorlardı. «Bir virüs bir organizmada hücreden hücreye geçiyor. Ama bir organizmadan bir diğerine geçmiyor. Nasıl oluyor bu?»

Rodman bütün yanıtları bilmediğini sık sık yinelemekten bıkmıştı. 'Virüs' terimini kullanmaktan da. «Bu bir virüs sayılamaz. Çünkü bir nükleik asit molekülü değil. Tümüyle ayrı bir şey. Bir lipo-protein bu.»

Ona soru soranlar tıp uzmanları olmadığı zaman Rodman daha rahat ediyordu. O zaman genel bir açıklama yapıyor, ince noktalarda bocalamıyordu. «Her yaşayan hücre ve hücrenin içindeki her küçük yapının etrafı bir zarla çevrilidir. Her hücrenin çalışması bu zardan iki yöne doğru hangi moleküllerin geçtiğine ve bunların hızına bağlıdır. Zardaki en ufak bir değişiklik akışı müthiş değiştirir. Böylece hücre kimyasında ve faaliyetlerinin niteliklerinde değişme görülür.

«Bütün hastalıklar zar faaliyetindeki değişikliklere bağlı olabilir. Zarları kontrol edebilen her teknik, yaşamı da kontrol ediyor demektir. Hormonlar zarlar üzerindeki etkileri nedeniyle bedeni kontrol altına alırlar. Şimdi... benim lipo-proteinim de virüs değil, yapay bir hormon. Bu LP zara katılıyor ve bu işlem sırasında kendi gibi moleküllerden daha fazla üretilmesini sağlıyor. İşte benim anlayamadığım da bu.

«Ama zarların o ince yapısı her yerde birbirinin aynı değildir. Hatta bütün canlılarda farklıdır. İki ayrı organizmadaki zarlar birbirlerine pek benzemezler. Ve LP de iki ayrı organizmayı aynı biçimde etkileyemiyor. Bir organizmada hücreleri glikoza açıyor ve diyabetin etkilerini gideriyor. Diğerinde ise hücreleri tizine karşı kapatıyor ve onu öldürüyor.»

Rodman'la konuşanları en çok bu nokta ilgilendiriyordu. LP'nin bir zehir olması.

Rodman, «Ayırım yapan bir zehir bu,» diye açıklıyordu. «Bir kimsenin zar biyokimyası bilgisayar yardımıyla önceden çok iyi incelenmezse, belirli bir LP'nin onu nasıl etkileyeceğini

bilemezsiniz.»

Zamanla Rodman'ın boynundaki ilmik gitgide sıkışmaya başladı. Bağımsızlığını kısıtlıyor ama rahatını bozmuyordu. Oysa dünyada her yerde hem özgürlük, hem de rahatlık gitgide ortadan kalkmaktaydı. Cehennem çaresizliğe kapılmış insanlığın gözleri önünde kapılarını açıyordu.

2005 yılıydı ve dünya nüfusu altı milyarı bulmuştu. Açlık olmasaydı yedi milyarı da bulacaktı. Bir kuşak önce bir milyar insan açlıktan ölmüştü. Yine de ölecekti.

Dünya Besin Örgütünün Yöneticisi Peter Affare satranç oynamak ve gevezelik etmek için sık sık Rodman'ın laboratuvarlarına gelirdi. Affare, «Akademide yaptığınız konuşmanın önemini ilk kavrayan ben oldum,» diyordu. «Ve o sayede beni yöneticiliğe getirdiler.» Rodman bunun ne anlama geldiğini pekâlâ anlıyor ama sesini çıkarmıyordu.

Affare, Rodman'dan on yaş küçüktü. Kızıl saçlarının rengi koyulaşmaya başlamıştı. Konu gülünecek bir şey olmadığı zaman bile gülümserdi. Ne de olsa, dünyanın besin sorunuyla uğraşan bir kişi eninde sonunda sözü açlığa getirirdi.

Affare, «Bütün yiyecekler dünya nüfusuna eşit pay edilseydi,» dedi. «Herkes açlıktan ölürdü.»

Rodman, «Eşit pay edilseydi,» diye cevap verdi. «Hiç olmazsa da'ha akıllıca bir dünya siyaseti izlenebilirdi. Ama şimdi dünya çaresizlik içinde. Herkes birkaç kişinin bencilce yaptığı servete kızıyor. Ve herkes intikam almak için mantıksız davranıyor.»

Affare, «Ama kendi yiyeceklerinizi başkalarına vermek istediğiniz yok,» dedi.

«Ben insanım ve bencilim. Zaten böyle bir hareketin pek yararı da olmaz. Benden yemeğimi kendi arzumla vermemi istemeliler. Bana seçme hakkı bırakılmamalı.»

«Siz çok romantiksiniz. Dünyanın bir filika olduğunun farkında değil misiniz? Yiyecekler kazaya uğrayan gemiden kurtulanların arasında pay edilirse hepsi de ölürler. Birkaçı tekneden atıldıkları takdirde geri kalanlar yaşayabilirler. Burada sorun, bazılarının ölüp ölmeyeceği değildir. Çünkü bazılarının ölmeleri gereklidir. Önemli olan, diğerlerinin yaşayıp yaşayamayacaklarıdır.»

«Yani siz resmen, birkaç kişinin geri kalanlar için feda edilmesini mi öneriyorsunuz?»

«»Bunu yapamayız. Filikadaki insanlar silahlılar. Birkaç bölge onlara daha fazla yiyecek göndermezse açık açık nükleer silahlara başvuracaklarını bildirdiler.»

«Yani, 'Yaşayabilmem için senin ölmen gerekiyor,' sözlerinin cevabı, 'Ben ölürsem, sen de ölürsün.' Öyle mi? Bir çıkmaz bu.»

Affare, «Pek de değil,» dedi. «Dünyanın bazı bölgelerindeki insanların kurtarılmaları olanaksız. Ülkelerini aç insan sürüleriyle umutsuzca doldurdular. Şimdi... onlara yiyecek gönderildiğini düşünelim. Bu onları öldürüyor. Ve artık o ülkeye yiyecek gönderilmesine de gerek kalmıyor.»

Rodman durumu kavrar gibi oldu. «Nasıl öldürüyor?»

«Belirli bir toplumun hücre zarlarının yapı özellikleri saptanabilir. Özellikle bu niteliklerden yararlanacak bir biçimde geliştirilmiş bir LP o yiyeceklere karıştırılır. Ve tabii bu da ölüme neden olur.»

Rodman şaşırmış kalmıştı. «Bu aklın alabileceği bir şey değil!»

«İyi düşünün. 6u insanlar acı çekmeyecekler ki. Hücre zarları ağır ağır kapanacak ve etkilenen

kimse uykuya dalacak, bir daha da uyanmayacak. Herhalde onun eninde sonunda açlıktan kıvranarak ölmesinden ya da nükleer silahlar yüzünden can vermesinden çok daha iyi. Tabii herkes ölecek değil. Ne de olsa, her toplumun üyelerinin zar özellikleri farklı. En kötü olasılıkla toplumun yüzde yetmişi ölecek. Ayıklama, nüfusun ve çaresizliğin en fazla olduğu yerlerde yapılacak. Ama geride her millet, her etnik grup ve her kültürün devamı için yeterince insan kalacak.»

«Milyarlarca insanı bilerek, isteyerek öldürmek...»

«Onları öldürmeyeceğiz ki. Bu insanlara ölmeleri için bir fırsat sağlayacağız. Kimlerin öleceği onların biyokimyalarına bağlı olacak. Sanki onları Tanrı seçmiş gibi.»

«Ve dünya olanları öğrendiği zaman?»

Affare, «Bu, biz ölüp gittikten çok sonra olacak.» diye açıkladı. «Ve o zaman nüfusu kısıtlı, rahat bir dünya bize teşekkür edecek. Kahramanca davrandığımız, herkesin ölmemesi için bazılarının ortadan kalkmalarına karar verdiğimiz için.»

Dr. Rodman kızardığını hissetti. «Dünya, büyük ve karmaşık bir filika.» Konuşmakta zorluk çekiyordu. «Kaynakların uygun biçimde dağıtılması sayesinde nelerin sağlanabileceğini, nelerin sağlanamayacağını henüz bilmiyoruz. Bugüne kadar bu kaynakları doğru dürüst dağıtmadığımızı da herkes biliyor. Dünyanın pek çok yerinde her gün türlü yiyecek ziyan ediliyor. Aç insanları çıldırtan da bu.»

Affare sakin bir tavırla. «Ben de sizinle aynı fikirdeyim,» dedi. «Ama dünyayı istediğimiz biçime sokamayız. Onu bulduğumuz gibi kabul etmeliyiz.»

«O halde beni de bulduğunuz gibi kabul etmelisiniz. Benden gerekli LP moleküllerin sağlamamı isteyeceksiniz. Ve ben bunu yapmayacağım. Bu bakımdan küçük parmağımı bile kaldıracak değilim.»

Affare, «Öyleyse beni suçladığınız şeyi siz yapacaksınız,» diye karşılık verdi. «Milyarlarca insanın ölümüne neden olacaksınız. Ama anlattıklarımı düşündüğünüz zaman fikrinizi değiştireceğinizden eminim.»

Artık Rodman'a her gün geliyorlardı. Ya bu görevli ya da şu. Doktor karınları iyice doymuş bu adamlar açların öldürülmesinden söz ettikleri zaman tepesi atmaya başlıyordu.

Böyle bir gün Tarım Bakanı ona anlamlı anlamlı, «Şarbonu olan bir sığır sürüsünün, hastalığın diğer hayvanlara geçmemesi için öldürülmesi gerekmez mi?» diye sordu. «Siz de bunu istemez misiniz?»

Rodman, «İnsanlar bir sığır sürüsü değildir,» diye homurdandı. «Açlığın da bulaşıcı bir hastalık olmadığı gibi.»

Bakan, «Tersine,» dedi. «Açlık gerçekten bulaşıcı bir hastalık. Çok kalabalık insan kitleleri arasında bir ayıklama yapmazsanız, açlık henüz bu durumdan etkilenmeyen bölgelere de geçecek. Yardım ricamızı reddetmemelisiniz.»

«Beni nasıl razı edeceksiniz? İşkence ederek mi?»

«Saçınızın bir teline bile zarar veremeyiz. Bu konudaki ustalığınız bizim için çok değerli. Ama yiyecek karneleri geri alınabilir.»

«Herhalde aç kalmamın bana zararı olur.»

«Size değil. İnsan ırkının kurtuluşu için birkaç milyarı öldürmeye hazırız. O halde daha az zor olan bir şeyi kolaylıkla yapabiliriz. Yani kızınızın, onun kocasının ve küçük bebeğinin yiyecek karnelerini ellerinden alırız.»

Rodman sesini çıkarmadı.

Bakan, «Size düşünmeniz için zaman vereceğiz,» diye ekledi. «Ailenize karşı harekete geçmek istemiyoruz. Ama gerekirse bunu da yapacağız. Bir hafta düşünün. Gelecek perşembe bütün komite toplanacak. O zaman projemize katılacaksınız. Bu iş daha fazla ertelenemez.»

Güvenlik önlemleri kat kat arttırıldı. Rodman hapisti artık. Bunu ondan saklamaya da gerek görmemişlerdi. Bir hafta sonra Dünya Besin Örgütünün on beş üyesi. Milli Tarım Bakanı ve Ulusal Meclisten birkaç kişi doktorun laboratuvarına geldiler. Halkın parasıyla yapılan lüks araştırma binasının toplantı salonundaki uzun masanın başına geçtiler.

Saatlerce konuştular, planlar yaptılar. Rodman'ın bazı belirli sorulara verdiği yanıtları da bunlara kattılar. Kimse doktora işbirliği yapıp yapmayacağını sormadı. Onun başka bir şey yapamayacağından emindiler.

Sonunda Rodman. «Ne olursa olsun projeniz uygulanamayacak,» dedi. «Dünyanın belirli bir bölgesine buğday yüklü bir gemi gönderilecek. Kısa bir süre sonra yüz milyonlarca insan ölecek. Sağ kalanlar arada bir ilişki olduğunu anlamayacaklar mı sanıyorsunuz? Size çaresizce* nükleer bombalarla misilleme yapmayacaklarından emin misiniz?»

Rodman'ın tam karşısında oturan Affare, «Böyle bir olasılık olduğunu biliyoruz,» diye cevap verdi. «Yıllarca çalıştık ve sonunda bir yol bulduk. Nüfusunun ayıklanması için seçtiğimiz o bölgelerin tepki gösterebileceklerini hesaba katmadık mı sanıyorsunuz?»

Rodman acı acı sordu. «Size teşekkür etmelerini mi bekliyorsunuz?»

«Sadece onları seçtiğimizi anlayamayacaklar bile. Bütün buğdaylara LP bulaştırılmış olmayacak ki. Zehir bir tek merkez üzerinde yoğunlaştırılmayacak. Yerel ürününün de şurada burada zehirlenmesini sağlayacağız. Ayrıca herkes ölmeyecek, sadece birkaç kişi aynı zamanda can verecek. Buğdaydan fazla yiyen insanlardan bazıları ölmeyecek. Ama biraz yiyenler çabucak can verecekler. Bütün bunlar hücre zarlarına bağlı tabii. Herkes bunu vebaya benzetecek. Kara Ölüm'ün geri geldiğini sanacaklar.»

Rodman, «Kara Ölüm'ün geri döndüğünü sandıkları zaman olacakları düşündünüz mü?» dedi. «Paniği de hesaba kattınız mı?»

Bakan masanın bir ucundan, «Bu onlara iyi bir ders olur,» diye söylendi. «Böylece akılları başlarına gelir.»

Affare omzunu silkti. «Panzehirin bulunduğunu açıklayacağız. LP'den etkilenmeyeceğini bildiğimiz bölgelerde bütün halka aşı yapılacak. Dr. Rodman, bütün dünya çaresiz bir hastalığa yakalandı. Onun için sert önlemler almak zorundayız. İnsanlık korkunç bir ölümün eşiğinde. Lütfen dünyayı kurtaracak tek yönteme itiraz etmeyin.»

«Mesele de bu ya... Tek yöntem gerçekten bu mu?

Yoksa sizin acınızdan hiçbir özveri gerektirmeyen kolay bir yolu mu seçtiniz? Böylece milyarların kendilerini feda etmelerini mi isteyeceksiniz?»

Bir uşak tekerlekli servis masasını içeri soktuğu için Rodman sustu. «Sandviç ve kahve

getirilmesini istemiştim. Bir şeyler yerken birkaç dakikalık ateşkes ilan edebilir miyiz?» Bir sandviçe uzandı. Bir süre sonra da kahvesini yudumlarken, «Tarihteki en büyük kitle kıyımını tartışırken karnımızı güzel güzel doyuruyoruz hiç olmazsa,» dedi.

Affare yarısını yediği sandviçine hoşnutsuzca baktı. «Bence bu 'güzel güzel karın doyurmak' sayılmaz. Pek de taze olmayan beyaz ekmeğin üzerine konmuş bir parça yumurta salatası! Ben sizin yerinizde olsaydım bunu gönderen büfeden bir daha alışveriş etmezdim.» İçini çekti. «Bu... Dünya açlıktan kıvranırken yiyeceklerin ziyan edilmemesi gerekir.» Sandviçini bitirdi.

Rodman diğerlerini süzdü. Tepsideki son sandviçe uzanarak, «Görüşme konumuz yüzünden içinizden bazılarının iştahlarının kapacağını sanmıştım,» dedi. «Ama hiçbirinize de öyle olmadı. Hepiniz sandviçlerden yediniz.»

Affare sabırsızlandı. «Siz de öyle. Ve hâlâ yiyorsunuz.»

Rodman lokmasını ağır ağır çiğniyordu. «Evet, öyle. Ekmek taze olmadığı için özür dilerim. Sandviçleri dün gece kendim yaptım. Yani on beş saatlik bunlar. Onun için taze değiller.»

Affare kaşlarını kaldırdı. «Onları siz mi yaptınız?»

«Bunu yapmak zorundaydım. Çünkü sandviçlere başka türlü uygun LP'yi katamazdım.»

«Siz neden söz ediyorsunuz?»

«Baylar, bana diğerlerini kurtarmak için bazı kimselerin öldürülmelerinin gerektiğim söylediniz. Belki de haklısınız. Sonunda beni ikna ettiniz. Ama ne yaptığımızı iyice anlayabilmemiz için bunu önce kendi üzerimizde denemeliyiz. Ben de kendimce küçük bir deneye giriştim. Hepinizin yediği o sandviçler bu konuyla ilgili küçük bir deneydi.»

Bazı üyeler ayağa kalkmaya başlamışlardı. Bakan, «Biz zehirlendik mi şimdi?» diye inledi.

Rodman, «Çok da etkili bir biçimde değil,» dedi. «Ne yazık ki, biyokimyanızı ayrıntılarıyla bilmiyorum. Onun için istediğiniz yüzde yetmişlik ölüm oranını garanti edemeyeceğim.»

Hepsi de dehşetten donmuş gibi doktora bakıyorlardı. Rodman gözlerini yarı kapadı. «Ama içinizden iki üç kişinin önümüzdeki hafta öleceği kesin. Kurbanların kim olduklarını anlamak için biraz beklemeniz yeterli. Bu illetin tedavisi de yok, panzehiri de. Ama endişelenmeyin. Acısız bir ölüm bu. İçinizden birinin bana dediği gibi, onları sanki Tanrı seçmiş gibi olacak. Bir diğerinizin de söylediği gibi, bu iyi bir ders de sayılır. Deneyden sağ çıkanların bu konudaki fikirleri değişir belki.»

Affare, «Blöf yapıyorsunuz,» dedi. «Siz de sandviçlerden yediniz,»

Rodmon, «Biliyorum,» diye cevap verdi. «LP'yi kendi biyokimyama uydurdum. Onun için de pek çabuk öleceğim.» Gözleri kopandı. «Artık projenizi bensiz uygulamak zorundasınız. Yani içinizden sağ kalanlar, demek istiyorum.»

SON